

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/45 • 2 Aralık 2000 • 5 DM.

**Ölüm Orucu
direnişi ruhu
alanlarda
büyüyor...**

**Hücrelere karşı
öfke çoğalıyor...**

**Faşist devlet
acizleşiyor...**

BİZ KAZANACAĞIZ!

İÇİNDEKİLER

Devrimci tutsaklara kitle desteği, emekçi kitlelere devrimci direniş ruhu . . 3	
“Öleceğiz	
ama hücrelere girmeyeceğiz!” 4	
“Zaferi biz kazanacağız!” 5	
“Eylemlerimizi	
daha da yükseltmeliyiz!” 6	
Ölüm Orucu'nun direniş ruhu	
miting alanına taşındı 7	
İşçi ve emekçiler olarak devrimci	
tutsakları hücrelere attırmayacağız! . . . 8	
Devrimci tutsakları	
öldürtme sahip çık 9	
F tipi cezaevleri kabul edilemez. 10	
Kamu bankalarının	
yağma ve tasfiyesi 11	
TEKEL işçisi eylemde! 12	
TEKEL'in özelleştirilmesine	
karşı barikat örelim! 13	
“Zafer direnen emekçinin olacak!” . . 14	
Zindandan mektup var 15	
Sınıf çalışmasının	
güncel sorunları (Orta) 16-18	
Birleşik Metal-İş 15. Genel Kurulu . . 19	
Sendikal tıkanıklık soyut çağrılarla değil, somut adımlarla aşılabılır. 20	
Teslimiyet platformunun	
samimiyet sınavı. 21	
Partili kimliği özümsemeli, partiyle	
daha üst düzeyde bütünleşmeliyiz . . . 22	
Bölge halklarına karşı saldırı üssü	
olmayı reddedelim! 23	
Kıbrıs sorununu	
Kıbrıs halkları çözebilir 24	
Arjantin'de IMF paketine karşı	
36 saatlik genel grev. 25	
Kavgayı her alanda büyütelim! 26	
Hücrelere geçit vermeyeceğiz! 27	
“Kırılacağız ama bükülmeyeceğiz!” . . 28	
Ulucanlar'da SAG'dan	
Ölüm Orucu'na geçiş etkinliği 29	
Haberimiz var! 30	
Mücadele Postası 31	

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/45 • 2 Aralık 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Hızla ölüm sınırına yaklaşan Ölüm Orucu eylemlerine karşı, hükümet en sonunda bir "görüş" açıkladı. Önce Adalet Bakanı ağzından F tipi kararlılığı yineleni. Aynı bakan, eylemler konusunda ise tam bir zeka noksanlığı belgesi olacak şöyle bir name yumurtladı: şu anda F tipine sevk olmadığına göre eylemin bir anlamı yoktur...

Sami Türk'ün, 25 Kasım mitinginin hemen ardından, telaşla yaptığı bu açıklamanın zavallılığı, hükümetin mitingten hiç bir ders çıkarmadığını göstermiyordu elbette. Nitekim çok geçmeden toplanan Bakanlar Kurulu'ndan daha "aklı başında" görünen bir resmi açıklama geldi: Devrimci tutsaklar müdahaleye gerek kalmadan eyleme son vermeli idiler. Yoksa, görevliler görevlerinin gereğini yapacaklardı...

Sami Türk'ün telaşlı açıklamasındaki zeka noksanlığı ile, Bakanlar Kurulu'nun resmi açıklamasındaki "aklı başında"lık, aslında aynı şeye tekabül ediyor; hükümetin F tipinden taviz vermeye niyeti yoktur...

Ancak, biz devrimciler biliyoruz ki, bu işler niyetle yürümüyor. Sonucu belirleyecek olan güçler dengesidir. Ve, hücre karşıtı mücadelenin ulaştığı düzey de, devrimci tutsakların ölümüne direniş kararlılığı da, güçler dengesinin devrim lehine işlediğinin en somut kanıtlarıdır. Sami Türk'ün sözleriyle (ya da anlama kapasitesine uygun) ifade edecek olursak; bu irade karşısında faşist hükümetin kararlılık gösterisi hiç bir anlam ifade etmemektedir. Gösteriye derhal son vererek pazarlık masasına oturmaları gerekmektedir...

Pazarlık masası dediysek, taleplerimizi pazarlık konusu yaptıracağımız da umulmamalıdır. Masaya yatırılacak olan faşist hükümetin saldırı programıdır. Kavga bu program üzerinden yürüdüğüne göre, kesip biçilmeye ihtiyacı olan da odur, taleplerimiz değil.

Gene de, katil hükümetin kararlılık gösterisi niteliğindeki tehditlerini tümünden yabana atmamakta yarar var. Güçler dengesi lehimize işlemekle birlikte, henüz zafer garantilenmiş değildir. Bu dengenin tümüyle devrim lehine bozulması için daha yapılması gereken çok şey vardır. Zaman ise giderek daralmaktadır...

Faşist hükümetin kararlılık gösterileri devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemine karşı tehditleriyle sınırlı değil elbette. Bakanlar Kurulu'nun tutsaklara yönelik açıklamasını, İçişleri Bakanı'nın 1 Aralık iş bırakma eylemine karşı genelgesi izledi. Bu polis eskisi de, aklı sıra,

kamu çalışanlarını 4 ay hapisle tehdit ediyor. Bu yolla eylem kırılcılığı yapabileceğini umuyor olmalı. Yoksa, hapis bir yana, genel bir eylemin ardından soruşturma açmaya bile güç ve imkan bulmaları öyle kolay olmayacaktır. 10 yıllık bir mücadelenin ardından, kamu emekçiler böyle boş tehditlere ancak gülüp geçebilir.

Bu konuda da, bir kez daha, IMF uşağı faşist hükümet, çalışanlarla pazarlık masasına oturmaya hazırlanmalıdır. Ve bu masaya yatırılacak olan da, yine, IMF-TÜSİAD saldırı programıdır, çalışanların hak talepleri değil...

Önemli hatırlatma: Gazetemizin hazırlık ve baskı süresindeki yeni düzenleme nedeniyle, haber ve yazıların en geç Çarşamba akşamına dek elimize ulaşması gerekmektedir. Daha sonra gönderilen yazılar değerlendirilemeyecektir.

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temeline çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örülmesi bir süreç sorununa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN 975-7271-29-2
9 757271 29291

Fiyat: 2.250 000 TL (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Devrimci tutsaklara kitle desteği, emekçi kitlelere devrimci direniş ruhu...

Özelde Ölüm

Orucu'ndaki

devrimci tutsaklarla

dayanışma, genelde

hücre karşıtı

mücadelenin

dışarıdaki ayağını

örgütlenme faaliyetini,

yükselen kitle

hareketi ortamında

çok daha rahat

sürdürülebildirmekte ve

daha hızlı sonuç

alınabilmektedir.

Günlerce ve kapı

kapı dolaşmayı, hatta

gözaltı ve işkenceyi

göze alarak

dağıtılmaya çalışılan

aynı miktarda

materyal, bugün, bir

kitle evleminde ve

birkaç saat içinde

dağıtılabiliyor. Aynı

ortam, devrimci

propaganda ve

ajitasyonun her tür

araç ve yöntemi için

de benzer avantajlar

sağlamaktadır. Bu

avantaj, sadece hücre

karşıtı mücadelenin

kitlelere maledilmesi

için değil, ama,

kitlelerin taleplerini

kazanımı konusunda

sisteme karşı

uyarılabilirmeleri için

de

değerlendirilebilmelidir.

Devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı başlattıkları Süresiz Açlık Grevi'nin Ölüm Orucu evresi birinci haftasını doldururken, 25 Kasım'da, eyleme destek amacıyla düzenlenen miting Ankara'da yapıldı.

İçeriği gözönüne alındığında ve devrimci hareketlerin kortejlerindeki sayısallığın sınırlılığı hesaba katıldığında, mitingin oldukça kitlesel geçtiğini söylemek gerekir. Katılım konusunda 5 ile 7 bin arasında değişen sayıların telaffuz edildiği miting, dışarıdaki mücadelenin esasta tutsak yakınları üzerinden yürüdüğü bir sürecin ardından, nihayet, gelişmelerin toplumdaki etkilerinin belirli yanlarının açığa çıkmasına vesile oldu. Ve görüldü ki, hücre saldırısı karşısında devrimci tutsaklar (genelde devrimciler) yalnız/yalıtılmış değildir. Ve bu, devrimci hareketlerin bu mücadeledeki tüm eksik ve zaaflarına rağmen böyledir.

Bilindiği gibi, faşist devlet hücreler konusundaki "kararlılığı" her vesileyle ortaya koymaktan, hücre karşıtı mücadeleyi olanca şiddetiyle ezmeye çalışmaktan hiç geri durmadı. İçerde devrimci tutsaklar, dışarıda tutsak yakınları sistemli bir terör ve katliam politikasına maruz tutuldular. Ulucanlar'dan bu yana aksaksız sürdürülen bu kaba şiddet tutumuna, belki ilk kez 25 Kasım eyleminde ara verildi. Miting, hiçbir saldırıya uğramadan başladı ve bitti.

Kuşkusuz böyle bir tutum değişikliği, devletin hücre politikasında bir değişikliği ya da yumuşamayı anlatmıyor. Olsa olsa durumu dikkatle izleyip değerlendirerek yeni taktikler geliştirmek gibi bir "artıniyet" dışında nedeni olamaz bu tavır değişikliğinin. Nitekim, mitingin hemen ardından ilk değerlendirmelerin sonuçlarını Adalet Bakanı'nın ağzından dinledik. Bu zat, bir ayı aşkın bir sürenin ardından, sanki o gün duymuş gibi, devrimci tutsakların açlık grevi eylemi konusunda ilk kez konuştu. Bu tür eylemler F tipi konusundaki kararlılıklarını etkilemezmiş... Ancak, sistemin miting değerlendirmesi, elbette, bu, basit kararlılık gösterisi tümcesinden ibaret değildir. Kaldı ki, bakanlık adına böyle bir resmi açıklamanın yapılmak zorunda kalınması, aylardır titizlikle sürdürülen suskunluk fesadının resmi çevrelerde nihayet kırılması anlamına gelmektedir ve bu yeni zindan direnişinin bir başka önemli başarısıdır.

Mitingten sonraki günlerde başlayan ve halen sürmekte olan kimi gelişmeler, devletin yeni taktiklerine giderek daha fazla ışık tutmaktadır. Kimi baro yöneticilerinin Adalet Bakanı ile yaptığı görüşmenin açıklaması (henüz Bakan tarafından teyit edilmemekle birlikte), bir grup Faziletli milletvekilinin Ulucanlar'daki Ölüm Orucu eylemcilerini ziyareti ve çıkıştaki açıklamaları, bir aydın grubunun, KESK'in de içinde bulunduğu bazı sendika ve DKÖ'lerin açıklamaları gibi gelişmelerin bir cephesinde, sistemin yumuşama görüntüsü yaratma çabası yatmaktadır. Özellikle Baro'dan yapılan açıklamaya

bakılırsa, Bakanlık güya diyalog yanlısıdır. Sorunu (yani Ölüm Orucu eylemini) fazla büyütmeden çözmek istemektedir. Peki devlet cephesinden bu niyeti ortaya koyacak nasıl bir adım sözkonusudur? Yine Baro yönetiminin açıklamasına göre, prosedür tamamlanmadan hücrelere sevk gerçekleştirilmeyecektir!.. Bu konu, fazla zaman geçmeden Bakan Türk'ün ağzından şu ifadelerle açıklandı: Şu anda hücrelere sevk sözkonusu olmadığına göre, cezaevlerindeki eylemler gereksiz ve anlamsızdır. Yani, hele bir hücrelere götürülem, eylemlerinizi orada ya da tam o sırada yaparsınız!..

İşte hepsi bu. Yani, niyet konusunda devlet cephesinde yeni bir şey yok. Ancak, niyet bazında söze dökülmemekle birlikte, gelişmeler karşısında yeni bir takım girişimlerin daha başlatıldığı da ortadadır. F tipi cezaevlerinin yeni reklam kampanyası gibi; MİT açıklamaları, emniyet genelgeleri, Amerikan usulü yeni ceza yasası söylentileri gibi...

Elbette ki bu gelişmelerin tümünü hücre saldırısı ve buna karşı mücadeleye endekslemek ya da ona bağlamak gerekmiyor. Yükselen sınıf ve kitle hareketi (ki hücre karşıtı mücadele ve onun bugün kalbinin attığı eylem olan yeni zindan direnişi de bunun bir parçasıdır) başta olmak üzere düzenin sıkıntısını artıran ve hesaplarını tekrar tekrar gözden geçirmek zorunda bırakan toplam durumun zorlamasıyla ortaya atılmaktadır, bu sözde demokratik açılım söylentileri. Gene de, bu demokratikleşme saldırısının tüm muhatapları (öncelikle de devrimci hareket) atılan yemden uzak durmayı, kalıcı-köklü kazanımlar elde etmeden mücadeleyi gevşetmemeyi başarabilmelidir.

Devrimci hareket tarafından dikkatle ve adım adım izlenmesi/ değerlendirilmesi gereken cephenin birisi düşmansa, diğeri de sınıf ve kitle hareketidir. Sadece bu harekete karşı genel görevler nedeniyle değil, özel olarak SAG ve ÖO eylemlerinin başarısını güvenceye almak için de, hareketteki yükseliş gerektiği şeklinde değerlendirilebilmelidir. Örneğin; cezaevlerindeki hunhar katliamların, tutsak yakınları üzerindeki akıllamaz terörün karşısında, baştan beri tam bir ölü tepkisizliği içindeki kimi sendika ve partilerin, bugün birden bire uykudan uyanıp sorundan haberdar oldukları, hücrelere karşı oldukları yönünde açıklama yapmaları nedensiz değildir. 25 Kasım mitingi göstermiştir ki, gelişmelerin dışarıdaki etkisi suskunluğu sürdürebilmelerine artık imkan vermemektedir. Bir emek örgütü olan sendika ve DKÖ'lerin, emekten yana olduğunu iddia eden partilerin yöneticileri, 25 Kasım mitinginde, sadece devrimcilerin değil, kendi tabanlarının sesini duymuş ve bu sese daha fazla kulak tıkayamayacaklarını farketmiş durumdadırlar. Elbette onların bugünkü "cesaretinin" arkasında tabanlarında yükselen hak ve özgürlük talebi ile bunların

eylemli ifadeleri de durmaktadır. Ancak, onlar çok iyi biliyor ki, hak ve özgürlükleri için ayağa kalkan kitlelerin eylemini devrimcileştirmek kolay, bunun karşısında durmak ise zor ve risklidir. Reformistler durumdan ders çıkarmış ve F tipine karşı açıklamalara imza atmış bulunuyor. Bu bürokratların korkusu ya da amacı ne olursa olsun, bu açıklamaların eylemli kitle üzerinde yaratacağı etki yeterince değerlendirilebilirse eğer, yükselen kitle hareketinden hücre karşıtı mücadeleye ihtiyaç duyulan kan aktarılabilir, kitle desteği güçlendirilebilir. Aynı şekilde, devrimci tutsakların ölümüne direniş ruhu emekçi kitle eylemlerine taşınabilir, kitle hareketinin devrimcileşme ihtiyacı karşılanabilir.

Sürecin yüklediği görevlerin bu iki yanı, aslında tek ve aynı faaliyetin iki alana da etkisinden başka bir şeyi anlatmıyor. Yani, sözkonusu olan katlanan görev ve sorumluluklar değildir. Sadece, sürdürülmekte olan faaliyetin sürecin ihtiyaçlarına uygun biçimde örgütlenmesidir gerekli olan. Elbette yoğunlaşan bir süreci karşılayacak faaliyetin de ona denk bir yoğunluğa ulaştırılması gerekecektir. Ayda yılda bir yapılan mitingde müdahale ile haftada, hatta günde bir yapılan miting-eyleme müdahalenin aynı yoğunlukta bir faaliyetle karşılanamayacağı ortadadır. Bu açık. Fakat işin bu yanı, yükselen kitle hareketinin sunduğu bir avantaj olarak görülüp değerlendirilmek durumundadır.

Özelde Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsaklarla dayanışma, genelde hücre karşıtı mücadelenin dışarıdaki ayağını örgütlenme faaliyeti, yükselen kitle hareketi ortamında çok daha rahat sürdürülebildirmekte ve daha hızlı sonuç alınabilmektedir. Günlerce ve kapı kapı dolaşmayı, hatta gözaltı ve işkenceyi göze alarak dağıtılmaya çalışılan aynı miktarda materyal, bugün, bir kitle eyleminde ve birkaç saat içinde dağıtılabiliyor. Aynı ortam, devrimci propaganda ve ajitasyonun her tür araç ve yöntemi için de benzer avantajlar sağlamaktadır. Bu avantaj, sadece hücre karşıtı mücadelenin kitlelere maledilmesi için değil, ama, kitlelerin taleplerini kazanımı konusunda sisteme karşı uyarılabilirmeleri için de değerlendirilebilmelidir.

Yukarıda, sistemin yeni açılımlarının yükselen sınıf ve kitle hareketini dizginlemeye dönük amaç taşıdığından da söz etmiştik. Kitle hareketinin devrimcileştirilmesi, esas olarak, taleplerinin devrimcileştirilmesi anlamına gelmekle birlikte, onları elde etme biçimi de önemlidir. Ve bugün, yeniden harekete geçen kitlelerin yükselttiği talepler neyi içerirse içersin, onları elde edinceye kadar direniş ruhunu kitlelere taşımak gerekir. Bu konuda da, mücadele içindeki kitlelerin önünde, devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi gibi bir devrimci eylem örneği durmaktadır. İşçi ve emekçilere, bu yiğit önderleri gibi savaşmanın ve kazanmanın yolu gösterilmelidir.

Tüm hapishanelerdeki DHKP-C, TKP(ML)**ve TKİP davası tutsaklarının açıklaması:****Af tartışmaları ve “örgüt baskısıyla direnişe giriyorlar” demagojisi Ölüm Orucu Direnişimizin zaferini engelleyemeyecek!**

20 Ekim 2000 tarihinden itibaren başlattığımız Süresiz Açlık Grevi Direnişimiz, 19 Kasım tarihinden itibaren Ölüm Orucu'na döndü. Direnişe başladığımız ilk günden itibaren saldırılarını sürdüren devlet bugün de Ölüm Orucu eylemimiz üzerinde saldırılarına devam ediyor.

Neredeyse iki yıldır tartışılan “af”, direnişimizin ülke gündemine girmesiyle birlikte yeniden tartışılmaya başlandı. Özellikle Ölüm Orucu eylemimizin başlama günlerinde af tartışılarak direnişimiz kamuoyunun gündeminden çıkarılmaya çalışılıyor. Aynı zamanda af çıkınca hapishanelerdeki bütün sorunlar sona erecek gibi bir sonuç yaratılmaya çalışılıyor. Af, ülkemiz hapishanelerindeki hiçbir sorunu çözemez. Çünkü ülkemiz gerçekliğiyle düşünüldüğünde, bugün hapishaneler boşalsa bile, iki günde yeniden dolacağı bir gerçektir. Çünkü bu düzen temelinden bozuktur ve böyle olduğu sürece bu düzene karşı mücadele edenler, dolayısıyla hapishanelerde siyasi tutsaklar da her zaman olacaktır. Yine düzenin adaletsizliği, halkın içinde bulunduğu durum, açık sınırındaki yaşam, dejenerasyon düzenin yarattığı sonuçtur. Bu sonuç değişmediği sürece hapishanelerde adli tutuklu-hükümlüler olmaya devam edecektir.

Biz devrimci tutsakların “af” gibi bir sorunu yoktur. Biz hiçbir zaman af dilemedik. Af suçlular içindir. Bizlerin tek suçu halkımızı ve ülkemizi sevmektir. Halkın aklıktan ölmeyeceği, eşit ve adaletli bir düzen kurmak istemektir. Emperyalizmin sömürüsüne son vererek bağımsız bir ülke istemektir. Tersine halkımızın kurtuluşu ve bağımsızlığı için savaşanlara karşı her türlü işkeceyi, zulmü, katliamı reva gören, işbirlikçi, baskı, sömürü ve zulüm makinası devlet suçludur.

Devletin bu dönemde af tartışmalarını hızlandırmasının, çetelerine hapishanelerde cinayetler işletmesinin asıl olarak nedeni direnişimizi kırma ve saldırılarına meşru zeminler yaratma isteğidir. Bunun için de her türlü karalama ve demagojiye başvuruyor. Af çıkarılarak hapishanelerde belli sayıdaki tutsağın bırakılmasının yaratacağı ortamdan yararlanmak, hapishanelerde sayının düşmesinden yararlanmak ve hapishanelere operasyonlar çekerek hücre hapishanelere geçmeyi planlıyor.

Ancak yanılıyorlar. Tutsakların sorunu kendilerinin F tipi hücrelere girip girmemesi değildir. F tipi hücreler kapatılmadığı sürece, TMY tümünden kaldırılarak infaz sistemi değiştirilmediği sürece, hapishanelerde katliam yapanlar yargılanmadığı sürece, hapishanelerdeki baskılara son verilmediği sürece, kısacası direnişimizin talepleri karşılanmadığı sürece, hiçbir demagoji ve hesap direnişimizi bitirmeye yetmeyecektir. Tutsaklar içeride ya da dışarıda olsunlar, direnişin talepleri gerçekleşene kadar direnişlerini sürdüreceklerdir.

Yine her direnişimizde olduğu gibi, bugün de devletin demagojilerinin başında “örgüt baskısı” geliyor. Direnişimizi engelleyemeyen devlet, bu tür demagojilerle halkı etkilemeye, saldırılarını meşrulaştırmaya çalışıyor. Bir insanın gönüllü olarak ölüme yatması devlet açısından anlaşılmazdır. Çünkü onlar hep kendileri için yaşarlar. Her nefes alışlarında kendi çıkarları, düzenlerinin devamı vardır.

Bizler ise halkımız için yaşıyor, halkımız için savaşıyoruz. Halkımızın gördüğü her türlü baskı, sömürü ve zulme son vermek istiyoruz. Bunun için de ister hapishanede, isterse dışarıda olalım bedelleri göze alarak mücadele ediyoruz. Bugün tutsağız. Hapishanelerde bir kez daha teslimiyet dayatmalarıyla karşı karşıyayız. Bir devrimci hangi koşullarda olursa olsun teslimiyeti asla kabul etmez. Biz de bugün hapishanelerde devletin teslim alma politikalarına karşı direniyoruz. Devlet bizleri hücrelere atıp tecrit etmek, yalnızlaştırmak, beyinlerimizi teslim almak isterken, biz devrimci tutsakların tek silahımız bedenlerimizdir. Evet bedenlerimizi açlığa ve ölüme yatırdık.

Devlet gibi silahımız, topumuz tüfeğimiz yok bizim. Ama yüksek bir halk ve vatan sevgisiyle dolu yüreklerimiz var. Yüreğimizle, beynimizle direniyoruz.

Bugün süren Ölüm Orucu eylemimiz karşısında acizleşen devlet, “örgüt baskısıyla yapıyorlar” diyerek eylemimizi karalamaya çalışıyor.

Hiçbir insan zorla ölmez. Hiçbir insan zorla hücre ölümü seçmez. Böylesi zor bir ölümü başarmak için irade, inanç ve kararlılık gereklidir. Bunu '82'de, '84'de ve '96'da defalarca kez kanıtladık. Ve bugün bedenlerini ölüme yatıran Ölüm Orucu savaşçılarımız bu iradeye, inanca ve kararlılığa sahiptir. Yeni hayatlara yaşam vermek, halkımız ve tutsaklar üzerindeki tüm baskıları geriletmek için ölüme MERHABA diyoruz. Kendi irademizle girdiğimiz Ölüm Orucu eyleminden hiçbir güç bizi vazgeçiremez. Bunun için hiçbir bedeli ödemekten kaçınmayacağız. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar öleceğiz, ama asla teslim olmayacağız.

Bu açıklamaları yapan Bakan Hikmet Sami Türk'ü iddialarını ispatlamaya çağırıyoruz. Basınla birlikte gelsin, halkın gözleri önünde Ölüm Orucu savaşçılarımızın hepsiyle tek tek görüşün. İddialarının cevabını Ölüm Orucu savaşçılarımızın kendisinden alsın. Bugüne kadar tek tek her tutsak gerek devlete, gerekse de devletin bu demagojilerinden etkilenen tüm kesimlere defalarca çağrıda bulunduk. Gelin tutsaklarla görüşün, dedik. Ancak bugüne kadar devletin bu iddialarının muhatabı olan tutsaklarla konuşmaya, örgüt baskısı olup olmadığını sormaya gelen olmadı.

Bugün bir kez daha herkesi hapishanelere çağırıyoruz. Devletin direnişimizin etkisini kırmak için başvurduğu bu demagojilere inanmayın. Ve bu iddiaların doğru olup olmadığını, gelip tutsaklardan öğrenin. Hapishanelerde “örgüt baskısı” olup olmadığını cevapları verecek olanlar tutsaklardır.

Hücreler işkenceli ölümdür. Kendine insanım diyen, adaleti, onuru, namusu savunan hiç kimse hücreleri savunamaz. Tüm halkımızı direnişimizi desteklemeye, büyütmeye, aynı zamanda kendi talepleri olan direnişimizin taleplerinin gerçekleştirilmesi için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Tüm hapishanelerdeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP davası tutsakları

29 Kasım 2000 tarihinden itibaren ikinci Ölüm**Orucu ekibi Ölüm Orucu eylemine başladı...****“Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!”**

Ulucanlar-Ankara, Adana-Kürkçüler, Aydın, Bartın, Bayrampaşa, Buca, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Çankırı, Ermenek, Gebze, Malatya, Nevşehir, Niğde, Uşak, Ümraniye hapishanelerinde kalmakta olan tutsaklar olarak,

20, 23, 26 Ekim 2000 tarihlerinde başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerimiz karşılanmadığı için 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren ÖLÜM ORUCU'na çevirmiştik. Aradan geçen süre içinde bu konuda bir gelişme olmadığı için bizler de 29 Kasım 2000 tarihinden itibaren İKİNCİ ÖLÜM ORUCU EKİBİ olarak ÖLÜM ORUCU eylemine başlıyoruz.

Taleplerimiz karşılanıncaya kadar ÖLÜM ORUCU direnişimizi bizler de aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZİN TALEPLERİ:

- F Tipi Hücre Hapishanelerinin kapatılması,
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası'nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokol'ün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, baskılara son verilmesi.

BİZLER BU TALEPLER İÇİN BEDENLERİMİZİ ÖLÜME YATIRDIK, BU UĞURDA ÖLECEK AMA HÜCRELERE GİRMEMEYECİZ.**Ümraniye Hapishanesi:**

DHKP-C Davası Tutukluları: Halil Aksu, Eyüp Kendir, Sedat Karakurt, Bülent Çoban, Ferhat Ertürk, Dursun Ali Pekin, Erol Engin, Hüseyin Akpınar, Fikret Kara, Hakan Yıldırım, Gülten Ergül, Nebahat Aslan, Sema Türkdöğün, Madımak Özen...

TKP(ML) Davası Tutukluları: Mehmet Polat, Bülent Bekdemir, Özgür Çelik, Erkan Aygören, Hasan Yiğit, Nahit Aydoğmuş, Kemal Sarıgül, Kamil Turanoğlu...

TKİP Davası Tutuklusı: Ahmet Turan...

Bursa Hapishanesi:

DHKP-C Davası Tutukluları: Mustafa Karaağaç, Erdal Gökoğlu, Salih Aydın...

TKP(ML) Davası Tutukluları: Tekin Yıldız, Bülent Demirçelik, Sedat Felek...

Çankırı Hapishanesi:

DHKP-C Davası Tutukluları: Cihan Dalkaya, Ramazan Çiçek, Tuncer Karakaya, Mehmet Şahin, Atilla Selçuk...

TKİP Davası Tutuklusı: Özgür Soylu...

Aydın Hapishanesi:

DHKP-C Davası Tutukluları: Barış Kaya, Murat Çoban, İlhan Demirel...

Ölüm Orucunu Sürdüren Tutuklular Adına
Ahmet İbili, Ökkeş Karaoğlu, Resul Ayaz

Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz'ın mesajı:**“Bayrağımıza asla leke sürdürmeyeceğiz!”****Sevgili dostlar, yoldaşlar!**

Bugün en mutlu günümüz. Bugün alinteri temizliğindeki kızıl alın bandlarımızı taktık. Bugün bayrağı devraldık. Artık sıra bizde. Bayrağımıza asla leke sürdürmeyeceğiz.

Ve bugünlerde dışarıda işçi sınıfından, emekçilerden yükselen ayak sesleri Ölüm Orucu eylemimize benzersiz bir coşku katıyor. Herşey aylar öncesinde düşündüğümüz gibi.

Toprak bereketli, toprak sabırlı, toprak yeni baharlara gebe. Toprak tohuma hasret. O toprağa bereketli birer tohum gibi düşmek için çarpıyor kalbimiz. Sevincimiz, coşkumuz bundandır.

Bir büyük buluşmaya kurduk saatlerimizi.

Sözümüz var; bu , bedenlerimizle bu fırtınaya ... olacağız. (... yerler silinti nedeniyle okunamamıştır-KB)

And olsun ki; bir kez daha devrim ve sosyalizm bayrağını en yükseklerle çekeceğiz.

And olsun ki; sınıfımıza, partimize ve davamıza layık olacağız!

Sözümüz var; öleceğiz ama teslim olmayacağız!

Resul Ayaz/TKİP davası tutsağı

**Bartın zindanı
22 Aralık 2000**

Bartın Hapishanesi'nden**DHKP-C, TKP(ML), TKİP davası tutsakları:****“Zaferi biz kazanacağız!”**

Yoldaşlar,

Bugün, 20 Ekim'de DHKP-C, TKP(ML), TKİP tutsakları olarak başlattığımız ve büyük bir kararlılıkla sürdürdüğümüz direnişimizi, yeni bir aşamaya taşıyoruz. 4 yıl aradan sonra bedenlerimizi bir kez daha ölüme yatınıyoruz.

Düşman, her zaman olduğu gibi, yine, bu topraklarda devrimciliği bir daha yeşermemek üzere bitirmek ve tüm halkı teslim almak için pervasızca saldırıyor. F tipi hapishanelerle, öncelikle devrimciler teslim alınarak, ülkemiz, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürü cenneti haline getirilmek isteniyor.

İzin vermeyeceğiz...

Emperyalizm ve işbirlikçilerinin tüm halkı teslim alma planını bir kez daha bozacağız. Bu, boynumuzun borcu, devrimciliğimizin gereğidir. Omuzlarımızdaki yükün ağırlığının ve sorumluluklarımızın büyüklüğünün farkındayız.

Bu saldırının ilk olmadığı gibi, son olmadığını da biliyoruz. Düşman daha önce de defalarca biz devrimcileri teslim almayı denedi, ama hiçbirinde başaramadı.

Bu kez de başaramayacak. 12 Eylül'den '96'ya Ölüm Oruçlarında ölüme yatırdığımız bedenlerimizle, Buca'dan Ümraniye'ye, Ulucanlar'dan Burdur'a göğüs göğüse direnişlerimizle püskürttük düşmanın saldırılarını.

Şimdi düşman bir kez daha deniyor. Hükümeti ve meclisiyle, ordusu ve polisiyle, tekelcileriyle, uşaklarıyla, kontra şefleriyle, kalemlerinden kan damlayan kalemşörleriyle tüm düşman cephesi koro halinde “F tipi” diyor. Halkın öncüleri teslim alınmadan, devrimciliğin kökü kurutulmadan kabuslarımız bitmez diyorlar.

Asla kurutamayacaklar...

Devrim idealini ve iddiamızı kanlarımızla sulayarak, ölümlerimizle besleyerek kabuslarını büyötmeye devam edeceğiz.

Devrimci hareketlerin tasfiye edilemeyeceğini, devrimci düşüncenin yok edilemeyeceğini dosta da düşmana da bir kez daha göstereceğiz. Bir kez daha düşmanlarımız ölümü hiçe sayanların karşısında çaresiz kalıp diz çökecekler.

Zaferi biz kazanacağız...

Bundan en küçük bir tereddüt duymuyoruz.

Zaferimizin teminatı; haklılığımızdır, meşruluğumuzdur...

Zaferimizin teminatı; '96'da Ölüm Orucu'nda, Ulucanlar'da, Burdur'da düşmana diz çöktürdüğümüz siper yoldaşlığımızdır, dayanışmamızdır.

Zaferimizin teminatı; yan yana ölüme yatan aç bedenlerimizdir.

Zaferimizin teminatı; inancımız, ideolojimiz ve geleneklerimizdir.

Zaferimizin teminatı; şehitlerimizdir. '82'den '84'ten '96'ya Ölüm Oruçları'nda ölümü rezil ederek birer meşale olan; Buca'da, Ümraniye'de Ulucanlar'da bedenleriyle barikat ören, göğüs göğüse çarpışan, ölen ama yenilmeyen şehitlerimizdir.

Zaferimizin teminatı; Kürdü, Türkü, Lazı, Çerkesi, Arabı, Alevisi, Sünnisi ile, 7'sindeki çocuklarımızdan 70'indeki dedelerimize kadar umudunu, geleceğini çıkınımıza koyan, beyni, bedeni ve yüreğiyle yanımızda olan emekçi halklarımızdır.

Bugün, bir kez daha, bu güçle ölümün üzerine yürüyoruz.

Artık ne katliamların, ne yalanların, ne de tehditlerin bir hükmü kalmıştır.

Artık sadece ölüme yatırılan bedenlerin, alnı kızıl bantlıların inanç yüklü sesi duyulacak. Devrimin, inancın, haklılığın, meşruluğun sesi duyulacak.

Artık sadece bizim sesimiz duyulacak.

Alınlarına takılacak kızıl bantlarla ölümsüzlüğe koşacak yoldaşlarımız, ölümü hücre hücre yenerken depremler yaratacak, dünyayı sarsacaklar. Sarstıkça pekişecek zaferimiz... İnançlarıyla, iradeleriyle, kararlılıklarıyla devrimci düşüncenin yenilmezliğinin birer abidesi olacaklar. Düşmanın tüm silahları onların kararlılıkları karşısında eriyip gidecek.

Her şehidimiz, zaferi biraz daha yakınlatacak, düşmanın demagojilerini birer birer parçalayacaktır. Ölümün üzerine gülerek yürüyünlerin karşısında hiçbir gücün duramayacağını, tüm dünyaya bir kez daha göstereceğiz.

Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız.

Bu ülke topraklarında teslimiyet hiçbir zaman boy veremeyecek.

Bu ülkenin devrimcileri ve halkları, onursuz bir yaşamı asla kabul etmeyecek.

Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!..

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!..

Yaşasın siper yoldaşlığı!..

**Bartın Hapishanesi
DHKP-C, TKP(ML), TKİP
Davası Tutsakları**

Bartın Hapishanesi'nden DHKP-C, TKP(ML),**TKİP Ölüm Orucu direnişçilerinden...****“Teslim alma politikalarını ve tasfiyeciliği param parça edeceğiz!”**

Yoldaşlar,

Bizi tanıyorsanız... Hepimiz bu ülkenin bereketli topraklarında filiz verdik. Köklerimiz bu topraklardan beslendi... Ülkemizi ve halkımızı herşeyden çok sevdik. Halklarımıza insanca bir yaşamı, adaleti, eşitliği ve özgürlüğü armağan etmek için kavgaya atıldık. Bunun için savaştık, öldük, öldürdük, tutsak düştük. Hep birlikteydik...

Bizleri dört duvar arasına hapsedenlere özgürlüğümüzü gaspetmek yetmedi. Beyinlerimizi de teslim almak istediler. “Uğruna savaştığınız idealler öldü, vazgeçin” dediler. Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da, Ulucanlar'da, Burdur'da bunun için katlettiler, işkence yaptılar, kollarımızı kopardılar.

Ama başaramadılar...

İdeallerimizden vazgeçemediler. Köklerimiz ülke toprağından koparamadılar...

Sosyalizme olan inancımızı, halk ve yurt sevgimizi, ideolojimizi yokedemediler. Yolumuzdan döndüremediler...

Dönmedik çünkü, inançlarımızdan, kavgamızdan vazgeçmeyi ihanet belledik...

Çünkü haklı olduğumuzu biliyorduk...

Çünkü geleceği biz temsil ediyorduk...

Çünkü içinden geldiğimiz ve ölesiye sevdiğimiz halklarımıza güveniyorduk...

Bunlara asla ihanet etmedik, etmeyeceğiz.

Bizleri onurlandıran alnımızdaki kızıl bantlar üzerine söz veriyoruz ki;

Halklarımıza dayatılan teslim alma politikalarını ve devrimci tutsaklara dayatılan hücreleri, hücre hücre eriyen bedenlerimizle parçalayacağız.

Artık herkes susacak, biz konuşacağız...

Direnen halklarımız konuşacak...

Ölümün üzerine düğüne gider gibi gülerek gidecek ve öleceğiz...

Biliyoruz ki, zaferin kanatları yoktur. Zaferin ayakları ağır ve kanlıdır. Zafere giden yol zorludur. Zafer şehitlerle kazanılacaktır. Bu uğurda verilecek canımız ve akacak her damla kanımız halklarımıza feda olsun. Bize verilen bu onura layık olacağız...

Biliyoruz ki, kavgada düşenleri tarih sonsuzluğa taşır.

Biliyoruz ki, uğruna ölenleri halklarımız sonsuza dek yüreğinde yaşatır.

Biliyoruz ki, bu onurlu direnişte yer almak için yarışan yoldaşlarımız bizlerin ardından, bu kez hesap sormak için yarışacaklar...

Biliyoruz ki, şehitlerimizden devraldığımız bayrak asla yere düşmeyecektir...

Bu bilinçle, coşkuyla ve inançla;

Devrim toprağına düşen birer tohum olmak için öne atılıyor.

Yoldaşlar,

Bugün, aylardan beri büyük bir sabırsızlıkla beklediğimiz, özlediğimiz anı yaşıyoruz. Kızıl bantlarımızı kuşandık.

Şimdi, soluklarını tutmuş, bizlerle birlikte bu tarihi ana tanıklık eden tüm dünya halkları umut dolu gözlerle bize bakıyor.

Anadolu'dan Latin Amerika'ya, Ortadoğu'dan Afrika'ya, Asya'dan Balkanlar'a kadar, ülkelerinin bağımsızlığı, halklarının özgürlüğü ve sosyalizm için canlarını feda eden onmilyonlarca şehidimiz, yol gösteren gözlerle bize bakıyor...

Yaşam bize bakıyor...

Umut bize bakıyor...

Şehitlerimiz bize bakıyor...

“Direnin, savaşın, halklarımız özgür olsun” diyor...

Biliyoruz ki, dünyanın tüm açları ve yoksulların, emperyalizmin sömürü ve zulmü altında yaşayan emekçi halkların öfkesi ve umudu bizimledir.

Şimdi gökkubbe altında, ezilen, horlanan ne kadar insan varsa, hepsi bir ağızdan ve bir yürekten umudumuz sizde, yarınımız sizde, kurtuluşumuz sizde diyor.

And olsun ki; halklarımıza layık olacak, bizlere olan güvenlerini boşa çıkarmayacağız.

And olsun ki; şehitlerimizden devraldığımız bayrağı asla yere düşürmeyeceğiz.

And olsun ki; şehitlerimizden ve halklarımızdan aldığımız güçle, ölüme yatırdığımız bedenlerimizle birer bomba olup düşmanın beyninde patlayarak umudu büyütecek, zulmün teslim alma politikalarını ve tasfiyeciliği param parça edeceğiz.

And olsun ki, düşmanın bize biçtiği kefeni asla giymeyeceğiz.

And olsun ki, zaferi, kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenecek kefenlerimizle karşılayacağız.

Zaferimiz kutlu olsun yoldaşlar!

Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!..

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!..

Yaşasın siper yoldaşlığı!..

**Bartın Hapishanesi'nden
DHKP-C, TKP(ML), TKİP
Ölüm Orucu Savaşçıları**

Tutsak Cumartesi eylemcilerinden çağrı:**“Eylemlerimizi daha da yükseltmeliyiz!”****Cumartesi eylemleri devam ediyor, edecektir de!****Tutuklamalar da öyle. Bugüne kadar altı kişiyi tutukladılar.****Ama basın açıklamaları devam ediyor.****“Tarihte son sözü direnenler söyler”. Buna defalarca tanık olduk. Olacağız da. Bu saldırıları da püskürterek kazanacağımıza dair hiç şüphemiz yok.**

Son aylarda gündemden hiç inmeyen F tipi hücre saldırıları ve buna karşılık da tutsak yakınlarının, demokratik kitle örgütlerinin, duyarlı kesimlerin bu saldırıları protesto eden basın açıklamaları...

Faşist devletin devrimci/komünist tutsakları teslim alabilmek, kimliksizleştirmek, kişiliksizleştirmek için inşa ettiği ve bunu kendi “yasa”larıyla meşrulaştırarak “af” saldırılarıyla birlikte fütursuzca yaşama sokmaya çalıştığını görmek için özel bir çabaya gerek yok. Burjuva kalemlerini ve burjuva basını da ardına alarak ne kadar “kararlı” olduklarını açıklıyorlar.

Bu açıklamaları elbette karşılıksız kalmıyor. Devrimci/komünist tutsak yakınları, DKÖ’ler bu saldırıları basın açıklamaları, sokak gösterileri ve Cumartesi eylemleriyle teşhir ederek, protestolarını dile getiriyorlar. En basit protestoya bile tahammül edemeyen devlet, polisiyle, itiyile, gaz bombasıyla, panzeriyle, copuyla, biber gazıyla vs. analarımıza, babalarımıza saldırıyor. Onları yerlerde sürüklüyor, itlerine ısırtıyorlar. Saldırdıkça korkuyorlar, korktukça daha da azgınlaşıyorlar. Ama analarımız yerlerde sürüklendikçe, işkencelerden geçirildikçe daha bir büyüyorlar meydanlarda, Galatasaray önünde, Cumartesi eylemlerinde...

Son süreçte kendi “yasa”larında bile tutuklama gerekçesi sayılmayan basın açıklamalarını, uyduruk maddelerle destekleyerek tutuklamalara başladılar.

Faşist devlet korkaklığın, acizliğin bir göstergesi olarak, basın açıklamalarına saldırarak, keyfi gözaltına almalarını ve işkenceden geçirmelerini sıklaştırdı.

Asıl yapmak istedikleri basın açıklamalarının gücünü kırmaktır. “Böyle devam ederseniz, sizi tutuklarız” diyerek (ve bunu da tutuklayıp uygulayarak) korku salmaya çalışmakta ve yıldırma istemektedir. Böylece Cumartesi eylemlerini bitirmek istemektedir. Ama nafiye...

Cumartesi eylemleri devam ediyor, edecektir de! Tutuklamalar da öyle. Bugüne kadar altı kişiyi tutukladılar. Ama basın açıklamaları devam ediyor.

Artık tutuklamalarla yetinmeyen faşist devlet, “gözaltı” süresini uzatarak on-onbeş gün fiziki-psikolojik işkencelerle gözdağı vermeye çalışıyor. Önceleri basın “suç”u olarak gözaltına alırken şimdilerde “yardım-yataklık”, bu da olmadı “örgüt üyeliği” kapsamında “yargılamaya” çalışıyor.

Faşist devlet şiddetini artırıyor. Şiddet arttıkça basın açıklamalarının önünü keseceklerini sanıyorlar, ama olmuyor. Bir kez daha yanıldıklarını ve bu yanılgılarının sonucu olarak yenilmeye mahkum olduklarını haykırıyoruz.

Bizler “Cumartesi eylemleri”nden (basın açıklamaları) dolayı yaklaşık yedi haftadır Ümraniye Hasiphanesi’nde tutsağız. Ve henüz bu konuya ilişkin dava da açılmış değildir.

Bizler faşist-devletin en demokratik haklarımıza bile bu faşist yöntemlerle saldırısı karşısında başeğmez tutumuzu sergiledik/sergilemeye de devam edeceğiz.

Başta İHD, Barolar Birliği, TUYAB üyelerine ve tüm devrimci-demokrat kamuoyuna sesleniyoruz; Cumartesi eylemlerini daha da yükseltmek, F tipi hücre saldırılarına karşı tutsaklarla dayanışma içerisinde olmak ve bu eylemlerde keyfi biçimde tutuklanan bizlerin meşruluğumuzu, haklılığımızı savunmak, devrimci-demokrat, aydın-duyarlı olmanın kıstaslarıdır.

Tüm anti-demokratik, faşist uygulamalara karşı sesimizi daha bir gür çıkartmak zorundayız. Gerek hapishanelerde yapılmak istenen operasyonlar için zemin yaratılıp F tipi hücre sisteminin hayata geçirilebilmesi, gerekse yapılan hücre karşıtı eylemleri yocketmek için yapılan bu saldırıları boşa çıkarmak zorundayız. Bu tarihsel sorumluluk olarak önümüzde durmaktadır.

“Tarihte son sözü direnenler söyler”. Buna defalarca tanık olduk. Olacağız da. Bu saldırıları da püskürterek kazanacağımıza dair hiç şüphemiz yok.

Devletin tüm faşist politikalarını teşhir edebilmek için beş arkadaşımınla birlikte hepimizi daha fazla duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Hakkımızdaki tutuklamalar kaldırılın!**Hücrelere hayır, devrimci tutsaklara özgürlük!****Biz kazanacağız!****Yaşasın Cumartesi direnişimiz!****Tutsak Cumartesi eylemcileri****TKİP ve TKP(ML) tutsaklarından çağrı...****“Hesap soralım, birleşelim, savaşalım, kazanalım!”****Ailelerimiz, yakınlarımız, yoldaşlar!**

20 Ekim tarihinde bine yakın devrimci tutsağın başlatmış olduğu SAG direnişimiz, 20 ve 26 Kasım tarihlerinde, SAG’nin 30. gününde, 100 devrimcinin bedenlerini siper etmesiyle beraber ÖO’na sıçratılmıştır. Peki neden ÖO?

Artık tüm kamuoyunun yakından bildiği gibi; haklı ve meşru olduğu neredeyse tüm toplum tarafından tartışma götürmez bir şekilde kabul edilmiş olan 9 maddelik talep listemiz, Amerikancı faşist rejim tarafından reddedilmektedir. İşte bu nedenden dolayı, SAG direnişimizle aynı talepler çerçevesinde ÖO Direnişi’ni başlatmak zorundaydık.

Devrimci tutsakların talepleri ve mücadeleleri karşısında olanca pervasızlığını ve ikiyüzlülüğünü kullanan, kandırma, oyalama ve aldatma taktiklerinin yanısıra koyu bir faşist terör uygulayan İMF-TÜSİAD-MGK iktidarı, sadece devrimci tutsaklara değil, işçilere, emekçilere, yoksul köylülüğe, öğrencilere, Kürt halkına da sosyal yıkım paketlerini dayatarak, tüm halkı teslim almaya çalışmaktadır. İşte bu saldırıyı zindanlar cephesinden kırmak için ÖO Direnişini örnek zorundaydık.

F tipleri denen hücre tipi cezaevleriyle, emperyalizmin tahakkümü, faşist çete devletin tahkimatı amaçlanmaktadır. Çünkü işçi-emekçi kitleleri örgütsüzleştirmek, çürüyen düzenlerinin yarattığı bataklıkları koruyabilmek için, adına kriz yönetimi dedikleri, ‘istikrar’ dedikleri şeyi, yani devrim ve sosyalizm mücadelesini teslim almak istemektedirler. İşte halk düşmanı iktidarın bu oyununu bozmak için ÖO’nu örnek zorundaydık.

Ailelerimiz, dostlar, kardeşler!

İşte tam da bu nedenledir ki ÖO Direnişimiz, sadece 100 kişinin, 3 devrimci partinin değil, tüm devrimci hareketin hatta siyasal muhaliflerin direnişidir. İşte bu nedenlerdir ki, oğlu, kızı, yakını... ÖO’nda olsun olmasın, AG’de olsun olmasın, DHKP-C, TKİP, TKP(ML) davasından olsun ya da olmasın tüm ailelerimizin, yakınlarımızın direnişidir. İşte tam da bu nedenlerdir ki, ÖO Direnişimiz, işçi-emekçi kitlelerin, tüm halkın direnişidir.

Kardeşler, dostlar, yoldaşlar!

Direnişimiz zaferi kuşanmıştır. 20 Ekim tarihinde çeteleşen devletleri-çürüyen düzenleri en zayıf noktasından vurulmuş, ÖO Direnişi’yle beraber ise zaferimiz kitlelerin sahiplenmesiyle topluma maledilerek garanti altına alınmıştır.

Ve bugün 27 Kasım itibarıyla görüyoruz ki, geline aşamada birleşik-militan direniş hattı yaratılmıştır. Direnişimizle bugün, hem zindanlarda, hem de dışarıda, hücre karşıtı muhalefet birleştirilmiştir, mücadeleye katılmıştır! ÖO Direnişimizin ayrıştırıcılığında artık tek gerçek ayırım, hücre karşıtı olmak ya da olmamaktır. Bunun dışındaki tüm ayrımlar yapaylaşmış, talilemiştir. Dostun-düşmanın bildiği ve gördüğü sınıf savaşımı gerçeği artık bu tarihsel evrededir. Artık, direnişimizin ayrıştırıcılığını ve birleştiriciliğini herkes pratikte görmek, safını belirlemek zorundadır.

Ailelerimiz, kardeşler!

Direnişimizi boğmak, saptırmak, gündemden düşürmek isteyen Amerikancı faşist rejim, bir yandan AB demokrasisi masallarıyla işçi-emekçi kitleleri afyonlamakta, diğer yandan da af saldırısıyla F tipleri denen hücreleri medyasıyla pazarlamaktadır.

Bu saldırılar karşısında Ulucanlar davasının yıldönümünde sorduğumuz gibi, 25 Kasım’daki mitingimizde sorduğumuz gibi sormayacak mıyız, “Kim kimi affediyor” diye? Çeteleşen devleti biz yargılamayacak mıyız, halkın-emeğin düşmanlarından hesap sormayacak mıyız?

Ateşi körükleyerek zaferi kuşananlar, sizlerden tek bir şey istiyorlar: Hesap soralım, birleşelim, savaşalım, kazanalım!

TKİP ve TKP(ML) tutsakları**Gebze Cezaevi****Tutsak Cumartesi eylemcileri** - <https://rantey.org>

25 Kasım Ankara mitingine binlerce emekçi katıldı...

Ölüm Orucu'nun direniş ruhu miting alanına taşındı

Uzun süredir tüm devrimci yapıların ve hücre karşıtı platformların gündeminde olan hücre karşıtı miting, Ölüm Orucu Direnişi'nin 36. gününde, birçok ilden katılımla gerçekleşti. İnsanlık onuruna sahip çıkan devrimci-demokrat-ilerici emekçi kitle, hücre sistemine karşı biz buradayız ve insanlık onurunu çiğnetmeyeceğiz kararlılığı ile eyleme katıldılar. Eylemin amacına ulaşması için günler öncesinden çalışmalar yapıldı.

25 Kasım günü saat 10:00'da Hipodrom'da toplanan kitle, 11:00'de kortejlerini oluşturarak Tandoğan'dan Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. En önde "Hücreler ölündür izin vermeyelim-36. gün öldürme sahip çık/Hücre Karşıtı Platform" imzalı pankart yerliyordu. Hemen arkasında İHD, TAYAD, TUYAB, devrimci yapılar, DKÖ'ler ve yasal partiler ilerliyorlardı. Eyleme Ankara'dan katılan DKÖ'ler ve yasal partiler, Toros Sokak'ta toplanarak yürüyüşe katıldılar.

* Kortejlerin düzenlenmesinde tutsak yakınlarına öncelik tanındı ve daha sonraki sıralama Ölüm Orucu direnişinde olan devrimci yapılara verildi. Kortejin oluşturulması sırasında çok fazla olmasa da ara ara hafif gerginlikler yaşandı. Fakat Direnişte olan devrimci yapılara karşı, kitlede bir sempati vardı ve kendiliğinden bir öncelik tanınması gerektiği yönünde bir bakış olduğu gözlemlenebiliyordu.

* Ankara dışındaki illerden gelenlerle Ankara'dan katılan devrimciler Hipodrom'da toplandı. Polislin Hipodrom'da toplanmaya izin vermeyeceği yönünde açıklama yapmasına rağmen çok az bir güvenlik önlemi alınmıştı. Devletin kolluk güçleri Abdi İpekçi Parkı girişinde arama noktası oluşturmuştu. Arama yerinde bu eli kanlı takıma karşı sloganlar atıldı, dökülen kanların bedelinin ödetileceği haykırıldı.

Arama noktasında da üstünkörü bir arama yapıldı. Sthiye köprüsü altına sıralanmış 10-15 panzer dışında parkın karşısına aynı sayıda çevik otobüsleri konumlandırılmıştı. Olası bir Kızıl yürüyüşü ya da eylem programı dışına çıkılması haricinde polislin müdahale etmeye pek niyeti yok gibi görünüyordu.

* Eyleme katılan kitle (buna bizim kortej de dahil) alana yaklaştıkça daha bir coşkulu ve militan duruş sergiledi. Yürüyüş sırasında ve alanda en çok atılan sloganlar arasında "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Hücre ölümdür girmeyeceğiz!",

"Devrimci tutsaklar teslim alınamaz/onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" yer alıyordu.

* Eyleme büyük oranda örgütlü kesimler katıldı. EMER, HADEP, ÖDP, SİP, Çağdaş Hukukçular Derneği, Aydın girişimi, Tutsak yakınları örgütlenmeleri, Pir Sultan Abdal Derneği, İHD, sendikalarından Belediye-İş, Tüm Yargı-Sen gibi birkaç sendika katıldı. Mitinge İEP de az sayıdaki kitleleriyle katılmıştı. Bu sendikalarda da katılım sayısı oldukça azdı. Koordinasyon ve Eskişehir Hücre Karşıtı Platform mitingde pankartlarıyla katılan gençlik gruplarıydı.

ÖDP, diğer yasal partilerden farklı olarak, eyleme anlamlı sayılabilecek bir ön hazırlık üzerinden, yine anlamlı bir kitle ile katılmıştı.

* Tutuklu aileleri birarada yürüdüler. En öne TUYAB yazan bir pankart ve arkasında Tutuklu ve Hükümlü Yakınları imzalı, açlık grevine girmeyenlerin taleplerinin olduğu pankart ve arkalarında 60 kişilik bir kitle yürürken, hemen arkasından 100 civarında bir kitleyle "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz-Tutsak Yakınları" pankartıyla Devrimci Demokrasi ve Kızıl Bayrak'ın aileleri yürüdü. Hemen onların arkasındansa

TAYAD korteji başladı. 11 il pankart açılmıştı.

* Kitlenin ruh hali başından sonuna kadar çok iyiydi. Sloganlar hiç susmadı. Mitingin sonlandığı ilan edilene kadar hiç kimse alanı terketmedi. Ailelerin coşkusu en üst düzeydeydi. Ancak, açlık grevine giren ve girmeyenlerin aileleri arasında coşku, kararlılık ve katılım açısından fark olduğunu söylemek gerekiyor.

* Mitinge her bakımdan ÖO Direnişi damgasını vurdu. Ölüm Orucu Direnişi'ne giren 3 yapının pankart ve sloganlarından başka, tüm konuşmalar da ÖO ile birleştirilen tarzda yapıldı. Bunun böyle olması da oldukça doğaldı. Çünkü, bugün hücrelere karşı gelmek ÖO Direnişi ile özdeşleşmiştir. Diğer yandan, alandaki kitleliliğin en önemli etkeni de ÖO Direnişi'nin kendisidir.

* Kitle alana yerleştikten sonra hazırlanan programa geçildi. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından miting düzenleyen Hücre Karşıtı Platform'un basın metni okundu. İHD Ankara Şube Başkanı Lütfü Demirkapı'nın okuduğu basın açıklamasında, hücrelerin izolasyon amaçlı olduğu ve buralara sisteme muhalif kesimlerin konulmak istendiği vurgulandı. Bu uygulamaya dur demek için başlatılan Ölüm Orucu'nun sonucunda gerçekleşebilecek can kayıplarının sorumlusu olarak siyasi iktidar gösterildi.

Daha sonra tutsak anası Sabahat Balyemez, Meliha Özcan, Barhan Yıldırım ve tutsak babası Abdullah Soner, tutsak yakınları adına söz alarak konuşma yaptılar. Konuşmalarında hiçbir biçimde çocuklarını hücrelere koymayacaklarını, bütün bedelleri ödemeye hazır olduklarını vurguladılar. Çocuklarının hücrelere girmemek için ölümü göze aldıklarını belirttiler ve onları hücrelere sokabilmeleri için devletin öncelikle "bizleri öldürmesi gerekiyor" diyerek hücrelere karşı net bir tutum ortaya koydular.

Aydın ve Sanatçı Girişimi adına Mehmet Özer söz alarak, kitleyle birlikte şiir okudu ve "Aydınların kalbi zindanlarda atıyor!" sloganını haykırdı.

Siyasi partilerden EMER, ÖDP, SİP, HADEP'ten birer temsilci konuşma yaparak, hücrelere karşı güç birliği oluşturulması gerektiğini vurguladılar. Kutup Yıldızı'nın sunduğu müzik dinletisinin ardından, yeniden alanlarda buluşma çağrısı ve "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganıyla eylem bitirildi.

* Ankara mitingi, kitlelilik, coşku ve kararlılık ruhunun hakim olduğu bir eylemdi. Alanı dolduran 7 bin kişi, sermaye devletinin pervasızlığına anlamlı bir yanıt oldu. ÖO Direnişi'yle, devletle dışarı bir çatışmanın olduğu bir evrede, böylesi bir miting, aynı zamanda devlet karşısında bir güç gösterisi anlamına geldi.

Tam da bu nedenle, hemen miting arkasından Adalet Bakanı bildik klasik açıklamalarından birini yaptı. "ÖO'nun hiçbir haklı gerekçesi yoktur, aileler Ölüm Orucu'nun bitirilmesi için çocuklarını ikna etsinler" biçiminde yapılan açıklamayı, mitingdeki kararlı kitle karşısında devletin içerisine düştüğü acz olarak anlamak gerekiyor. Sessizlik fesadıyla devrimci tutsakların direnişlerini zindan duvarları arkasına hapsetmek isteyen devletin bu oyunu boşa çıkarılmıştır.

Ankara mitingi; diğer yandan hücre karşıtı güçlere önemli bir moral kazandırmış, zafere olan inancı pekiştirmiştir. Dahası, binlerce kişinin devrimci tutsaklara sahip çıkma ekseninde bir araya gelmiş olması, toplum çapında geniş bir meşruluk zeminini ortaya çıkarmıştır. Bunlar da mitingin sürecin bundan sonraki seyri üzerindeki olumlu etkileridir.

**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!
Hücreleri yıkacağız!
Biz kazanacağız!**

Kızıl Bayrak/Ankara

İşçi ve emekçiler olarak devrimci tutsakları hücrelere attırmayacağız!

Devrimci tutsaklara yönelik saldırıyı acilen hayata geçirmeye çalışan faşist devlet bir kez daha onların ölümüne direnişle karşılaştı. Devlet devrimci tutsakları hücrelere koymak için tüm fırsat ve olanakları kullanırken, devrimci tutsaklar tek silahları olan bedenlerini ölüme yatırdılar.

Ölümüne direnişleri önünde saygıyla eğiliyor, bu sorumlulukla yolumuzu yürümeye devam ediyoruz. Biz de Pendik bölgesinden emekçiler olarak, kısa bir süre önce, bölgemizde SAG ve Ölüm Orucu'ndaki Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi çalışmalarına başladık. Komitenin ayaklarını oluşturdudan sonra, bildiri kaleme almak için çalışmalara başladık. Bölgemizde varolan konduların yıkımı sorununun da işleyerek, Ölüm Orucu'nun 39. gününde bildirimizi çıkardık.

Bildirileri komite üyeleri ve bu çalışmaya destek veren işçi arkadaşlardan oluşan toplam 10 kişilik bir grupla dağıtmaya başladık. Amacımız bu aracımızı en iyi bir şekilde kullanmaktır. İkili gruplar halinde tek tek evlerin kapılarını çalarak, sade bir dille devrimcilere yönelik bu saldırının ne anlama geldiğini anlatmaya başladık. Asıl saldırının muhataplarının bizler olduğunu, bu mücadelenin bizim

mücadelemiz olduğunu, fakat bizden anlamlı bir ses yükselmediğinden dolayı devrimci tutsakların bu saldırıya karşı saldırıyla cevap verdiğini anlattık. İlginin yoğunluğu bizi sevindirdi. Hava koşullarının kötü olmasına rağmen komitedeki çalışmayı yürüten arkadaşların coşkusu görülmeye değerdi. İki saatlik çalışma sonunda 800'e yakın bildiri dağıttık ve 13.500.000 TL para topladık.

Dağıtımdan sonra çalışmayı yürüten arkadaşlarla biraraya gelerek çaylarımızı yudumlarken önümüzdeki çalışmaları konuşmaya başladık. Hepimizin yüzünde okunan ifade aynıydı. Bu onurlu mücadeleye katkıda bulunmanın coşkusu, heyecanı ve kararlılığıydı yüzlerimizde okunan. Biz Pendikli emekçiler olarak devlete buradan sesleniyoruz.

Kendinizi de yırtsanız, biz işçi ve emekçiler olarak devrimci tutsakları hücrelere attırmayacağız!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!**

Devrim davası yenilmezdir!

Bir komite çalışanı

Pendik'te dağıtılan bildiri metni: **Ölüm Orucu 39. günündedir!**

Pendikli işçiler, emekçiler, gençler!

Ulucanlar katliamı ile devletin tekrar gündeme getirdiği "F" hücre tipi cezaevlerini hayata geçirmesini engellemek için içerideki siyasi tutsaklar 20 Ekim 2000 tarihinde Süresiz Açlık Grevi'ne (SAG) başlamıştır. Ve gelinen aşamada 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren bunu Ölüm Orucu'na (ÖÖ) çevirmiştir. Ölüm Orucu 39. günündedir.

Devlet bu sistemle devrimci tutsakları teslim almayı hedefliyor. Amaç; öncülerimizi teslim alarak ne kadar güçlü olduklarını göstermek, bize ve tüm emekçilere gözdağı vermek. Ülkeyi emperyalizmin sömürüsü için dikensiz gül bahçesine çevirmek istiyorlar. Yıllar boyu emek vererek zor bela yaşayabildiğimiz konduları elini kolunu sallayarak hortumculara, yandaşlarına peşkeş çekmek için bu sistemi acilen hayata geçiriyor. Bunun farkında olan devrimci tutsaklar ise saldırıyı cepheden saldırı ile yanıtlamış, ellerindeki tek silahları olan bedenlerini ölüme yatırmışlardır.

Öte yandan bu mücadele bizimken, bizim için iken, bizden anlamlı bir ses yükselmiş değil. Bu mücadeleyi desteklemek, tüm sorunlarımıza karşı mücadele etmektir. Bedeller pahasına zor bela ellerimizle yarattığımız konduları yıktırmama mücadelesidir.

Devrimci tutsaklar diyor ki;

Teslim alınmaya çalışılan; sömürülen işçinin, ezilen kadının, eğitim hakkı engellenen öğrencinin, inkar edilen bir ulusun mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; kondularını yıktırmamak için haklarını arayan halkın mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; eşit sömürsüz bir dünya mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; devrim davasıdır.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim davası yenilmezdir!

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

SAG ve ÖLÜM ORUCU'ndaki Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Komitesi/Pendik

Ankara'da tutsak yakınları çalışmasından...

27 Kasım:

Tutsak aileleri sabah FP Şırnak milletvekili ile görüşmeye gittiler. Ölüm Orucu'nda olan çocuklarına destek vermesini istediler. Gelişmeler ayrıntılarıyla aktarıldı. Milletvekili muhalefette olduklarını, buna rağmen ellerinden geleni yapacaklarını belirtti.

Öğleden sonra Almanya televizyonlarından ARD açlık grevinde olan ailelerimizle bir çekim gerçekleştirdi. TKIP dava tutsağı Özgür Soylu'nun annesi Güzin Soylu yaptığı konuşmada kendi bedenlerini evlatlarına siper ettiklerini, sonuna kadar direneceklerini belirtti. Çocukları onurlu bir dünyanın savaşımı verirken cezaevine düştüğünü söyleyen Güzin Ana, eğer çocukları bankaları hortumlayanlardan, yolsuzluk yapanlardan olsaydı hücrelere atılmazlardı diye konuştu. Ulucanlar sürecine değindi ve '96'da 12 evladının şehit düştüğünü, bu sefer ölüm orucunda kimsenin ölmesine izin verilmemesi gerektiğini vurguladı.

Akşam Tüm-Bel Sen'in temsilciler toplantısına katılındı. Burada dayanışma çağrısı yapıldı.

Ayrıca BES, Genel-İş, SES, Tüm Sosyal-Sen'den emekçilerin katıldığı devrimci tutsaklarla dayanışma gündemli bir toplantı düzenlendi ve toplantı sonucunda bir emekçi inisiyatifi oluşturuldu. Bu inisiyatiften SES Cuma ve Cumartesi günü, Eğitim-Sen Cumartesi gününden itibaren 2'şer günlük açlık grevine başlayacaklarını ifade ettiler. Ankara'da bir grup avukat acil kriz masası oluşturmaya yönelik çalışmalara başladı. Cezaevlerinde gelişebilecek olaylar, ölüm orucundaki tutsakların sağlık durumunun gözlenmesi ile ilgili oluşturulacak masada aydınların, emekçilerin, doktorların da katılımını sağlamak için girişimde bulunuyorlar.

28 Kasım:

2 haftadır Sakarya Caddesi'nde Tutsak Aileleri saat 12:30'da basın açıklaması gerçekleştiriyor. Salı günü yapılan basın açıklamasına yaklaşık 200 kişi katıldı. Basın açıklamasının ardından KESK eylemine katılım sağlandı. Eyleme "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganıyla girildi. Oradan sloganlar eşliğinde ÖDP binasına yüründü.

Çeşitli sendikaları dolaşıyoruz. BES, Dev Maden-Sen, Eğitim-Sen sendikaları gezildi. Ölüm Orucu'nda bulunan devrimci tutsaklara omuz verilmesi, hücre saldırısının kapsamı, nedenleri anlatıldı. Tüm Bel-Sen, Genel-İş sendikaları akşam saatlerinde ÖDP'de açlık grevinde bulunan tutsak ailelerini ziyaret ederek, her zaman destek olacaklarını belirttiler.

Ücretsiz PDF Kitap <https://anti.com>

İzmir'de hücre karşıtı eylemler:

23 Kasım:

Aydın Cezaevi'nde Açlık Grevi yapan devrimci tutsaklara karşı katliam girişiminde bulunulması üzerine Aydın'a giden Ege TAYAD üyesi tutsak aileleri Aydın İHD'de iki günlük açlık grevi yaptılar.

Açlık grevinin ardından İzmir Konak meydanında, Aydın Cezaevi'nde yaşanan ve yaşanacak olan saldırıları protesto etmek için Ege TAYAD tarafından basın açıklaması yapılmak istendi. Konak meydanında basın açıklamasına izin vermeyeceklerini söyleyen polis şefi, çevik kuvveti çağırarak ailelerin zorla dağıtılmasını istedi. Bunun ardından sloganlar atmaya başlayan insanlar polisin saldırısına uğradılar. Polis, küfür ve hakaretler eşliğinde işkenceyi alanlara taşıdı. Eylemde gözaltına alınan olmadı.

24 Kasım:

İHD ve birçok DKÖ'nün Ankara'da merkezi olarak düzenleyeceği miting öncesi İzmir İHD'de saat 12:30'da basın açıklaması yapıldı. Cezaevlerinde başlayan Ölüm Oruçları'na da değinilerek kamuoyu duyarlılığa çağrıldı. Ayrıca, İçişleri, Adalet bakanlıkları ve Başbakanlığın sorunun çözümü için faks zincirine tutulacağı ifade edildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Trabzon'da hücre karşıtı basın açıklaması

25 Kasım Cumartesi günü saat 13:00'de Trabzon Meydan Parkı'nda devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirilen hücre tipi saldırısını ve toplumun hücreleştirilmesini protesto etmek amacıyla TAYAD tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. 40 kişinin katıldığı basın açıklaması alaysız sona erdi.

Kızıl Bayrak okuru/Trabzon

Ekim Gençliği'nin bildirisi....

Devrimci tutsakları öldürtme, sahip çık!

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar 20 Ekim 2000 Cuma günü, ısrarla gaspedilen insani taleplerini kazanmak, insanlık onurlarlarını korumak için Süresiz Açlık Grevi'ne başlamışlardı. Bu Süresiz Açlık Grevi 30. gününden itibaren Ölüm Orucu'na dönüştürüldü.

Devrimci tutsakların uğruna Ölüm Orucu'na yattıkları taleplerinin arasında en başta olanı şüphesiz F tipi hücre hapishanelerin kapatılması.

F tipi cezaevi nedir?

1 ila 3 kişilik hücrelerden oluşan cezaevidir. Temel amacı insanı tecrit ederek psikolojik sağlığını çökertmek, bunun metabolizmayla zincirleme etkileşimiyle insanın tüm sağlık sistemini bozmak, sürekli bir işkence ortamı yaratmaktır. Tüm hekimler tarafından verilen raporlarda F tipi cezaevinin sağlığa olan bu etkileri belgelenmiş, "hiç kimse hücrede kalabilecek kadar sağlıklı değildir" ifadesi genel kabul görmüştür.

F tipine kapatılmak istenen devrimci tutsaklar kimlerdir?

Sınıfsız, sınırsız, sömürsüz, savaşların olmadığı bir dünya istiyorlar, bunun için mücadele ediyorlardı. Onlar bu soygun ve çete düzeninin bir parçası olmadıkları için hapse atılmışlardı. YÖK'süz, halk için bilim üreten özerk-demokratik üniversite, parasız eğitim ve sağlık hizmeti, tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ve insanca yaşanabilir ücret, demokratik ve bağımsız bir ülke istediler. Onlar, ülkeyi işçi sınıfı ve emekçilerin yönetmesini istediler. Onlar tüm işçi sınıfı, emekçiler için olduğu gibi senin için de mücadele ettiler. Onlara sahip çıkmak insanlık onuruna sahip çıkmaktır. Kendi hakların için mücadeleyi yükseltmendir.

F tipi ne anlama gelmektedir?

İşte bu devlet, devrimci tutsakları tecrit ederek bu savunduğu tüm insani değerleri yok etmek istiyor. Cezaevinde dahi büyük bir dayanışma içinde yaşayan, okuyan, yazan, gerektiğinde devletin saldırılarına karşı

Ulucanlar'da olduğu gibi hep beraber göğüslerini siper eden bu yiğit insanları sessizce katletmek istiyor. Koğuş sisteminde bile girip katliam yapan devletin F tipi cezaevlerini katliam ve işkence yuvasına dönüştüreceği açık değil midir?

F tipine geçiş için hangi bahaneler üretiliyor?

Susurluk devletin tetikçileri olan mafya çetelerine provokasyonlar yaptırılıyor, o koğuşlarda cep telefonu, silah vs. bulunuyor. Bu olayların ardındansa tetikçi medyada "devlet cezaevlerine hakim değil" propagandaları altında siyasi koğuşlara saldırı ya da F tipine geçiş için toplumsal bir beyin yıkama gerçekleştiriliyor, ki katliamların ardından tepki gelmesin. Ulucanlar katliamının hemen öncesinde mafyacıların birbirini vurması ya da Ölüm Oruçları'nın başlamasının ardından ardarda çete isyanlarının patlak vermesi tesadüf değildir.

Son söz

Devrimci tutsaklar ölecekler ama hücrelere girmeyecekler! İnsanlık onuruna ve onu savunan devrimci tutsaklara sahip çık, öldürtme!

F tipi cezaevleri kapatılsın!

3713 sayılı Anti-Terör Yasası bütün sonuçlarıyla kaldırılınsın!

Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının ortak imzalarından oluşan

"Üçlü Protokol" iptal edilsin!

DGM'ler kaldırılınsın, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılınsın!

Cezaevinde katliam yapanlar yargılanıp cezalandırılınsın!

Çeşitli hastalıkları sabit olan, yaralanan ve tedavileri yapılmayanlar derhal salıverilsin!

İşkenceciler hızla yargılanıp cezalandırılınsın!

Demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilsin!

Kürtler ve diğer azınlıklar üzerindeki baskılara son verilsin!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Ekim Gençliği/İstanbul

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

(DTCF'de dağıtılan bildiriden...)

Zindanlardaki devrimci tutsakların, 20 Ekim'de başlattıkları Süresiz Açlık Grevi Direnişi 35. gününde Ölüm Orucu'na dönüştürülerek zafere ilerliyor.

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR DİYORLAR Kİ:

Teslim alınmaya çalışılan; sömürülen işçinin, eğitim hakkı engellenen öğrencinin, aç bırakılan köylünün, örgütlenme hakkı gaspedilen memurun, ezilen kadının, ezilen bir ulusun mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; eşit, sömürsüz bir dünya mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; emekçi halkın kurtuluş ümididir.

Teslim alınmaya çalışılan; devrim davasıdır.

Devrimci, Demokrat, Yurtsever ve İlerici Öğrenciler!

Biz biliyoruz ki, Mamak, Diyarbakır, Ümraniye, Buca'da; Ulucanlar'da; Burdur ve Bergama'da haykırılan "Ölürüz, asla teslim olmayız!" şiarıyla '84 ve '96'da şehitler verilerek zafere ulaşan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişleri faşizme nasıl diz çöktürdüyseniz, bugün de kararlılıkla sürdürülen Ölüm Orucu Direnişimiz de zaferi öyle tırnakla söküp kopartacaktır. (...)

Artık ölüm kalım mücadelesi haline gelen bu kavgada hakları için savaşanların yanında olmak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Bu sorumluluk, insanlığımızın ölçütüdür.

Hepimize yönelen saldırıyı püştürtmek hücreleri parçalamak, geleceğimize sahip çıkmak için alanlara çıkalım. (...)

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Biz kazanacağız!

Ölüm Orucu PD-Fedep-Kesayen Kışkırtıcıları.org

Gençlik hareketinden kısa haberler...

Avcılar Kampüsü'nde forum

Ölüm Orucu'na evrilen direnişe destek vermek ve hücre saldırısını protesto etmek için Avcılar Kampüsü'nde bir forum düzenlendi. Forumdan önce İHD'nin 25 Kasım mitingi için hazırladığı bildiriler birlikte yemekhanede dağıtıldı. Ardından bir araya gelen öğrenciler dövizler ve sloganlarla yemekhanede toplandı. Burada kitleye dönük bir açıklama yapılarak 25 Kasım mitingine katılım için çağrıda bulunuldu. Forumda öğrenciler "Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Hücreler değil, eğitime bütçe!" vb. sloganları attılar.

YTÜ'de Ölüm Orucu Direnişi'ne destek etkinliği

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde 27 Kasım günü, devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi'ni Ölüm Orucu'na dönüştürmelerine paralel olarak, ÖO'nun demokrat öğrencilere duyurusunu hedefleyen bir etkinlik yapıldı.

Duvarları Ulucanlar katliamının resimleri ve '96 şehitlerinin sözlerinin yazılı olduğu dövizlerin yapıştırıldığı bir sınıfta toplanan yaklaşık 50 kadar öğrenci etkinliğe saygı duruşuyla başladı. Ortaklaşan bir metnin okunmasıyla etkinlik devam etti. Devrimci tutsakların neden Ölüm Orucu'na başladıklarının anlatıldığı giriş yazısının ardından, etkinliği gerçekleştiren Ekim Gençliği, İYODER ve Partizan Gençliği'nin metinleri okundu.

Etkinlikte İHD'nin bülteninden mahkumların hücrelerle ilgili ilk izlenimleri ve hissettikleri seslendirildi. Daha sonra müzik eşliğinde dia gösterimi yapıldı. "Suç nedir?" ve "devrimci tutsaklarla nasıl dayanışma yapabiliriz?" içerikli konuşmalarla devam eden etkinlik, Ulucanlar marşıyla bitirildi.

YTÜ/Ekim Gençliği

"Hücreleri egemenlerin başına yıkacağız!"

Sizin direniş ruhunuzla hücreleri egemenlerin başına yıkacağız! '96'dan aldıkları mirası 2000'lere taşıyan ve direnişlerini Ölüm Orucu'na akıtan devrimci tutsaklara Ümit Altıntaş'ın üniversitesinden bin selam!

Devrimci onuru ayaklar altına aldırmanın, dünyanın her çağında egemenlerin zulmüne devrimci onurlarıyla ve bedenleriyle karşı koyan, bedenlerini kurşun yapıp sistemin çürümüşlüğüne saplayan devrimci tutsaklara selam olsun!

Ölüm Orucu'nun 10. gününe girildiği bu süreçte sizleri destekliyor, "İçerde ve dışarda hücreleri parçala!" şiarıyla direnişinizi sahipleniyoruz.

YTÜ/Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi'nden

Hücre tipi cezaevine geçit yok!

ÇÜ'de hücre tipi cezaevlerine karşı kurulan Hücre Karşıtı Platform, 24 Kasım Cuma günü Aydın ve Sanatçı Girişimi'nin hazırladığı fotoğraf sergisini okula taşıdı. Eğitim Fakültesi kantini önünde açılan sergiyi ziyaret eden öğrencilere Ölüm Orucu Direnişi'nin propagandası yapıldı. Bir basın açıklamasıyla açılan sergide "Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!", "Hücre ölümdür izin ver!" şeklinde iki pankart açıldı.

30 Kasım Perşembe günü ise Adana'daki tutsak yakınlarının da katıldığı bir bildiri dağıtma eylemi gerçekleştirildi. 50 kadar öğrencinin katıldığı eylem aynı zamanda sloganlar ve alkışlarla kampüs içinde bir yürüyüşe dönüştü. Önce yemekhanede bir konuşma yapılarak bildiri dağıtıldı. Ardından kampüs içinde yürüyüşe devam edilerek, her fakültenin önünde slogan ve alkışlarla konuşmalar yapıldı. Eğitim Fakültesi kantininde de analarla bir sohbet gerçekleştirildi.

30 Kasım günü yapılan açıklamadan:

"... Bugün artık hücrelere karşı çıkmak, devrimci tutsaklarla dayanışmayı örnek hayati bir sorun; bir ölüm-kalım, varoluş-yokoluş sorunu. Çünkü bundan sonra geride bıraktığımız her dakika, Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakları ölüme veya bir daha onarılamayacak sakatlıklara daha fazla yaklaşıyor. Söylenecek sözler, yapılacaklar bugün yapılmalı, bugün söylenmelidir. Çünkü yarın onlar için çok geç olabilir. . .

Ve sen arkadaş, hücreler aynı zamanda senin için. Hakkını arayan, düşünen, sorgulayan herkes için. Ve cezaevlerinde devrimci tutsaklar senin geleceğin için direniyorlar."

Sincan F Tipi Cezaevi'ni gezen hevetin yaptığı basın açıklaması...

F Tipi cezaevleri kabul edilemez!

Şu anda bazı cezaevlerinde sürmekte olan açlık grevleri 37. gününe ulaşmıştır. Açlık grevlerinin yapılma nedeni F tipi cezaevleridir. Biz aşağıda imzası bulunanlar, 27 Kasım 2000 tarihinde Sincan'daki F Tipi Cezaevi'ne yaptığımız inceleme ziyareti ardından, görüşlerimizi ve uyarılarımızı bir kez daha yetkililere ve kamuoyuna duyurmak istiyoruz.

1- Tehlike sınırına yaklaşan açlık grevlerinin sona erdirilmesi için bir an önce F tipi cezaevleri konusunda adım atılması gerekmektedir.

2- İlk adım TMY'nin 16. maddesinin kaldırılmasıdır. Yürürlükte bulunan TMY'nin 16. maddesi "terör suçlusu" adı altında siyasi mahkumları ve hüküm giymemiş tutukluları ayırt etmeden hücreye atmayı emrediyor. Tüm bu hükümler evrensel hukuka aykırıdır.

3- Kamuoyu anlamsız bir tartışmayla yanlış yönlendiriliyor. Cezaevlerinde yaşanacak yerlerin lüks olup olmamasından daha önemlisi, sosyal ve insani ilişkilerin sürmesine imkan verip vermemesidir. Bir insanın en lüks bir yerde bile izole edilmesi kabul edilemez.

4- F tipi cezaevleri mimari yapısıyla mahkum ve tutukluların ortak yaşama alanlarını ortadan kaldırdığı gibi, hücrelerde yalnızlığa mahkum edecek koşullarda mahkumların insanca yaşama imkanını ortadan kaldırıyor. Bu uygulamalar da evrensel hukuka aykırıdır.

5- İzolasyonun yaratacağı psikolojik ve bedensel yıkımın yanı sıra, bu cezaevlerine konacakların tretman adı altında eğitilmek istenmeleri, mahkum ve tutukluların kişiliksizleştirilmesine ve sorunlara yol açacaktır.

6- Bugüne kadar Diyarbakır, Ümraniye, Ulucanlar,

Burdur gibi çeşitli cezaevlerinde devletin koruması altında bulunması gereken çok sayıda siyasi mahkum ve tutuklu öldürüldü. Şimdiye kadar saldırıları önleyecek ve suçluları mahkum edecek bir önlem alınmadı. İnsanları sosyal ilişkilerden koparan ve yalnızlaştıran, hiçbir uygar ülkede uygulaması olmayan F tipi cezaevleri bu uygulamalar ortamında kesinlikle güvenli sayılamayacak yapıdadır.

7- Cezaevleri, infaz sistemi ve hukuk sistemiyle bütünlük içinde ele alınmalı, insan haklarına ve evrensel hukuk ilkelerine uygun değişiklikler vakit geçirmeden yapılmalıdır.

8- Cezaevleri denetiminde ilgili meslek kuruluşları ve insan hakları örgütlerinin de yer alacağı, yasal düzenlemeler yapılmalıdır. Bu amaçla ilgili bakanlıkların, TTB, TBB, TMMOB ve insan hakları kuruluşlarının katılımıyla bir çalışma grubu oluşturulmalıdır.

İnsanın ruh ve beden sağlığı üzerinde yaratacağı olumsuz etkiler; yolaçacağı sosyo-kültürel olumsuzluklar dayandığı yasal düzenlemenin evrensel hukuka aykırılığı; insan haklarına aykırı bir uygulama olması nedeniyle F tipi cezaevleri kabul edilemez.

Adalet Bakanı'nı ve hükümeti acilen adım atmaya çağırıyoruz. Yasalarda gerekli değişiklikler yapılmalı, hukuki güvenceler sağlanmalı cezaevleri tutuklu ve hükümlülerin yaşamlarını insanca sürdürebilecekleri bir mekana dönüştürülmelidir. Geçen her gün açlık grevinde bulunan mahkum ve tutukluların sağlıklarını ve yaşamlarını biraz daha tehlikeye atmaktadır.

KESK, DİSK, TMMOB, TEB, İHD, TİHV, MAZLUM-DER, HALKEVLERİ, PSAKD, ÖDP, EMEP, DBP

Onları hücrelere atmaları içinbizi çiğnemeleri gerekecek...

Evlatlarımızın mücadelesi bizim mücadelemizdir!

Evlatlarımızı hücre tipi cezaevlerine atmak istediler. Tek kişilik, insanın olmadığı, paylaşımın, sesin, sevginin olmadığı hücrelere atmak istiyorlar. Paylaşma düşman, sevgiye düşman, emeğe düşman olan devlet çocuklarımızı katletmek istiyor. Çocuklarımız, kardeşlerimiz, "Gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan" bir dünyanın çalışanlarıydı. Bu nedenle atıldılar cezaevlerine. Şimdi tam da bu nedenle onları hücrelerde katletmek, kişiliksizleştirmek, yalnızlaştırmak istiyorlar.

Evlatlarımız "ÖLECEĞİZ AMA HÜCRELERE GİRMEYECEĞİZ" diyorlar. 20 Ekim'de hücrelere girmeyeceklerini "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir" diyerek şiarlaştırıp SÜRESİZ AÇLIK GREVİNE başladılar. 19 Kasım'da da ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİNE çevirdiler. Bugün ise 42. Gün.

Çocuklarımız insanca yaşamak için ücret isteyen işçi-emekçilerdi. Çocuklarımız eşit parasız eğitim isteyen öğrencilerdi. Sömürülen tüm insanlar için, sömürene karşı onurlu bir yaşam için, hepimiz için mücadele verdiler. Onurlu bir yaşam için umutlarını dört duvar arasında da yaşattılar ve yürekleri hep bizlerin yanında alanlarda, grevlerde, yürüyüşlerde oldu.

Ve şimdi onlar 8 metrakarelik ölüm hücrelerine kapatılarak yok edilmek istiyorlar. Onlar onurlarını teslim etmemek için bedenlerini ölüme yatırdılar. (...)

Adalet Bakanlığı dün yine ölüm hücrelerini basına gezdirdi. Yine hücreleri öven programları gösterime soktu. Bizler buradan devleti tekrar uyarıyoruz. Ölüm hücrelerine ikna olmayacağız. (...) Tıbbi müdahaleden bahseden devlet tam da bu açıklamalarıyla yeni katliamların haberini vermektedir. Buradan uyarıyoruz. Çocuklarımıza dokunamayacaksınız. İlk önce bizi çiğnemeniz gerekecek.

Onların yok edilmesi demek olan ölüm hücrelerine dur demek için bize omuz verin. Evlatlarımız sizin de çocuklarınız, hücrelere girmesin diye bedenlerini ölüm orucuna yatırdılar. (...) Onlar hücreleri kapatana kadar bu mücadelelerini sürdürecektir. Evlatlarımızın mücadelesi bizim mücadelemizdir. Onları hücrelere atmaları için bizi çiğnemeleri gerekecek. Bizi öldürmeden onlara dokunamayacaklar.

Dostlar size çağrımızdır.

Yeni ölümler yaşanmadan bize ses verin. İşçiler, emekçiler, öğrenciler sizler sokağa çıkıp yüzünüzü bizlerle birleştirdiğinizde devlet hücre tipi politikasından vazgeçecektir.

Bizler tek yumruk tek yürek olmalıyız. (...)

Tutsak Aileleri

(Ankara Sakarya Caddesi'nde günlük olarak yapılan eylemlerde okunan metinlerden birinin bazı bölümleridir...)

Nevşehir Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların açıklaması:

Nesrin Kirman ölümle burun buruna:

Katiller halka hesap vermekten kurtulamayacak!

14 Kasım Pazartesi günü, bulunduğumuz Nevşehir zindanında TKP/ML davasından tutuklu bulunan Nesrin Kirman, dört yıldır tanısı konulmuş "Behçet" hastalığının vücudunun çeşitli organlarında oluşturduğu tahribattan dolayı sevk edildiği Nevşehir Devlet Hastanesi Göğüs Hastalıkları bölümüne götürüldü. Daha zindandan çıkar çıkmaz askerin zinciri aşırı sıkmasıyla yaratılan saldırı ortamı, bu duruma karşı koyuş karşısında "seni emniyete götüreceğiz şimdi" benzeri tehditlerle devam etti. Hastane Göğüs Hastalıkları bölümünde ise asker odadan çıkmayarak tedaviye engel oldu. Bu duruma karşı çıkarak insan onurunu koruyan Nesrin Kirman, askerin odadan çıkmasını istedi. Bu isteme, subay askerlerine Nesrin'e saldırı emri verip, geri götürmeye çalışarak yanıt verirken; bu durum karşısında "Hipokrat Yemini" etmiş doktor, meslek ilkelerini ayaklar altına alarak, "ne yaparsanız yapın" yaklaşımı sergiledi.

Saldırılarak tartaklara tartaklara ring aracına atılan Nesrin, bu süre boyunca "Tedavi hakkımız engellenemez!" sloganlarıyla karşı koydu. Ring aracı hastane bahçesinde bekletilerek, bir süre sonra ring aracının kapısı sivil polislerce açılarak, arkadaşımızın fotoğrafları çekildi. Zindana geri getirilirken yol boyunca tehditlere devam edilirken, araçtan indirilirken "copu getirin", "buna gösterelim gününü" gibi söylemlerle bu sefer psikolojik baskıya başlamışlardır.

Zindandaki tutsakların olaydan haberdar olmasıyla maltalar doldurularak saldırıyı protesto eden sloganlar haykırıldı ve gün boyu sayım verilmedi. İdare böyle bir şeyden haberi olmadığı, kendilerinin bu durumla ilgilerinin olmadığı savunusuna geçerken, tutsaklar saldırı ve fotoğraf çekme olayıyla ilgili savcılığa suç duyurusunda bulundular.

Nesrin Kirman '97 yılından beri tanısı konmuş bir "Behçet" hastası. Hastalığı zindana konduktan sonra tedavi imkanlarının yetersizliği nedeniyle sürekli ilerliyor. Şu an; göz sinirlerindeki iltihaplanma tehlikeli boyutlara vararak beyinciğe yaklaşmış durumdayken, hastalığın akciğerlerde

yaratığı tahribat nedeniyle kan tükürüyor. Dönem dönem yine hastalık nedeniyle kanda pıhtılaşma oluyor ve bunların doktor gözetiminde alınmaması durumunda kalp kapakçıklarını tıkama tehlikesi bulunuyor. Yine vücudunda oluşan yaralar giderek artıyor. Son dönemlerde kendinden geçip bayılmaları sıklaşan Nesrin, faşist devlet tarafından Polat İyit, Erkut Direkçi, Murat Dil ve niceleri gibi birçok isimle dolu "sessiz katliam" listesine eklenmek isteniyor.

"Behçet" hastalığının kesin bir tedavisi yok ve Türkiye'de bu hastalığa sadece Çapa Tıp Fakültesi'nde müdahale edilip ilerlemesi engelleniyor ve kontrol altında tutularak hasta hayatta tutuluyor. Durum bu ve arkadaşımızın Çapa'ya sevk edilmesi gerekiyorken, aylardır yaptığımız girişimler sonuç vermiyor. Sık sık fenalaşıp hastaneye kaldırılan Nesrin'in tedavisine ilişkin doktorlar "acil Çapa'ya sevk edilmesi gerekir" diyor. Ama sevki çıkarmada gevşek davranıyorlar. Kesin tanı koymak adı altında (sevk için gerekiymiş) vakit harcanıyor ve bunun için Nesrin'in götürüldüğü muayenelerin birçoğuna asker odadan çıkmayarak engel oluyor. Bu sevk meselesi idare tarafından da doktorlara atılarak olay kördüğüm haline getiriliyor ve Nesrin'in hastalığı gün geçtikçe ilerliyor.

Tüm kamuoyuna sesleniyoruz; Nesrin hastalığıyla başbaşa bırakılarak ölüme terk ediliyor. Daha Murat Dil'ler hafızalardan silinmemişken ve Filiz'ler, Nesrin'ler ölümle pençeleşiyorken, zindanlardaki katliamların hesabını sorma bilinciyle harekete geçerek Nesrin'lerin, Filiz'lerin ölümlerine izin vermeyelim. Yeni ölümlere izin vermemek için harekete geçelim.

Biz biliyoruz ki, faşist devlet katliam listesine bir de Nesrin'i eklemek istiyor. Ama bu duruma (olası bir ölüme) neden olanlar da bilsinler ki, halka hesap vermekten, devrimci adaletten yakalarını kurtaramayacaklardır.

DHKP-C, TKP/ML, MLKP, THKPC-MLSPB

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi [Diyarbakır Zindanları](#) [Nevşehir Zindanı](#)

Kamu bankalarının yağma ve tasfiyesi...

Ozelleştirme saldırısında yeni bir adım

Üç kamu bankasının özelleştirilmesine olanak tanıyan "Kamu Bankaları Kanunu", Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak yürürlüğe girdi. Buna göre Ziraat Bankası, Emlak Bankası ve Halkbank üç yıl içinde yeniden yapılandırılacak ve yerli-yabancı şirketlere satılacak. Böylelikle sermaye devleti özelleştirme saldırısını genişlettiğini bir kez daha gösterdi. Öte yandan işçi ve emekçilerin birikimlerinin talanı üzerinden işleyecek yeni bir soygun sürecinin önü açılmış oldu.

Kamu Bankaları Kanunu'nun çıkartılması, IMF ve Dünya Bankası'nın dayattığı "yapısal program"ın temel parçalarından biriydi. Nitekim Dünya Bankası Türkiye Direktörü Ajay Chibber, hükümetin bu adımını, "Kamu Bankaları Kanunu'nun çıkması yapısal program için atılmış çok önemli bir adım. Biz hükümetin gösterdiği çabaları tamamiyle destekliyoruz. Bunlar, hükümetin programı yürütme konusundaki güçlü kararlılığını gösteriyor", sözleriyle karşıladı. Ek olarak, enerji ve telekomünikasyon özelleştirmelerinde de aynı kararlılığı beklediklerini belirtti.

Bunlar özelleştirilen ilk bankalar değil. Daha önce de Sümerbank ve Etibank aynı yöntemle sermayeye peşkeş çekilmişti. Herkesin bildiği gibi bu bankalardan Sümerbank, satın alan sermaye grubu tarafından içi boşaltılarak, yaygın kullanılan bir deyimle "hortumlanarak" batırıldı. Geçtiğimiz aylarda da devlet bu bankaya yeniden el koydu. Etibank'ın da aynı akıbetle karşılaşmasının an meselesi olduğu biliniyor.

Daha önce özelleştirilenler de içinde toplam 8 bankaya devlet tarafından "el konulması"nın üzerinden pek az bir zaman geçti. İşçi ve emekçilerin bankaların kurtarılması üzerinden hükümete duyduğu tepki hala dinmiş değil. İşçi ve emekçilerin her eyleminde bu konu dile getiriliyor. Buna rağmen hükümetin tepkileri kulak ardı ederek yeni kamu bankalarını özelleştirmeye girişmesi, IMF ve Dünya Bankası'nın bu konuda ne kadar ısrarlı olduklarını gösteriyor.

Emperyalist kurumlar ve Türkiye burjuvazisi için yeni banka

özelleştirmeleri iki bakımdan önemli. Sırayla bunlara göz atalım.

Banka özelleştirmeleri bir vurgun ve soygun kaynağıdır

Kamu bankalarının özelleştirilmesi demek, herşeyden önce, onlarca yıldır işçi ve emekçilerin ezilip sömürülmesiyle sağlanmış ve devletin elinde birikmiş mali kaynakların sermayeye aktarılması demektir. Neredeyse karşılıksız olarak onlara peşkeş çekilmesidir.

Kamu bankaları devletin elindeyken de temel işlevleri aslında buydu. Ezilip sömürülen toplum kesimlerinden sermayeye kaynak aktarmanın temel mekanizmalarından birisi de bankalardı. Önceki dönemlerde, gelişme düzeyiyle de bağlantılı olarak, böylesi sermayenin daha çok işine geliyordu. Fakat özellikle son 20 yıldır, Türkiye burjuvazisi sermaye birikimi bakımından daha da güçlenmiştir. Yanısıra sanayi yerine finansal sektöre yatırım yapmak; faiz, rant ve vurgun yoluyla sermaye biriktirmek bu dönemde daha da öne çıkmıştır.

Buradan da anlaşılacağı gibi, banka satın alıp içini boşaltmak ve sonra da ortaya çıkan zararı Merkez Bankası'nın yani devletin sırtına yüklemek, sermayeye kolay kaynak aktarmanın yöntemlerinden biridir. Belirtmeye bile gerek yok aslında. Kaynak aktarımı devlet aracılığıyla işçi ve emekçilerin cebinden yapılmaktadır. Çünkü devletin kasasını sürekli dolduranlar, başka birileri değil işçi ve emekçi yığınlarıdır.

Kamu emekçilerine %10'luk maaş artışını reva gören, işçilere toplu sözleşmelerde sıfır zam dayatan, asgari ücreti sefalet sınırlarının altında tutan, tüm sosyal hakları tırpanlayan devlet, bunu, IMF ve Dünya Bankası'ndan alınacak 5-6 milyar dolar krediye Türkiye ekonomisinin ihtiyaç duymasıyla açıklıyor. Fakat öte yandan sermaye gruplarının "batırıp" devletin üzerine yıktığı bankaların zararlarını karşılamak için 10 milyar dolar civarında kaynak ayırıyor. Sadece bu bile işçi ve emekçilerin cebinden sermayeye nasıl kaynak aktarıldığını yeterli açıklıkta gösteriyor.

Yeri gelmişken bir kez daha vurgulayalım. Bankaların içini

boşaltanlara karşı bugünlerde sürdürülen polisiye operasyonların hiçbir ciddiyeti yoktur. Operasyonlar, yağma ve soygunu için kurallarına uymadan çok kaba bir şekilde yapan, dolayısıyla sistemin gerçek yüzünün teşhirine yol açanları uyarmayı; onları oyunu kurallarına göre oynamaya çağırmayı da amaçlıyor şüphesiz. Fakat büyük şamatalarla yürütülen bu operasyonların asıl amacı, toplumda devlete ve bankalara duyulan ve giderek derinleşen güvensizliği kırmaktır. Yolsuzlukların üzerine devlet tarafından kararlılıkla gidiliyormuş görüntüsü yaratılarak, yeni yağma ve soygunların yolu düzlenmek isteniyor.

Banka özelleştirmeleri emperyalist yıkım politikalarının temel bir parçasıdır

Gündemde "hortumlamalar" ve batık bankaların kurtarılması olduğu için, yeni özelleştirmeler de daha çok bunun üzerinden algılanıyor. Yukarda değindiğimiz gibi, bunun bir karşılığı da var. Fakat banka özelleştirmelerinin sermaye açısından önemi sadece buradan gelmiyor. Özellikle uluslararası sermaye meseleye çok daha uzun vadeli hedefleri çerçevesinde yaklaşıyor. Dünya Bankası ve IMF'nin özelleştirmeler konusundaki ısrarının gerisinde de asıl olarak bu uzun vadeli planlar yatıyor.

Emperyalistlerce dayatılan "yapısal uyum programı"nın bütününe ve özelleştirilmek üzere seçilen bankaların niteliğine bakıldığında, burjuvazinin esas derdinin ne olduğunu görmek mümkündür. Şu anda hükümetçe uygulanan IMF patentli "yapısal uyum programı"nın tek gerçek hedefi, ülkeyi dizginsiz bir yağma ve sömürüye açmak, uluslararası ve yerli sermayenin kâr hırsı önündeki tüm engelleri kaldırmaktır. Özelleştirmelerin, sosyal hak gasplarının, ücretlerin aşağı çekilmesinin, tarımsal yıkım politikalarının, işçi ve emekçileri örgütsüzleştirme çabalarının, onlar üzerinde estirilen baskı ve terörün tek temel hedefi budur.

Örneğin Ziraat Bankası, Türkiye'deki tarımsal üretimin gerek duyduğu finansal desteğin sağlanması gibi bir işleve sahiptir. Bankanın küçük

ve orta köylülüğe kayda değer bir kredi desteği vermediği doğrudur. Fakat öte yandan, destekleme alımları, girdi temini gibi kırdaki üretici yığınları ilgilendiren birçok ekonomik faaliyetin bu bankanın kaynakları sayesinde yürütüldüğü de gerçektir. Dolayısıyla, Ziraat Bankası'nın özelleştirilmesinin tarımsal yıkım programının bir parçası olduğunu söyleyebiliriz. Tarımı köklü bir yıkıma uğratmak için, beslendiği tüm kaynaklar tasfiye edilmektedir.

Benzer şeyleri, küçük ve orta ölçekli işletmeleri, esnaf ve sanatkarları, yanısıra yerel yönetimleri destekleme işlevine sahip Halk Bankası ve toplumdaki ucuz konut ihtiyacını karşılaması için kurulmuş Emlak Bankası için de söyleyebiliriz.

Saldırıya karşı birleşik-militan mücadele zorunluluğu

Bu nedenle banka özelleştirmelerini, sermayenin işçi ve emekçilere dönük genel saldırısının dışında görmemek gerekiyor. Bankaların sermayeye peşkeş çekilmesi hem işçi ve emekçilerin cebindeki üç beş kuruşun sermayeye aktarılması için gündemdedir, hem de ülkenin uluslararası tekellerin dizginsiz yağma ve sömürüsüne açılması için. Bankalarda çalışan binlerce emekçinin karşı karşıya kalacağı işten atılmalar ve hak kayıpları, özelleştirmelerin bir diğer sonucu olacaktır.

Öyleyse işçi ve emekçiler, IMF patentli saldırılara karşı mücadelelerini kamu bankalarının talan ve tasfiyesine karşı direnişi de kapsayacak biçimde örmelidirler. Enerjide, TELEKOM'da ve diğer alanlarda özelleştirme saldırısının önüne geçmek istiyorsak, tarımda yıkıma karşı barikat kurmamız gerekiyorsa, hak gasplarının, soygunun, sömürünün son bulması için direneceksek saldırılara karşı mücadelenin talepleri arasına "kamu bankalarının özelleştirilmesine, vurgun ve talana hayır" şiarını eklemeli, banka emekçilerini birleşik mücadelenin bir parçası haline getirmek için çaba harcamalıyız.

Saldırıları bir bütün olarak püskürtmek için birleşik-militan bir mücadele hattı örmekten başka bir seçenek yoktur.

Özelleştirme saldırısına karşı

TEKEL işçisi eylemde!

TEKEL işletmelerinde üç hafta önce başlatılan eylemler değişik biçimler altında devam ediyor. Özelleştirme ve taşeronlaştırma başta olmak üzere sermayenin değişik saldırılarına karşı harekete geçen binlerce işçi, ülkenin her yanına yayılmış işletmelerde değişik eylemler yapıyor.

Yakından baktığımızda eylemlerin değişik nedenleri olduğunu görüyoruz. Fakat TEKEL'in İMF'nin istekleri doğrultusunda özelleştirilmek istenmesi eylemlerin en önemli nedeni olarak öne çıkıyor.

TEKEL'in devletin özelleştirme planlarında baştan beri önemli bir yeri olduğu biliniyordu. Fakat büyük ve karmaşık bir yapıya sahip olması nedeniyle kurumu blok olarak satın almaya kimse yanaşmıyordu. Öte yandan, kurumun tasfiyesinin ülkedeki tütün tarımının geleceğiyle çok yakından ilgili olması gibi faktörler TEKEL'in özelleştirilmesini zora sokuyordu.

Hükümet ve emperyalizmin sözcüsü kurumlar arasında şu günlerde "yeniden yapılanma ve uyum programı"nın ikinci yılda nasıl uygulanacağı görüşülmektedir. Bu konuda peşpeşe raporlar yayınlanmakta, açıklamalar yapılmaktadır. Dünya Bankası ve İMF, başka şeyler yanında, TEKEL ve diğer KİT'lerin özelleştirilmesinin bir an önce yapılması yönündeki telkinlerini giderek artırmaktadır. Kredi kaynaklarının kullanılabilmesi bu özelleştirmelerin yapılması şartına bağlanmaktadır.

Buna bağlı olarak hükümet, hem emperyalistlere verdiği sözleri yerine getirmek, hem de geçen yıl başlattığı tarımsal yıkım programının başarısı için, tarımsal KİT'lerin tasfiyesine hız vermiş bulunmaktadır. Tarış, Çukobirlik, Pankobirlik gibi birliklerin mülkiyetindeki sanayi tesislerini onların elinden alıp sermayenin yağmasına

açacak yasal düzenlemeler bundan bir süre önce yapılmıştı. Şimdi ise Ziraat Bankası ve TEKEL'in özelleştirilmeleri yönünde adımlar atılmaktadır.

TEKEL uluslararası tütün ve sigara tekellerinin hedef tahtasındadır

Bilindiği gibi devlet, özelleştirmeye çalıştığı KİT'lerin zarar ettiğini, eski teknoloji ve fazla personel gibi nedenlerden dolayı verimsiz çalıştığını söylüyor. Bu mazeretler TEKEL için de geçerli. Oysa gerçek neden, ne TEKEL'in zarar etmesi ne de verimsiz çalışmasıdır. Eğer istense TEKEL bu tür sorunları kolaylıkla aşabilecek olanak ve kaynaklara sahiptir. Özelleştirme çabasının arkasındaki gerçek nedenlerin bunlar olmadığı yeterince açıktır.

Türkiye, sigara ve alkollü içki tüketiminin hızla arttığı ülkeler arasında yer almaktadır. Bu haliyle de sigara ve içki üretimi yapan uluslararası tekellerin gözlerini diktikleri önemli bir pazar durumundadır.

Bu nedenle uluslararası tekeller Türkiye pazarına girmenin, sigara ve içki satışlarından daha fazla pay kapmanın yollarını aramaktadırlar. Türkiye'de tüketiciye hitap edecek yeni ürünler ve markalar geliştirmekte, satacakları ürünleri daha uygun bir maliyetle üretmek için Türkiye'de sigara fabrikaları kurmakta, devasa boyutlarda reklam ve promosyon harcamaları yapmaktadırlar. TEKEL ise, uluslararası tekellerin göz diktiği Türkiye sigara ve içki pazarında çok ciddi bir paya sahip bulunmaktadır. Tüketimin çok büyük bir kısmını tek başına karşılamaktadır. Bu nedenle uluslararası sigara tekelleri, pazardaki paylarını büyütme için TEKEL'i tasfiyeye çalışmaktadırlar.

Uluslararası tekellerin TEKEL'i tasfiye çabasının diğer bir önemli

nedeni, sigara üretiminin yerli tütüne dayanmasıdır. TEKEL, ülkenin değişik bölgelerindeki yüzbinlerce tütün üreticisinin en büyük alıcısıdır. Tütün alım piyasasında fiyatların oluşturulmasında bir denge unsurudur. Üreticiden aldığı tütünü kendi tesislerinde işleyip son mamül olarak piyasaya sürecektir. TEKEL bu sayede sadece sigara tekellerinin değil tütün tekellerinin de Türkiye pazarına girmesini zorlaştırmaktadır. Ve tüm sorunlara rağmen ülkede tütün tarımının TEKEL sayesinde ayakta durduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Dolayısıyla Türkiye'de tütün tarımını yıkıma uğratmanın ilk ve önemli adımı da TEKEL'in tasfiyesi, üreticiden alım yapamaz duruma getirilmesidir.

Tüm bu nedenlerden dolayı emperyalizmin sözcüsü kurumlar tarafından hükümet TEKEL'i bir an önce tasfiye etmeye zorlanmaktadır.

TEKEL'i tasfiyeye dönük uygulamalar bugün hız kazanmış olsa da başlangıcı eskidir. Şimdiye kadar TEKEL işletmelerinde çalışan binlerce işçi çeşitli bahanelerle işten atıldı. Harcamaların kısılması gerekçesiyle bazı bölgelerde yaprak tütün işleyen fabrikalar kapatıldı ya da kapasiteleri azaltıldı. Geçimini TEKEL işletmelerinde çalışarak sağlayan mevsimlik işçilere tüm vaatlere rağmen kadro verilmediği gibi sayıları yıldan yıla azaltıldı. Öte yandan birçok işletmede taşeron çalıştırmaya ağırlık verildi. Birçok işletmede ihtiyaç olmasına rağmen hemen hiçbir yatırım yapılmadı. Hükümetin tütün baş fiyatlarını düşük tutması sonucunda TEKEL son yıllarda kaliteli tütün alımı yapamaz oldu. Dolayısıyla kurumun tütün ihracatı azaldı, mali sorunlar ortaya çıktı. Keyfi yönetimle kurumun işleyişi bilinçli olarak kösteklendi.

Şimdi ise tasfiye planının bir üst aşaması olan özelleştirme devreye sokulmak istenmektedir. Bunun için önce kurumun "yeniden yapılandırılması" hedefleniyor. Yani TEKEL 3-4 ayrı işletme halinde yeniden örgütlenecektir. Sigara üretimi, alkollü içki üretimi, yaprak tütün alım ve işleme işleri birbirinden bağımsız şirketlerce yapılacaktır. Bu arada işletmelerde yemekhaneler ve temizlik işleri birer birer taşeron şirketlere devredilmektedir.

Özelleştirmeye karşı tek çare işçi ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesidir

Yemekhanelerin taşeronlara verilmesinin, özelleştirme saldırısının

bir ön aşaması olduğunu şimdiye kadar farklı alanlarda yaşanan deneyimlerden öğrenen binlerce TEKEL işçisi, yaklaşık üç haftadır tüm işletmelerde yemek boykotu yapmaktadır. Yanısıra kapatılma ihtimali bulunan bazı işletmelerin işçileri ve kadro hakları verilmeyen mevsimlik işçiler de farklı eylemler ortaya koymaktadırlar. Saldırı hakkında görüş belirten işçiler ve sendikacılar, özelleştirmeye karşı direnmeye kararlı olduklarını ifade etmektedirler. Yemek boykotunun bir başlangıç olduğu, hükümet özelleştirmede ısrar ederse her türlü eylemin gündeme geleceği ifade edilmektedir.

İşçilerin yemek boykotunu belli bir ısrarla sürdürmeleri ve ortaya koydukları kararlılık, özelleştirme saldırısının önünün kesilebilmesi için elbette ki önemli bir avantajdır. Fakat bununla yetinilemeyeceği açıktır. Zira özelleştirme saldırısı yükseldikçe, iyi niyetten ibaret kalacak bir kararlılık ve yemek boykotu türünden eylemler asla yeterli olmayacaktır. Özelleştirme saldırısı yalnızca TEKEL işçilerinin başının belası değildir. Böyle olmadığı gibi, sadece TEKEL işçilerinin mücadelesiyle püskürtülmesi de imkansızdır. Sermayenin bütün saldırılarının ve bu arada özelleştirmelerin başarıya ulaşmaması için tüm işçi ve emekçilerin güçlerini birleştirmesi; birlikte mücadele etmesi gerekmektedir.

Bu nedenle TEKEL işçileri, saldırılara karşı birleşik mücadelenin aktif bir parçası haline gelebilmek için çaba sarfetmelidirler. TEKEL işçileri, sermayenin saldırılarından nasibini alan her kesimden işçi ve emekçilerle bir araya gelmenin yollarını arayıp bulmalı, bunun örgütsel araçlarını yaratmalıdırlar. TEKEL'in tasfiyesi çok geçmeden tütün üreticilerini de vuracaktır. O halde, şimdiden, tütün üreticilerini bu konuda aydınlatmak ve birlikte mücadeleye çağırarak da gerekmektedir. Bu çok uzak bir geleceğin işi değildir.

Cibali Tütün Fabrikası işçileri geçmişte militan bir mücadele geleneği yaratmışlardır. Onların mirasçıları ise bugün her zamankinden daha zor görevler beklemektedir.

Şayet sermayeye karşı duyduğu sınıf kinini direnişin damarlarına akıtabilirse, bilincini ve örgütlenmesini güçlendirip yaygınlaştırmayı başarır, her kesimden işçi ve emekçilerle birleşik-militan bir mücadele içinde buluşabilirlerse, TEKEL işçilerinin altından kalkamayacakları bir görev ve sorumluluk yoktur.

TEKEL uluslararası tekellerin iştahını kabartıyor

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı barikat örelim!

TEKEL 2001 yılı içerisinde satılacak KİT'ler arasında. ÖİB ve emperyalist sigara tekellerinin iştahını kabartan TEKEL, en kârlı KİT durumunda. Daha şimdiden özelleştirmenin ön adımı olarak işçi taşıma ve yemekhane hizmetleri taşeronlaştırıldı. Taşeronlaşmanın TEKEL işçi ve kamu emekçilerine ilk faturası yemek fiyatlarının fahiş fiyatta artması oldu.

“Zarar eden KİT'ler özelleştirilecek” demagojisi ve gerçekler

Özelleştirme savunucusu sermaye propagandistleri, özelleştirme saldırısını şirin göstermek hedefiyle bağlantılı olarak, “Özelleştirmeye önce zarar eden KİT'lerden başlanacak” demagojisiyle saldırıyı perdelemeye çalıştılar. Özelleştirme saldırısı noktasında kafa karışıklığı yaratmak, saldırı politikasına belli güçleri yedeklemek için de, “Zarar eden KİT'lerin zararını karşılamak için, işçilerin ve memurların vergi yükü her geçen gün artıyor. Bundan dolayı da sürekli fakirleşiyorlar.” yalanlarına dayalı propaganda kesintisiz sürdürüldü. Bu propagandanın, sermaye iktidarının özelleştirme karşıtı tepkiyi frenlemesinde ciddi bir etkisi olabildi.

Çok geçmeden sermayenin hedefinde kâr eden stratejik önemde KİT kuruluşlarının olduğu ortaya çıktı. Zira sermayenin ihtiyacı yapısal krizini en azından yönetebilmek için ihtiyaç duyduğu yeni kaynaklara ulaşabilmektir. Bu çerçevede sermayeye zarar eden KİT'leri satmak, kapitalizmin “daha çok kâr” üzerine kurulu sömürü düzeninin işleyiş yasalarına aykırıydı. Onun tüm amacı haraç mezat fiyatlarla devasa kârlara sahip olmak üzerine kuruluydu. Özelleştirme saldırısı bu yönelim üzerinde şekillendi. Birbirinin ardısıra, kâr eden ve ciddi bir üretim kapasitesine sahip olan çimento fabrikaları, şeker fabrikaları, TEK, POAŞ işletmeleri, mevcut gayri menkul varlığının altında fiyatlara haraç mezat satıldı. Şimdi yine en kârlı KİT'lere yöneliyorlar. Enerji sektörünü üretimden dağıtıma tümüyle, telekomünikasyon, haberleşme sektörü ve en kârlı KİT olan TEKEL'i özelleştirmeyi hedefliyorlar.

Özelleştirme ve taşeronlaşma saldırısına tepkiler militanlaşma eğilimi gösteriyor

TEKEL işçileri, özelleştirme ve özelleştirme saldırısının ön adımı olan taşeronlaştırma uygulamalarına karşı duyduğu öfke ve tepkiyi eylemlerle göstermeye başladılar. Büyük çoğunluğu işçi olan 36 bin işçi ve kamu emekçisi, yemek boykotu eylemini 15 gündür sürdürüyor. Her geçen gün daha çok işçi ve kamu emekçisinin destek verdiği eylemler Türkiye geneline yayılmış durumda. “Özelleştirmeye hayır!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “İMF uşağı hükümet istifa!” şiarlarının öne çıktığı kitlesel basın açıklamaları yaygınlaşarak sürüyor. En son 23 Kasım'da 3 bin TEKEL işçisinin katılımıyla İstanbul TEKEL Genel Müdürlüğü'nün önünde taşeronlaşma ve özelleştirmeye karşı protesto eylemi gerçekleştirildi.

İşçi sınıfı sendika bürokratlarının ihanetçi tutumuna rağmen elindeki mevzileri kaybetmemek amacıyla var gücüyle mücadele ediyor. Yer yer Yatağan direnişinde termik santral işçilerinin pratik tutumunda ifadesini bulduğu gibi, sorunların bilincine kendi özdeneyimleriyle vardığı ölçüde, tepkisini militan eylemlerle yansıtabiliyor. İşlerine, geleceklerine kararlılıkla sahip çıkıp, saldırıları püskürtebiliyor. Bu tür direnişler aynı zamanda devrimci öncü müdahaleye uygun bir zemin yaratıyor.

Sendika bürokratları özelleştirme saldırısının başarısı için kolları sıvadı

Tek Gıda-İş'in bürokratları daha şimdiden TEKEL işçisi ve kamu emekçilerinin yükselen öfkesini dizginleme, beklenti havasını yayma çerçevesinde taktik manevralara yönelmiş durumdalar. “Sakin acele etmeyin, eylemleri çeşitlendireceğiz” diyorlar. Sendika ağalarının çok rahat gürleyebildiğini fakat hiçbir zaman yağmadığını, Türkiye işçi sınıfı kendi özdeneyimiyle öğrendi. Onun da ötesinde, sendika bürokratlarının, işçi ve emekçilerin yaktığı mücadele ateşini söndürmekle görevli, sermayenin itfaiye erleri olduğunu da yaşayarak defalarca gördü, görüyor.

TEKEL işçilerinin ve kamu emekçilerinin protesto niteliğini aşan eylemlere yönelmesi gerektiği yadsınamaz bir gerçekliktir. Bu çerçevede “eylemlerin çeşitlendirilmesi” elbetteki gerekiyor. Ama bunu yapmanın yolu ihanet şebekesinin önderliğine değil, kendi özgücüne, özgücünün ürünü olan örgütlerine güvenmektir.

Ayrıca TEKEL işçileri, sendika ihanet şebekesinin sermayenin özelleştirme saldırısının en büyük destekçisi olduğunu görmek, yaşanan özelleştirme deneyimlerine bu gözle bakmak durumundadır. Yaşamlarıyla, sosyal konumlarıyla, ekonomik durumlarıyla burjuvazinin doğal bir parçası haline gelmiş olan sendika ağalarının, kaderlerini birleştirdikleri burjuvaziye ihanet ederek böylesi zorlu bir mücadeleye önderlik etmelerini beklemek, ham bir hayaldir.

Sendika bürokratlarının ihanette sınır tanımayan tutumları, sendikaların terkedilmesi gibi kimi tepkilere yol açabilmektedir. TEKEL işçileri sendikayı terketme tutumlarına prim vermemeli, kendi öz emek örgütü olan sendikasına sahip çıkmalıdırlar. Terkedilmesi gereken, en azından basınç ve denetim altına alınması gerekenler sendika bürokratlarıdır.

Hak alıcı eylemleri örgütlemenin önemi

TEKEL işçisi özelleştirme saldırısını örgütlü-militan ve birleşik mücadele hattıyla püskürtebilir. Elbetteki yemek boykotunun, kitlesel basın açıklamalarının vb. protesto niteliğindeki eylemlerinin, TEKEL işçileri ve kamu emekçilerinin eylem deneyimi kazanması ve kendi özgüçlerine olan inançlarının artması çerçevesinde anlamı yadsınamaz.

Öte yandan bu tür protesto düzeyini aşamayan eylemlerin kapsamlı bir saldırı niteliği taşıyan özelleştirme politikasını püskürtmekten uzak olduğu da görülmelidir. Bu tür eylemlerin, değil özelleştirme saldırısını püskürtmek, yemekhane ve taşıma hizmetlerinin taşeronlaştırılması saldırısının bile önüne geçemeyeceği açıktır.

Bu bilinç ve netliğe dayanan bir kararlılıkla TEKEL işçileri ve kamu emekçileri kendi kaderlerini ellerine almalı, özelleştirme ve taşeronlaştırmaya karşı, kendi öz iradelerinin ürünü “direniş komiteleri”ni tüm işyerlerinde oluşturmalıdırlar. Ayrıca işyerleri arasında eşgüdümü sağlayacak merkezi “eylem ve grev komiteleri” de işçilerin güven duyduğu, doğal önderler olarak gördüğü temsilcilerden oluşturulmalıdır.

TEKEL işçisinin böylesi örgütlü-militan-birleşik bir duruşu gerçekleştirdiği koşullarda, hiçbir güç onun sırtını yere getiremeyecektir. Sınıfa karşı sınıf zemininde böylesi bir kararlı duruş, sendika bürokratlarının manevra alanlarını elinden alacak, onları direnişin kuyruğunda sürüklenmek zorunda bırakacaktır.

Cumhurbaşkanı Sezer

üç kamu bankasının

özelleştirilmesine ilişkin yasayı

bu kez onayladı...

“Hukukun üstünlüğü” mü, düzenin sömürü çarklarının “gerekleri” mi?

“Hukukçu” Cumhurbaşkanı Sezer, daha önce Anayasa'ya aykırı olduğu gerekçesiyle reddettiği üç kamu bankasının özelleştirilmesine ilişkin yasayı onayladı. Sezer, yasayı onaylamasına ilişkin yaptığı açıklamada, Anayasa'ya aykırı olan yasayı “ekonomik gerekler”i gözeterek imzaladığını bildirdi. Bu, düzenin en önemli kurumlarından birinin temsilcisinin parola edindiği “hukukun üstünlüğü”, “demokrasi” söylemlerinin boşluğunu tüm açıklığıyla gösterdi.

Hiçbir zaman sınıflar gerçeğinden kopuk bir demokrasi ve hukuk olamaz. Bu gerçekten kopuk bir hukuk ve demokrasi hayalleri, egemen sınıf lehine ezilen sınıf ve kesimlerin silahsızlandırılması amacına hizmet eder. Hukuk; sınıf ilişkileri ve çatışmalarının belli bir dönemdeki dengeleri üzerinden hazırlanmış biçimsel belgelerdir. Sınıf ilişkileri ve çatışmaları hareketli bir süreci ifade eder. Zamanla biçimsel hukuksal metinler gerçek sınıf ilişkilerine dar gelir. İşte o zaman, güne dar gelen bu biçimsel metinler bir yana bırakılır, sınıf çatışmalarının kendi yasaları işler.

Bu ülkede hukukun üstünlüğünden bahsetmek, gerçeklerden bihaber olmaktır. 15 yıllık kirli savaş gerçeği bunun tek başına ispatıdır. Sistematik işkenceler, katliamlar bunun ispatıdır. Bu ülkede sendikalaşmak anayasal bir haktır. Ama sendikalaşan işçiler hemen sokağa atılırlar. Anayasal haklarını kullandıklarını söyleyip dava açsalar da, bu davalardan hiçbir şey çıkmaz. Çünkü sınıf ilişkilerinin gerçek yasaları konuşmaktadır. İşçiler haklarını direnerek kazanmaya çalışırlarsa, bu kez polis copları konuşur, işkencehaneler, zindanlar devreye girer. Tüm bunlar ne münferittir, ne de çeşitli devlet kademelerinden kişilerin bireysel tutumlarıdır. Tüm bunlar, bir avuç asalağın saltanatının devamı için yapılır. Bizzat devlet merkezlerinden planlanarak uygulanır.

Susurluk bu ülkede hukuksuzluğun belgesi olarak sunulur. Ama Susurluk hiç de üç-beş çetecinin işi değildir. Bugün bu gerçek gözler önündedir. CIA tarafından tüm kirli ve kanlı savaşların, operasyonların yönetimi için hazırlanan “Gayri Nizami Savaş Talimnamesi”, tüm bu “hukuk dışı” kirli işlerin belgesidir. Bu belge, kontr-gerilla devletlerinin gerçek yasasıdır.

Sezer, böyle bir devletin cumhurbaşkanıdır. Nasıl ki bu devlet sermayenin sömürü çarklarının dönmesi için kurulmuş bir zor aygıtıysa, Sezer de bu devletin cumhurbaşkanı olarak, yine bu sömürü çarklarının devamı neyi gerektiriyorsa onu yapacaktır. “Hukukun üstünlüğü” üzerine edilen onca lafın ardından “ekonomik gerekler”le hukukun bir yana bırakılması, bu gerçeğin yalın bir ifadesidir.

SES Ankara eylemi

29 Kasım günü SES Ankara Şube bir eylem gerçekleştirdi. Sağlık emekçileri Hacettepe hastanesi önünde toplanarak Numune hastanesine doğru yürüyüşe geçtiler. Oradan da Sağlık Bakanlığı'na yürüdüler. Sağlık Bakanlığı'nın önündeki polis barikatı yapılan pazarlıklar sonunda geri çekildi. SES Ankara Şube Başkanı Erdal Sümer'in basın açıklamasını okumasının ardından, emekçiler SSK Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. Burada bir sürü alkışlar ve ıslıklar eşliğinde Sağlık

Bakanlığı'nı protesto ettiler.

Bu sırada 100 kişilik kitlesiyle tutsak yakınları, pankartlarıyla eyleme destek için geldiler. Tutsak yakınlarıyla birlikte eylemlerine devam eden emekçiler, "Hücrelere değil emekçiye bütçe!" sloganını haykırdılar. Eylem esnasında kimsenin tanımadığı biri, kendini emekçi gibi tanıtarak tutsak yakınlarının eyleme katılımı üzerinden provokasyon yaratmaya çalıştı. İkinci basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

BES'in basın açıklaması eylemi: "İMF'ye değil emekçiye bütçe!"

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi kamu emekçileri, 29 Kasım Çarşamba günü, hükümetin bütçe saldırısını ve %10'luk ücret zammını protesto etmek için, İstanbul Anadolu yakasında Rıhtım Vergi Dairesi önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 12:00'de Kadıköy Vergi Dairesi önünde toplanan kamu emekçileri, buradan Rıhtım Vergi Dairesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı ve polis kordonu

altında gerçekleşen yürüyüş sonrasında, Rıhtım Vergi Dairesi önünde basın açıklaması yapıldı. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında sık sık, "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "1 Aralık'ta grevdeyiz!", "Sokağa, eyleme, genel greve!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "İMF defol, bu memleket bizim!" vb. sloganlar atıldı.

Basın açıklaması 1 Aralık'ta iş bırakma çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/Kartal

İzmir'de işçi-emekçi eylemleri:

24 Kasım:

24 Kasım sözde "öğretmenler gününde" Eğitim-Sen İzmir Şubeleri tarafından Konak meydanında bir eylem yapıldı.

Yaklaşık 500 eğitim emekçisinin katıldığı eylem Sümerbank önünden Konak meydanına yapılan yürüyüşle başladı. Eylemde Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Latif Atakan tarafından bir basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında; sözde öğretmenler günü olan 24 Kasım'ın 12 Eylül'ün bir ürünü olduğuna değinilerek, 24 Kasım'ın aslında ne anlama geldiği ifade edildi. Bu sırada "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları gür bir şekilde atıldı.

Eylemde ayrıca "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Söz bitti sıra grevde!", "Kurt, kuş, arı kahrolsun İMF iktidarı!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "1 Aralık'ta grevdeyiz!" sloganları atıldı.

28 Kasım:

1 Aralık'taki iş bırakma eylemi öncesi KESK tarafından İzmir Konak meydanında saat 16:00'da basın açıklaması ve Kemeraltı'nda kitlesel bildiri dağıtımı yapıldı. Konak Sümerbank önünden yapılan yürüyüşle başlayan eyleme yaklaşık 150 emekçi katıldı.

Eylemde, "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçi-memur elele genel greve!", "1 Aralık'ta grevdeyiz!", "Söz bitti sıra eylemde!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Grevdeki Cumhuriyet matbaası işçilerinin açıklaması: "Zafer direnen emekçinin olacak!"

Cumhuriyet matbaasında sendika ve işçi düşmanlığına karşı yürüttüğümüz mücadele sürüyor. İki aydır sürdürdüğümüz grevi kırmak için şeriatçı ve faşist grev kırıcıları devreye sokan işveren, işçi düşmanı taktiklerine, sendikamızın gazetesinin demokrat kimliği nedeniyle gösterdiği duyarlılığı istismar etmeyi de ekledi.

Bilindiği gibi grevimizin birinci ayında, Cumhuriyet matbaası işçileri olarak eylemimizi, mevcut anlaşmazlığın gerçek merkezi olan Cumhuriyet gazetesinin önüne taşımaya karar vermiş ve gazetesinin önünde bir oturma eylemi başlatmıştık.

O güne kadar, matbaadaki sorunun hiçbir biçimde muhatapı olmadığını iddia eden ve tüm diyalog çağrılarımızdan kaçan Cumhuriyet gazetesi yönetimimiz, oturma eylemimizin dördüncü gününde, sorunun çözümü için masaya oturmayı kabul ettiğini DİSK Genel Başkanı'na bildirmişti.

DİSK Genel Başkanı'nın "çözüm yolunda atılan bu adıma karşılık bir iyi niyet ifadesi olarak gazetesinin önündeki eylemi kaldırmamızı" istemesi üzerine oturma eylemimizi sona erdirmiştik.

Ancak Cumhuriyet Gazetesi Yönetimi, DİSK Genel Başkanı ve sendikamızın temsilcilerinin katıldığı ve 10 Kasım'da gerçekleştirilen görüşmede ve bunu izleyen görüşmelerde, Cumhuriyet gazetesi yönetiminin sorunu çözme amaçlamadığını, aksine grevi kırmak için zaman kazanmaya çalıştığını üzümlere gördük. 21 Kasım Salı günü DİSK Genel Başkanı'nın, matbaa yöneticilerinin ve sendikamız yöneticilerinin katıldığı son "çözüm toplantısı"nda matbaa yöneticilerinin DİSK Genel Başkanı önünde sendikamız yöneticilerine karşı takındığı hakaretamiz tutum, bu gerçeği DİSK Genel Başkanı önünde kanıtladı. Cumhuriyet yönetimi, grevimizi kırmak ve haklı mücadelemizi bastırabilmek için "demokrat" kimliğini kullanarak DİSK Genel Başkanı'na istismar etmekten kaçınmamıştı.

Bunun üzerine, grevci ve direnişçi işçi arkadaşlarımızla birlikte durumu değerlendirerek, Cumhuriyet yönetimine

sendika düşmanlığı ve işçi kıyımı politikasından geri adım attırmanın tek yolunun üretimden gelen gücümüzün ve demokratik baskı olanaklarının kullanılması olduğunu saptadık ve gazete önündeki eylemi yeniden başlatmayı ve grevimizi daha etkili bir tarzda geliştirmeyi kararlaştırdık.

Bu değerlendirmemize bağlı olarak, **28 Kasım Salı günü saat 12:30'dan itibaren, bu kez sorunun çözümüne dek kalkmamak üzere gazete önünde yeniden oturmaya ve eylemimizi yine burada başlatacağımız açık greviyle güçlendirmeye karar verdik.**

7 ayı bulan direnişimiz ve ikinci ayını doldurmak üzere olan grevimiz Cumhuriyet yönetimine artık bir şeyi göstermiş olmalıdır; Cumhuriyet matbaası işçileri sendikal haklarını sonuna dek kullanmaya ve bugüne dek uğratıldığı bütün haksızlıkları ortadan kaldırmaya kararlıdır.

Demokratik kamuoyuna sesleniyoruz: Cumhuriyet gazetesi yönetiminin matbaa işçilerine karşı takındığı düşmanca tutuma karşı mücadele, demokrasi güçlerinin bir mevzisi olan Cumhuriyet gazetesinin ilerici kimliğini savunma mücadelesidir. Bu mücadelemizde bizlere verilecek destek, gazetesinin ilerici kimliğine verilecek destek ve gazeteyi gerici bir siyasi bataklığa sürüklemekte olan yaklaşımlara vurulacak bir darbe olacaktır.

Zafer direnen emekçinin olacak!

Haklıyız, kazanacağız!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Cumhuriyet'in matbaasında çalışan işçilerin açıklaması:

Direnişimiz sürüyor!

Cumhuriyet'in matbaasında başlattığımız direnişimiz tüm zorluklara rağmen sürüyor. Ne "Cumhuriyet'in patronları" ve polis tarafından sürdürülen engelleme politikaları ne de ekonomik olarak çektiğimiz sıkıntılar direnişimizi sekteye uğrattı. Demokratik bir üretim düzeni kurulana kadar, sendika düşmanı anlayış yok olana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

Tüm dostlarımıza çağrımız var; haydi dayanışmaya!

8 Aralık 2000 Cuma günü Saat: 19:00-24:00 arasında La Bella Düşün Salonu'nda yapılacak ve Umuda Ezgi, Tolga Çandar, Ekrem Ataer, Bilgesu Erenus, Fırat Başkale, Burhan Şimşek, Hakan Öksel'in katılacağı ve halk oyunları gösterilerinin olacağı dayanışma gecemize tüm dostlarımızı davet ediyoruz. Biliyoruz ki biz yalnız değiliz. Cumhuriyet matbaası işçileri kazanacak, sol kazanacak!

Zonguldak ve Bartın'daki işçilere ve emekçilere, gençliğe, ilericilere, demokratlara ve aydınlara açık mektup...

Bu bir vicdani duyarlılık meselesi değil, sınıf davası ve gelecek kavgası sorunudur

Sizleri, hemen yanbaşınızda bulunan Bartın Hapishanesi'ndeki komünist tutsaklar olarak selamlıyoruz.

20 Ekim 2000 tarihinde başlattığımız Süresiz Açlık Grevi eylemimizi, 20 Kasım 2000 tarihinden itibaren Ölüm Orucu'na çevirmiş bulunuyoruz.

Devrimci ve komünist tutsaklar niçin ölümüne bir direnişe giriyorlar, ne istiyorlar peki? Bize niye sesleniyorlar, bizden ne istiyorlar? diye sorabilirsiniz.

Bizler; sermaye devletin trilyonlar harcayarak inşa ettiği F tipi cezaevleri denen hücrelerin kapatılması; tutsaklara yönelik hak gaspları ve saldırıların son bulması; şimdiye kadar zindanlarda katledilen arkadaşlarımızın katillerinin yargılanması; saldırılarda ağır yaralanan ve ölümcül hastalığa yakalanan tutsakların derhal serbest bırakılması için bedenlerimizi ölüme yatırıyoruz.

Bizler; hak arama mücadelesi yürüten tüm emekçiler için bir giyotin gibi çalışan DGM'lerin kapatılması, verdiği cezaların iptal edilmesi; 3713 sayılı TMY'nin iptal edilmesi; işçi ve emekçilerin demokratik hak ve özgürlük mücadelesinin önündeki tüm anti-demokratik yasal engellerin kaldırılması için bedenlerimizi ölüme yatırıyoruz.

Bu ülkede yaşayan, vicdanını yitirmemiş, insanlık değerlerinden nasibini almış herkes gibi sizler de, hapishane koşulları dahil, bu ülkenin gerçeklerini, sorunlarını az çok biliyorsunuz. Bilmekle de kalmıyor, çoğunuz bu sorunları bir şekilde yaşıyorsunuz. Hiç sorunu olmadığını söyleyenlere ise yalnızca bir çift sözümüz olabilir. Sorunun bir parçası değilseniz bile, çözümün bir parçasısınız. Sorun ne peki? Çözüm ne?

Devlete göre bu ülkenin ciddi bir sorunu yoktur. Bazı engeller ve sorunlar varsa da, bunlar bazı kesimlerin, sermayenin iktidarına, devlete tam anlamıyla tabi olmaması, aşırı bir takım istemlerde bulunmasıdır. Sorun onlara göre devleti bölüp parçalamaya çalışan iç ve dış mihraklardır, devletin itibarını ve olanaklarını şahsi çıkarları için kullanan birkaç kendini bilmezdir. Daha özelde ise sorun, devletin cezaevlerinde hakimiyet kuramamasıdır.

Onların öngördüğü çözüm nedir peki? IMF reçetelerini açlık ve sefaletin koyulaşması pahasına milim şaşmadan uygulamaktır. Emperyalistler ve onların işbirlikçisi Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar ne diyorsa harfiyen yerine getirmektedir. Sermaye devletin her yerde tam hakimiyet kurmasıdır. Yani, daha çok cop, daha çok F tipi cezaevleri ve devrimci tutsakların hücrelere konulmasıdır. Tüm demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması, emekçilere daha az ücret, sermayeye semirmesi için daha çok kredi, daha çok hortumlanacak bankadır.

Bize göre ise sorun, emeğiyle geçinen işçi ve emekçiler için ülkenin bir hapishane haline getirilmesidir. En temel hak ve özgürlüklerden,

insanca yaşam koşullarından yoksunluktur. Emperyalist tekellere ve yerli işbirlikçilerine ülkenin zenginliklerinin peşkeş çekilmesi, emeğin ürettiği bütün değerlerin ve doğanın sınırsızca talan edilmesidir. 13 milyon işçi ve emekçi açlık sınırının, 55 milyon işçi ve emekçi ise yoksulluk sınırının altında bir ücretle yaşamaya mahkum edildiğini devletin resmi istatistikleri ortaya koyuyor. Bu ülkede alınterimizden gaspedilerek oluşturulan bütçeden kaçakçıya, yolsuza, hırsıza, rantiyeciye, patronlara kaynak aktarılıp, kasaları doldurulurken, bize daha alır almaz biten maaşla, binbir sıkıntı ve yoksullukla yaşamak düşüyor. Esas sorun budur.

Siz hiç işadamlarının, herbiri bir köseyi tutmuş düzen partilerinin kendi sorunlarını konuşup tartışmak için biraraya gelmelerinin engellendiğini, bunun için coplanıp gözaltına alındıklarını gördünüz mü? Siz hiç yolsuzluk yapanların, hırsızların, dolandırıcıların, banka hortumlayanların, devlet adına cinayet işleyen çeteci katillerin yargılanıp cezalandırıldığını ya da aldıkları cezayı tam yattıklarını gördünüz mü? Ama çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek üzere eylemlere girişen işçilerin ve kamu emekçilerinin; çocuklarına sahip çıktıkları için tutsak yakınlarının; köyünü zehirli altından daha çok sevip değer verdiği için yollara dökülen Bergamalıların, Akkuyu köylülerinin; parasız, bilimsel eğitim, özerk-demokratik üniversite talebiyle alanlara çıkan öğrencilerin başına ne geldiğini görmek için akşam herhangi bir TV kanalını izlemek yeter. İşte sorunlar bunlardır ve bu tabloyu yaratan sermaye iktidarındır.

Devrimci tutsaklar olarak bu sorunların köklü çözümü için mücadele ederken, işkencelerden geçiriliyor, zindanlara atılıyor, ağır cezalara çarptırılıyor. Yetmiyor, her türlü saldırıya maruz kalıyor, katlediliyor. Yetmiyor, devrimci kimliğimizden, ideallerimizden ve insanlığımızdan soyundurulup teslim alınmak için hücrelere atılmak isteniyor. Teslim alınmak, ezilmek, hücrelerde tecrit ve baskı altına alınarak çürütülmek istenen, bizim bedenlerimiz, düşüncelerimiz ve direnişimiz şahsında siz işçi sınıfı ve emekçilerin, ilericilerin haklı kavgasıdır, geleceğidir.

Devrimci tutsaklar olarak kendimiz için kişisel olan hiçbir şey istemediğimizi; işçi sınıfı ve emekçiler için, özgürlük ve insanca bir yaşam için mücadele ettiğimizi hep söylüyoruz. Bu uğurda yeri geldiğinde hiçbir bedel ödemekten geri durmuyoruz. Bunun için bedenlerimizi ölüme yatırıyoruz. Şimdi, bizi "terörist", "bölücü", "vatan hainleri" diye suçlayanlar, davamıza ve ideallerimize olan bağlılığımızdan korktukları için, her seferinde kararlılığımızı gördükleri için, yalan ve demagojiye dayalı kirli bir kampanya yürütüyorlar. "Cezaevlerinde devletin hakimiyeti yok" dedirtmek için elikanlı katilleri eliyle

provokasyonlar örgütüyorlar. Kirli af oyunuyla bir yandan çetelerini, banka soyguncusu hırsızlarını aklarken, öte yandan "kurt puslu havayı sever" misali, direnişimizin taleplerini çarpıtmaya çalışıyorlar, binbir yol ve yöntemle direnişimizi boğmaya çalışıyorlar.

Ama başaramayacaklar. Her zaman olduğu gibi şimdi de bedenlerimizi saldırılara siper ediyoruz. Ölüme yatırdığımız bedenlerimizle hücre hücre zaferi kazanacağız. Bedelse bedel, cansa can! Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!

Bize ölümü ve katliamı dayatanların işçi ve emekçilere karşı daha büyük bir saldırı yürüttüğünü, daha ağır bedeller ödediğini hatırlatmak istiyoruz. 1992'de Kozlu'da diri diri ocağa gömülen 293 işçinin, kısa bir süre önce Mengen'de, Gelik'te zehirlenen madencilerin katili kimdir? Katliam gibi depremde ölen 40 bin insanı kim unutabilir?

Tüm emekçiler gibi Zonguldak işçi ve emekçilerinin yaşamı da acılarla yoğrulmuştur. Zonguldak halkı da ekmek kavgası içinde binlerce evladını iş cinayetlerine kurban vermiştir. Zonguldak kömür ocaklarının her karışı, maden işçilerinin teri ve kanıyla sulanmıştır. Zonguldak işçi ve emekçileri yalnızca kurban vermemiş, yalnızca yas tutmamıştır. 1965 madenci direnişinde olduğu gibi, "iş kazaları, sefalet kader değil" deyip düzenin karşısına dikilmiştir. İki yiğit işçi eylemler sırasında katledilmiştir. Günü gelmiş, '91 madenci direnişinde işçisiyle, esnafıyla, kamu emekçisi ve genci ile sel olup Mengen'e akmıştır. Günü gelmiş, kamu emekçilerinin Zonguldak'taki çalışan temsilcisi Ahmet Savran olup, Ankara Ulucanlar direnişinin en yiğit savaşçılarından biri olmuştur.

Zonguldak ve Bartın'ın işçi ve emekçilerine, ilerci-demokrat kamuoyuna çağrımız, yalnızca yanbaşlarında yükseltile direnişe kulak vermeleri, duyarlı olmaları değil, en aktif desteği sunmaları, direnişe sahip çıkmalarıdır. Sizlere çağrımız, kendiniz için, kendi geleceğiniz için mücadeleyi yükseltmenizdir. Sizlere çağrımız, hücre hücre ölüme yürüyenlerin, teslimiyete, onursuzluğa, zulme, sefalet ve sömürüye karşı dört duvar arasından yükselttiği bayrak altında mücadelemizi birleştirmektir. Bu, bir vicdan ve duyarlılık meselesi değildir; bu, sınıfın davası, gelecek kavgası sorunudur. Tüm haklarımızı söke söke almanın tek yoludur bu. Bu bayrağı Zonguldak'ta, Bartın'da dalgalandırmak hepimizin görevidir. Biz hiçbir zaman bedel ödemekten kaçınmadık, kaçınmayacağız. Siz, yarın çok geç olmadan, davanıza sahip çıkacak mısınız?

Hepinizi, direnişin sıcaklığı, kazanacağımıza olan inancımızla selamlıyoruz.

**Bartın Hapishanesi'ndeki
TKİP Dava Tutsakları**

20 Kasım 2000

Sınıf çalışmasıdır

Sınıf mücadelesi, iktidarın el değiştirmesi olgusu etrafında biçimlenmesine rağmen, bunu aşan daha kapsayıcı bir karaktere sahiptir. Nihai olarak sınıf mücadelesi iktidar mücadelesidir denildiğinde, bu tarz bir indirgeme yanlış olmamakla birlikte, gerçek mücadele alanında karşımıza çıkan somut sorunları aşmada ve yaşamın karmaşıklığını çözmede kendi başına yeterli olmamaktadır. Bu, iktidarın nasıl alınacağını, bunun araç ve imkanlarını ayrıca ele almayı gerektirir. Sınıf mücadelesi son derece karmaşıktır. Bu karmaşıklığa rağmen biz biliriz ki, belirleyici olan sınıfsal çıkar ilişkileri ve çatışmalardır.

Sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarında zengin araçları kullanma sorunu

Sınıf mücadelesi sayısız araç ve biçimlerle sürdürülen bir savaştır. Bu savaşın kendine özgü kuralları, taktikleri ve aşamaları vardır. Bu savaşın kazanabilmesi için, işçi sınıfının herşeyden önce bir sınıf olarak örgütlenmesi, örgütlü bir mücadele yürütmesi gerekmektedir. İktidar, bu savaşın en temel hedefi ve sınıfsız sömürsüz bir toplum kurmanın en temel aracıdır. İktidarı almadan, işçi sınıfının elde ettiği hiçbir mevziyi ve kazanımı uzun süre koruyabilmesine olanak yoktur. İktidar meselesine bağlanmamış hiçbir sorun çözüm yoluna sokulamaz. Bu savaşın kazanmak isteyen bir sınıfın, binbir araç ve yöntemle egemenliğini sürdürmeyi başaran hakim sınıfın iktidar dayanaklarını çökertmeyi başarabilmesi gerekir. Egemen sınıf iktidarını yalnızca fizik güce dayandırmıyor. Fizik güç ve şiddet temel olmakla birlikte, iktidarını daha geniş bir alana yayıyor. İdeolojik düzeyde egemen sınıf iktidarının kitleler nezdinde meşruluğunu yitirmesi, politik düzeyde ise temel kurumlarının işlemez hale getirilmesi, iki temel önkoşul, aynı zamanda iki temel yüklenme alanı demektir.

Sınıf mücadelesi, iktidarın el değiştirmesi olgusu etrafında biçimlenmesine rağmen, bunu aşan daha kapsayıcı bir karaktere sahiptir. Nihai olarak sınıf mücadelesi iktidar mücadelesidir denildiğinde, bu tarz bir indirgeme yanlış olmamakla birlikte, gerçek mücadele alanında karşımıza çıkan somut sorunları aşmada ve yaşamın karmaşıklığını çözmede kendi başına yeterli olmamaktadır. Bu, iktidarın nasıl alınacağını, bunun araç ve imkanlarını ayrıca ele almayı gerektirir. Sınıf mücadelesi son derece

karmaşıktır. Bu karmaşıklığa rağmen biz biliriz ki, belirleyici olan sınıfsal çıkar ilişkileri ve çatışmalardır. Bir toplumda, daha somut olarak bir sınıfın saflarında yaşayan bütün eğilimler, davranış ve alışkanlıklar, özelemler, kültürel yapı, ideolojik ve politik bütün gerilimler, bu çıkar ilişkileri ve çatışmalarına, demek oluyor ki, temel sınıflar arasındaki iktidar ve hegemonya ilişkilerine göre şu ya da bu biçimi kazanır.

Fakat sorunun bu tarzda konuluşu yine de genel ve soyut kalmaktadır. Bir sınıfın diğer sınıf ya da sınıflar üzerindeki iktidarının; askeri, politik, ideolojik, kültürel, etik, estetik vb. hegemonik ilişkilerinin bütünü, bileşkesi olduğunu söylemek, onu devirmek üzere açılımlarla-çözümlemelerle birlikte ifade edildiği, sosyal-siyasal pratiğe yönlendirildiği ölçüde bir anlam taşır.

Ele alacağımız sorun bağlamında daha dolaysız biçimde ifade edersek; bir parti, bu mücadele alanlarında karşılaşılan sorunların ve imkanların üstünden atlayarak başarılı bir iktidar mücadelesi yürütebilir mi? Burjuvazinin egemenliğine karşı, onun iktidarının her biçimine karşı kendi sınıfsal alternatifini yaratmadan -en azından buna girişmeden- sınıfı kazanabilir mi, iktidar yürüyüşünü süreklileştirip güçlendirebilir mi? İktidar mücadelesine hizmet edecek bir dizi araç ve yöntemi kullanmadan sınıfla buluşmayı, onunla kaynaşmayı başarabilir mi, sınıfı örgütleyebilir mi?

Bu soruları sınıf mücadelesini, iktidar mücadelesini daraltan ve bu anlamıyla da sakatlayan anlayışlara karşı geçerken ifade edilmiş bir eleştiri olarak değil, aynı zamanda geline evrede sınıfın öncülerinin ve kadrolarının tartışmasına sunmak için soruyoruz. Kuru, tek biçimli ve sınırlı araçlarla yürütülen sınıf çalışmasına ne kadar yüklenilirse yüklenilsin, sorun esastan çözülmüş olmuyor. Böyle yapıldığında ancak kendi sınırları içinde bir mesafe alınabilir ki, mevcut durum ve koşullar bunun da çok zor olduğunu yeterli verilerini sunuyor. Zira, sınıf ve kitle hareketindeki yükselme eğilimlerine rağmen, kendiliğinden politikleşmiş bir sınıf ve kitle hareketinden, bir devrimci yükseliş döneminden henüz söz edemiyoruz. İşte bu koşullarda sınıfı ve emekçi kitleleri politikleştirmek gibi bir görevle karşı karşıyayız.

Çok bilinmesine rağmen, bu gerçekleri, pratikte hala da aşılmanın sorunlarının merkezinde olduğu için tekrarlama ihtiyacı duyuyoruz. Zira yalnızca politik araçlar düzeyinde süren bir iktidar mücadelesi, bu sınırları aşamayan bir sınıf çalışması başarıya ulaşamaz. Yaşam içinde sınıfa ulaşmanın, ona seslenmenin, onu etkileyip politikleştirmenin, örgütlemenin giderek savaşa hazırlamanın sayısız olanak ve biçimi var. Bunlar kullanılmaksızın politik bir sınıf çalışması istenilen gelişmeyi sağlayamaz.

Kritik halka: Örgütlenme mücadelesi

Sınıf savaşımında örgütlülük belki de nihai bir savaşın kazanılması kadar önemli bir meseledir. Ancak örgütlenmiş bir sınıf iktidar için savaşa girebilir ve kazanabilir. Kaldı ki, tek başına bir sınıfın örgütlenmesi de yetmez. Orta ve uzun vadede konumları daha geçişken ve kaypak olan diğer katmanlar üzerinde kendi ideolojik ve politik hegemonyasını kurması, en azından onları tarafsızlaştırması da gerekir. Bunu ise ancak örgütlü bir sınıf başarabilir. Toplum karşısında ve toplumsal

düzeyde bir odak olabilmesi, bu asgari görevleri yerine getirerek mücadelesini adım adım iktidara taşımasına bağlıdır.

Kuşkusuz örgütlülük bir araç olduğu kadar bir süreçtir ve hiçbir zaman tek bir biçime ve önden belirlenmiş kalıplara sığmaz. Bütün örgütlülükler bizzat mücadele içinde ve mücadele ihtiyacına bağlı olarak ortaya çıkan tarihsel-toplumsal olgulardır.

Bunun böyle olması, mücadelenin ortaya çıkardığı, tarihsel deneyimle sabit olan herhangi bir örgütlülük biçiminin önerilmeyeceği, herhangi bir örgütlenme faaliyetinin kendiliğindenliğe bırakılacağı anlamına hiç gelmez. Böyle bir düşünce ve davranış biçimi, mücadele kaçınlarının, masa başı projecilerinin bir sığınağı olabilir ancak. Tersine, komünistler mücadele tarihinin ortaya çıkardığı işlevsel olan bütün örgütlülüklerle sahip çıkarlar, onlara başvururlar ve onları yetkinleştirerek sınıfın hizmetine sunmaya çalışırlar. Bu amaç için en başta kendilerini en yetkin bir biçimde örgütlemekle işe başlarlar. Sınıfın kendiliğinden bilincinin ve kendiliğinden eyleminin taleplerine, mücadele ve örgütlülük biçimlerine bil nçli ve tutarlı bir yön kazandırmak, komünistlerin temel görevleri ve faaliyetleri arasında gelir.

Sınıf mücadelesinin kurmayı olan partiyi herhangi bir biçimde zayıflatan, onu geri plana iten, partinin mücadele içinde tuttuğu yeri -dolayısıyla inşasını-belirsizliğe terkeden anlayışlara rağmen, ısrarla, sınıfı örgütlemenin tek bir aracının ve biçiminin olmadığını söylüyoruz. Bunu herhangi bir şemaya-dogmaya değil, sınıf mücadelesinin nesnellğine, onun tarihsel materyalist analizine ve pratik güncel durumuna dayandırıyoruz.

Peki, pratiğimizde, sınıf çalışmamızda bunu ne ölçüde gözetiyoruz? Sınıf ve kitle hareketinin istikrarsızlığını, parçalı ve dağınık oluşunu, geri eğilimlerin etkisi altında kaldığını ve bizim sınıf-kitle bağlarımızın zayıf olduğunu sürekli tekrarlayanın ötesinde, bu sorunları çözmeye dönük öneri ve girişimlerde bulunabiliyor muyuz?

Sınıf ve kitle çalışmasının esnek araç ve yöntemleri

Sermaye ile günlük çatışma içinde olan işçi sınıfını örgütlemek, onu örgütlü, hedefli bir mücadeleden alıkoyan ayak bağlarından ve yetersizliklerinden kurtarıp bilinçli bir sınıf haline getirmekle mümkün olabilir. Sınıf alanı sanıldığı gibi boş bir alan değildir. Burjuvazinin sınıf üzerindeki ideolojik egemenliği, sınıf çalışmasında karşılaştığımız ve mücadele etmemiz gereken en güçlü engeldir. Doğrudan düzen savunuculuğu yapmayanlar üzerinde bile bu egemenliği şu ya da bu düzeyde görmek mümkündür. Sınıfı mücadeleden ve kendi sınıf gerçekliğinden uzak tutan burjuva ideolojisinin egemenliğini, ancak sistemli ve sürekli bir müdahaleyle, bizzat sınıfın mücadeleye sevk edilmesiyle zayıflatıp, etkisini kırabiliriz.

Sınıfın örgütsüzlüğü ve mücadeleden uzaklığı -nesnel birtakım koşullarla beraber- ona müdahalenin zayıllığıyla doğru orantılı. İşçilerin bir sınıf olarak davranabilmesi, kendi kaderini eline alıp kendi geleceği için mücadeleye atılması, düzenden ideolojik olarak kopabilmesine bağlıdır. Bu kendiliğinden başarılabilecek bir kopuş olamaz. Komünistler bu kopuş ve mücadele sürecinin etkin özneleri olarak mücadelede yerlerini alıyorlar. Bunu yapabilmek için,

güncel sorunları

Tüm bu farklılıklarımızı hayata geçirmek ve gerekli cüretli çıkışlar yapmak konusunda kavrayıştan kaynaklı belirsizlikleri ve tutarsızlıkları aşmak. diğer eksikliklerimizi hızla kapatma olanağını da verecektir bize. Yeter ki ne istediğimizi bilelim, hedef ve istemlerimizi pratiğe geçirmede alışılmış kolaycı kalıpları aşmada fazla zaman kaybetmeyelim. O zaman işçievi türü örgütlenmeler işçilerin gerçekten sahiplendiği araçlar olacaktır. Faalivetimiz sınıf kitleleri içinde istenilen etkiyi uyandıracaktır.

komünistlerin her düzeyde sınıfla birleşebilmesi, onunla güçlü bağlar kurabilmesi, içerden ve dışardan sınıfı kuşatabilmesi gerekiyor.

Güncel soru şudur: Peki, bu nasıl olacak? Bunun araçları nelerdir? Hangi taktik, araç ve yöntemle bu işi başaracağız? Sınıf, soyut bilimsel bir kavram olarak değil, gerçek eğilimleriyle, düzeyiyle, iç farklılıklarıyla ve kültürüyle bu toplumda yaşayan somut bireyler ve kesimler olarak çıkıyor karşımıza. Yanıtı da, buradaki somut sorunlara ve ihtiyaçlara, sınıf hareketinin genel düzeyine göre biçimlenecektir.

Yalnızca sınıfla bağ kurmak açısından değil, kurulan bağları geliştirip pekiştirmek için de yeni araç ve biçimleri kullanmamız gerekmektedir. İşte, bir takım dernekler, yarı kültürel yarı politik örgütlülükler, yarı-legal yayınlar, dayanışma komiteleri, eğitim grupları vb., tam da bu ihtiyacı karşılamaya dönük olarak kullanılması gereken araçlar ve imkanlardır. Asıl güçlerini doğrudan politik araç ve yöntemlerle bağımsız sınıf çalışmasına yönelten bir parti, asıl mesafeyi burada almaya çalışır. Fakat, dönüp bakıldığında, bu güçlerin sınıfla birebir organik ilişkilerini, ancak doğal oluşum ve örgütlülükler yoluyla geliştirip genişletme imkanlarına kavuştukları görülür. Demek ki bu, tercihten öte, sınıf mücadelesinin karşımıza çıkarttığı bir durumdur aynı zamanda.

İşçievi çalışmasının sorunları

Bu kaygıyla bir yıl önce kurulan işçievi çalışmasının sorunlarına eğilmek istiyoruz. Kuşkusuz sorun daha kapsamlı olmakla birlikte, işçievi söylediklerimizi somut olarak tartışabileceğimiz bir örnek oluşturmaktadır. Daha önceki süreçlerde bu tarza en çok yaklaşan tekstil işçilerine yönelik bir bülten çalışmamız vardı. Zaman içinde bizden kaynaklanan

nedenlerle sürekliliğini sağlayamadık. Zira çalışmayı oturtmayı başaramadık. Başka bazı güçlükler de ortaya çıkınca, çalışmanın eski biçimiyle sürdürülemeyeceği açığa çıktı.

Şimdi, kapsamı biraz daha genişletilmiş biçimiyle, kuşkusuz geçmiş deneyimize de yaslanarak, kaldığımız yerden bu tarz çalışmayı sürdürüyoruz. Fakat ortada henüz aşamadığımız ciddi sorunlar var. Sorunlar pratikte karşımıza çıkan güçlüklerden değil, böyle bir aracı nasıl kullanmamız gerektiği noktasında kafamızın yeterince açık olmamasından kaynaklanıyor öncelikle. İhtiyaçlarımız bizi sıkıştırdıkça, işçievine daha dar ve farklı işlevler yükleyerek, kendiliğinden oturan bir tarza razı oluyoruz. Yukarıda uzun uzun anlatmaya çalıştığımız sınıf mücadelesinin en kritik sorunun (örgütlenme ve farklılaşan ihtiyaçları karşılama) çözümünde işçievi nereye oturuyor? Hangi ihtiyaç ve işlevi yüklüyor ve bekliyoruz? Yeterli açıklıkla verilmiş yanıtlar yok ortada. Varsa da sistematik bir bütünlük oluşturmuyor.

Yanıtlar yeterince açık olmayınca, doğal olarak ortaya ciddi bir çalışma, bir çalışma programı, planı ve hedefleri de konulamıyor. Buna uygun hazırlıklar yapılamıyor. İşçievi, ne kadar başarılı olduğundan bağımsız olarak, bazı etkinliklerin yerine getirildiği kurulu bir mekan olmaktan öteye geçemiyor. Bunlar kuşkusuz ki anlamlı etkinlikler. Fakat genel politik ihtiyaç ve çalışmamız içinde yerli yerine oturtamadığımız için, aşağı yukarı bir büro faaliyetine benzer bir tarzı kolaylıkla tatbik etme yolunu seçiyoruz. Zira en kolay budur. Bir büro faaliyetinde de bu tür yapılarla benzer yanları bulmak elbette mümkün. Ama, ortada işlev ikamesine gidilemeyecek nesnellikler var. En azından bunun yarattığı sakıncalar var, kısıtlılıklar var. Nedir bunlar?

Sınıf hareketinin ve sınıfın verili nesnel durumu ve ihtiyaçları bize daha uzun soluklu ve daha bütünlüklü

bir çalışma düzeyi, temposu dayatıyor. Bu daha farklı araçlarla seslenmek, daha yakın bir önderlik görevi demektir bu. Sınıfla doğal bağların daha da güçlendirilmesi demektir. Bizim ne beklediğimiz, ne istediğimizden bağımsız olarak, binbir sorunla boğuşan bir sınıf gerçekliği var karşımızda. Kendine güvensiz, sınıfına yabancı, mücadele etme ve bedel ödeme konusunda tereddütlü, dayanışma ruhu zayıf, açık beklentileri olmasa da düzenle farklı düzeylerde bağları olan, ve son derece örgütsüz, vb... Liste uzatılabilir. Bu genelleme içine sokamayacağımız, mücadeleci, daha politik kesimler de var kuşkusuz. Ama onlar ne bu genel tablodan bütünüyle ayrı bir yerde duruyorlar, ne de farklı özellikleriyle bu gerçekliğin değiştirilmesinde beklenen rolü oynayabiliyorlar.

Şimdi, bu tabloyu değiştirmek üzere politikamız ve dolaysız politik araçlarımız bellidir. Ve bunlarla etkileyip kazandığımız, harekete geçirdiğimiz güçler de bellidir. Bugünkü sonucundan bağımsız olarak, bu politik çalışmayı ve düzeyi sürdüreceğiz, sürdürmeliyiz. Bugün elde edemediğimiz sonuçların, koşullar değiştiğinde bizim lehimize değişeceğini biliyoruz çünkü. Fakat herşeye rağmen kazanımlarımızı yeterli görmüyor ve sınıfı kazanmak, onu mücadele sahnesine çıkarmak için daha etkili, daha kapsayıcı ve daha uygun araçları da devreye sokuyoruz.

İşte, işçievi vb. araçları, bir büro ya da diğer araçlar gibi düşünmememizin nesnel karşılığını burada buluyoruz: Sınıfın daha geniş kesimleriyle daha dolaysız, daha organik ve süreklileştirilmeye en uygun zengin, sarsıcı bir ilişki ve temas biçimini, araçlarını ve yöntemlerini sunduğu için. Sınıfın geri unsurlarını ne kadar çabalasak da bürolarımıza çekemeyiz, çeksek bile istediğimiz sürede orada örgütleyemeyiz. İlişkilerimizi bürolar üzerinden süreklileştiremez, onları istediğimiz dönüşüme hakkıyla tabi tutamayız. Üstelik belli kesimleri dışında onları büro ilişkileri haline getirmemiz de doğru olmaz. Kuşkusuz, tüm bunlar bugünkü koşullarda geçerlidir. Onlarla buluşup onları etkileyeceğimiz ve dönüştürüp örgütleyeceğimiz farklı türden araç ve yöntemlerin hepsi, sonuçta ne kadar geri olsalar da onlara yabancı olmayan araçlar ve yöntemler olmak durumunda olduğu için, işçievi vb. araçları kullanıyoruz, kullanmalıyız. Orada işçi kendisini en yalın biçimiyle bulacaktır, kendi sınıf kardeşlerini bulacaktır. Kendi gerçekliğine yapılmış zengin ve sarsıcı müdahale biçimleriyle karşılaşacaktır.

Kullanılacak araç ve yöntemlerde farklılaşma

İşçievi türü oluşumların işlevi, kullanacağı araç ve yöntemler burada farklılaşıyor. Nihayetinde hepsi politik planda sınıfın örgütlenmesi amacıyla birleşiyor olsa da... Örnekleyelim; bir grev ve direnişe destek örgütleyeceğiz. Bir büro-açık alan çalışmasının başvuracağı araçlar, bu araçların içeriği, yapacağı müdahalenin biçimleri bellidir. Aynı işi bir işçievi de yapacaktır. Ama o artık bunu kendi araç ve yöntemleriyle devreye sokmalıdır. Bilinen doğrudan politik araç ve yöntemlerin yanında (ki diğer alandan bu ihtiyacın karşılanması durumunda buna da ihtiyaç kalmayabilir), işçievi çalışanları, direniş çadırında, gösteri alanında örneğin küçük bir tiyatro gösterisi sunabilir, direniş için dayanışma gecesi örgütleyebilir, işçi eşlerinin, bölge halkının desteğini sağlamak için bir dizi başka etkinlik yürütebilir. Kuşkusuz bunları yapabilmesi için, onun bu türden farklı ihtiyaçlar için

donanması ve yetkinleşmesi gerekiyor. Her türden yol ve yöntemle doğal ilişki yeteneğini geliştirmesi gerekiyor.

Bugün işçi sınıfı egemen sınıfın ideolojik-politik kuşatması altındadır. Dünyası, düzenin empoze ettiği kültür ve alışkanlıklar ve özelemlerle paramparça edilmiştir. Dünyada olup biten gerçeklerden uzaklaştırılmış, cehalete mahkum edilmiştir. Çalışmasından arta kalan zamanını ve hayatını kahve köşelerinde, kötü sinemalarda harcamaktadır. Her türlü kötü alışkanlıklar edinmesi için bütün koşullar mevcuttur. Çürüyen düzen onu da yozlaştırmaktadır. Etrafında güvенеbileceği, zorluklar karşısında sorunlarını paylaşacak insan bulamamaktadır vb. Sınıfın bu kesimlerine ulaşmak için ille de çalıştığı yerde bir direniş olması mı gerekiyor? Ya da direniş geçen ve etkileşim kurduğumuz işçiler bu sorunlardan münezzeh bir hayat mı sürdürüyor? Yalnızca dışardan kurulmuş sınırlı ilişkilerle, politik ajitasyonla onların bu geriliğine ne kadar vurulabilir, vursak bile ne kadar sarsabiliriz? Onları belli konularda ve belli periyodlarla düzenli ve disiplinli biçimde sürdürdüğümüz kitlelere açık eğitim seminerlerine katamaz mıyız? Bırakalım bu kesimleri, öğrenmeye aç, henüz bütünüyle burjuvazi ideolojisi ve kültürüne teslim olmamış genç işçilerin, bu aynı süreçlerden geçip düzene teslim olmaması için yapılacak şeyler yok mudur? Örneğin, geniş bir duyurusu, etkin bir ön çalışması yapılmış işçi sınıfının mücadelesini anlatan bir film haftası düzenleyerek, bunlara ulaşamaz mıyız? Ev kadınlarının sorunlarını işleyen bir kampanya örgütleyemez miyiz? Bu yolla yeni olanaklar yaratamaz mıyız? Sendikası ve

sigortasız işçilerin yoğun olarak çalıştığı bir sanayi bölgesinde, "niçin sendikalaşmalıyız, niçin örgütlenmeliyiz" başlığı altında bir panel, söyleşi, sohbet toplantısı düzenleyemez miyiz? Belli konularda belli periyodlarda sinema, tiyatro, konser vb. etkinliklerle sınıf kültürümüzü kitlelere ulaştırmak, hiç değilse çevre-çeper ilişkilerimizi geliştirmek, hiç de zor bir faaliyet olmasa gerek.

Dikkat edilirse, benzer amaçla kurulmuş diğer yapılardan farklı bir işlev ve işleyiş tanımına ulaşmaya çalışıyoruz. Yine örnekler üzerinden gidelim. Bunlardan pek çoğu, başlangıçta değilse bile bir süre sonra, sanat ve kültür pazarlayan birer dükkana dönüşüyorlar. (Başta Evrensel Kültür, Nazım Kültür Evi, BEKSAV olmak üzere.) Yani belli yapılara bağlı birer kültürel mekan faaliyeti yürütüyorlar. Doğal olarak oraya gelenler de ister istemez politik kaygıyla da olsa birer "müşteri" olma konumuna hapsediliyor. İçeride dönük bir faaliyet bir süre sonra onları daha açık biçimde düzen içinde konumlanmış olanlara benzeştiriyor ki, çoğu bir süre sonra kapanmak zorunda kalıyor. Devrimci politik bir kaygı taşımakla birlikte bunlardan bazıları ise takvimlere, günlere bağlı bir salon etkinliğini temel faaliyet biçimi olarak alıyorlar. Sonuçta onlar da salon etkinliklerini aşamıyorlar.

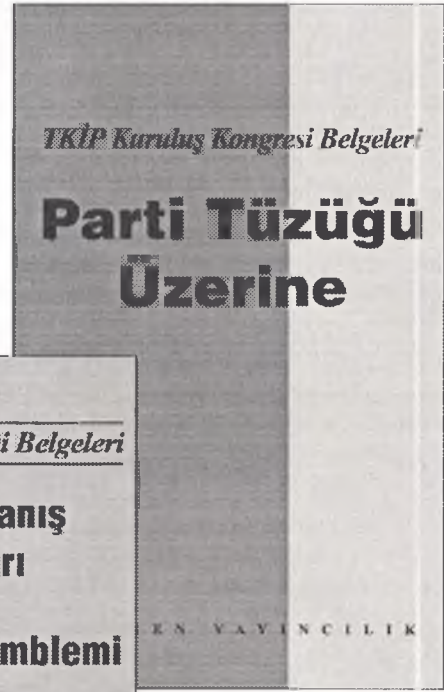
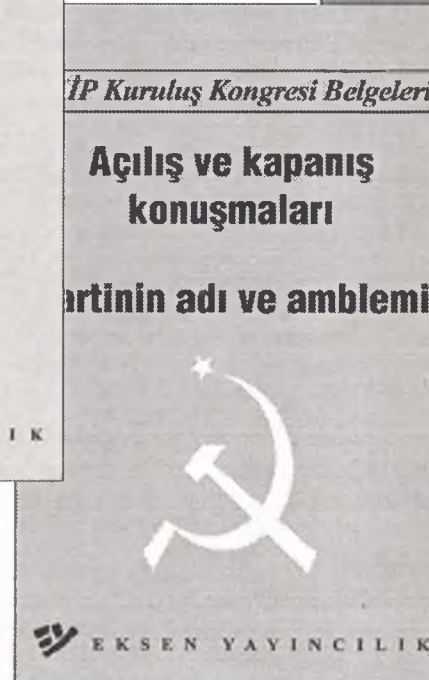
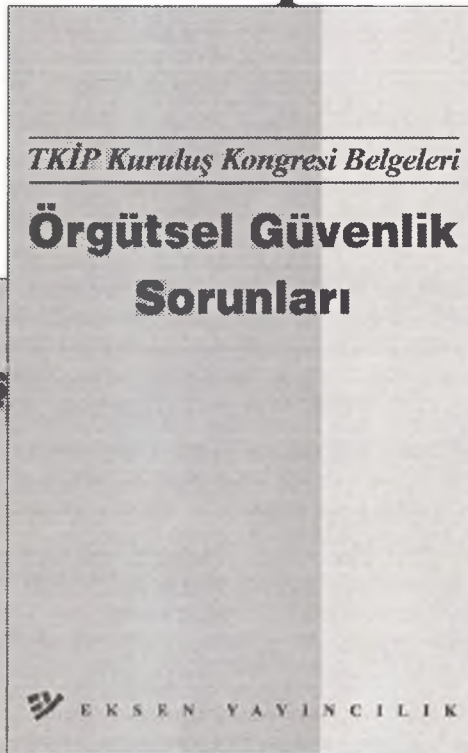
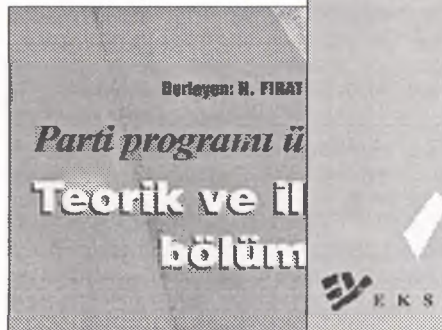
Kuşkusuz bu tür yapılanmalara daha profesyonel kadro ayırıyor ve belli kesimlerle bağ kurabiliyorlar. Bu tür yapılanmaların etkinliklerine ihtiyaç duymaları ile bizim nesnel durumumuz ve hedeflerimiz belli kesişme noktalarına rağmen bütünüyle örtüşmüyor. Salon etkinlikleri anlamında katetmemiz gereken çok ciddi bir mesafe var. Buradan öğrenmemiz gereken

şeyler de var. Buraya gerek kadro gerek maddi anlamda hazır bir aktarım ve yatırım yapamayacağımız da açık. Ama önümüzdeki temel sorun bu değil. Zira asıl hedefimiz ve asıl sorunumuz bu değil.

Biz daha geniş ve bir anlamda daha tanımlı kesime (sınıfa) daha dolaysız biçimlerde hitap etmeyi hedeflemeliyiz, bu hedefimizde gücümüz ve olanaklarımız ölçüsünde mesafe almalıyız. Politika ile sanat-kültür arasına çekilmiş sahte duvarları tanımıyoruz. (Kuşkusuz ki aralarında birbirlerine indirgenemeyecek bir ilişki var ve bu ayrı bir inceleme konusu). Mekana endeksli bir faaliyeti, mekanla sınırlı bir faaliyeti yeterli ve doğru görmüyoruz. Sınıf mücadeleye sevkedecek her alanı, her mekanı bir etkinlik zemini ve imkanı olarak düşünüyoruz. İşçievini bir mekan etkinliği değil, sınıf mücadelesinin ve sınıfın farklı türden ihtiyaçlarını karşılamaya dönük bir etkinliğin aracı olarak düşünüyoruz. Etkinliği kitlelere götürmek, egemen ideoloji ve kültürle burjuva egemenliğinin kurulduğu mekan ve ilişkiler düzleminde mücadele etmek, tarzımızla da bizi diğerlerinden ayırıyor.

Tüm bu farklılıklarımızı hayata geçirmek ve gerekli cüretli çıkışlar yapmak konusunda kavrayıştan kaynaklı belirsizlikleri ve tutarsızlıkları aşmak, diğer eksikliklerimizi hızla kapatma olanağını da verecektir bize. Yeter ki ne istediğimizi bilelim, hedef ve istemlerimizi pratiğe geçirmede alışılmış kolaycı kalıpları aşmada fazla zaman kaybetmeyelim. O zaman işçievi türü örgütlenmeler işçilerin gerçekten sahiplendiği araçlar olacaktır. Faaliyetimiz sınıf kitleleri içinde istenilen etkiyi uyandıracaktır.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Birleşik Metal-İş 15. Genel Kurulu:**Sınıf değil ihanet konuştu!**

Birleşik Metal-İş Sendikası 15. Genel Kurulu 24-26 Kasım tarihlerinde toplandı. 3 gün süren Genel Kurul sonucunda sendikanın başkanlığına Genel Başkan Vekili Ziya Yılmaz seçildi.

MESS'le yapılan TİS görüşmelerinin satışla sonuçlandığı bir dönemin hemen arkasından toplanan Genel Kurul, iki yönden önem taşıyordu. Birincisi, satış sözleşmesine ve sendikanın izlediği uzlaşmacı tutuma karşı tabanın tepkisinin delegeler üzerinden ne yönde ortaya konulacağı idi. İkincisi ise, sınıf ve kitle hareketinin yeniden kendini eylem, mücadele olarak gösterdiği bir dönemde, saldırılar karşısında izlenmesi gereken tutumdur.

İlk gün yabancı delegasyon ve sol siyasi parti temsilcileri sermayenin küresel saldırılarına karşı genel bir karşı duruşun örgütlenmesine duyulan ihtiyacı ortaya koyan konuşmalar yaptılar. İkinci gün, delegeler ve şube yöneticilerinin yaptıkları konuşmalar da bu yöndeydi. Sermayenin saldırılarının işçi ve emekçi sınıflar nezdinde yarattığı yıkıcı sonuçlar ortaya konuldu. Emperyalist küreselleşmeyle işsizliğin pazarlandığı, IMF ve Dünya Bankası eliyle saldırı fermanlarının hazırlandığı, işçi sınıfı ve sendikalar karşı saldırıların arttığı, buna karşı sınıf ve sendikaların hareketsiz kaldığı belirtilerek, kapitalizme karşı mücadelenin güçlendirilmesi gerektiği öne çıkartıldı. Genel Kurul'da sözülenen bir kısım delege ise (Gebze-Bursa) genel saldırılarla birlikte devletin devrimci tutsaklara yönelik F tipi hücre saldırısına da değindiler. Sınıf olarak, F tipi hücre saldırısına karşı mücadeleyi tarihin kendilerine yüklediği görevler içerisinde gördüklerini belirttiler.

Satış sözleşmesinden yeni çıkılmasına rağmen, tabanın tepkisi Genel Kurul'da istenilen düzeyde dile getirilmedi. Birkaç delege dışında sorun ortaya konulmadı. Sözleşmelerin işyerlerinde hüznle karşılandığı belirtilerek bu önemli sorun atlandı. Konuşmalarda, sendikanın kan kaybettiği, metal işçisinin çekim merkezi haline gelemediği, sektöre yönelik esnek çalışma, taşeronlaştırma, düşük ücretler, işten atılmalar, örgütsüzleştirme, vb. saldırıların devam ettiği, buna karşı ise ilgisiz ve kayıtsız kalındığı belirtilerek, sendikanın izlediği tutum teşhir edilse de, olumsuzluk sendika yönetiminden birkaç kişiye fatura edilmeye çalışıldı. Sendika bürokrasisinin yıllardır sermayeden yana izlediği sınıf işbirlikçisi politika ve pratiği ortadayken, metal işçilerine saldırıların birinci dereceden sorumluları orta yerde duruyorken, bundan kaçınılması, Genel Kurul'da aday olan sendika bürokratlarının desteklenmesi adına sürdürüldü. Bu olumsuz tablodan güç alan sendika bürokratları, Kongre'yi iki aday arasında kişisel tartışmaların yaşandığı bir platforma dönüştürmeyi başardılar. Ne yazık ki delegelerin büyük bir kısmı da şube yöneticilerinin etkisi

altında kalarak, bu çürümüş ve yozlaşmış yapıda iki figüran arasında seçime zorlandılar.

İki aday arasında küfürleşmeye varan kavga, delegeler nezdinde de sözlü sataşmalar ve kavgalar olarak kendini gösterdi. Genel Kurul iki aday arasında Kongre'nin kazanılması ve mücadelesine dönüştü. İşçiler hesap sorma gücünü ortaya koyamadığı için, adaylar eleştirilere rahat bir ortamda yanıt verdiler. Mevcut yönetimde Genel Sekreter olan Muzaffer Şahin, muhalefetin listesinde aday olmasını yönetimle anlaşmazlığa bağladı. 3 yıl boyunca yapılanları sıralarken, MESS'le yapılan TİS görüşmelerinin nasıl satışla sonuçlandığını anlattı. MESS'in '98 sözleşmesini dayatma ile sendikaya imzalatıldığını, kendilerinin de bu duruma karşı hiçbir tepki ortaya koymadıklarını belirtti. Birçok işyerinde delege seçimlerinin işyerlerinde değil Genel Merkez'de yapıldığını, sendika başkanının işverenlerle anlaşıp eylemleri nasıl kıldığını örnekledi. Metal işçilerinin '98'de Türk Metal'e gösterdikleri tepkinin ardından onbin metal işçisinin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmek istemesinin kendileri tarafından engellendiğini, buna gerekçe olarak o günün koşullarında metal sektöründe patlayan öfke bendini kucaklamalarının mümkün olmadığını gördükleri için işçileri kendi hallerine bıraktıklarını ortaya koydu.

Eleştirilere cevap veren Genel Başkan Kamil Kınır'ın konuşması da kişisel hesaplaşmalar üzerineydi. Bu sendika ağası da, '98'de sendikaya yönelen Türk Metal işçilerinin örgütlenmesi için kendisinin tek başına gösterdiği çabanın yetersizliğine işaret ederek, yapılan ihanetin sorumlusunun tek başına kendisi olmadığını göstermeye çalıştı. 3 yıl süresince yapmak istediklerini yapamamasının nedeni olarak, yönetim içerisinde ve şubeler arasında aylar öncesinde başlayan Genel Kurul'a ilişkin hesapların mücadelenin önüne geçmesini gösterdi.

İki bürokratin konuşmaları sınıfa yapılan açık ihaneti ortaya koyması açısından çarpıcı yönler taşımasına rağmen delegeler bu duruma tepki göstermediler. Her iki hainin konuşması da kendisini destekleyen delegeler tarafından alkışlandı. Bu durum sendikal bürokrasinin sınıfın ileri kesimleri üzerindeki örgütsel denetiminin varlığını gösteriyor.

Genel Kurul'un divan başkanlığına seçilen DİSK Başkanı Süleyman Çelebi ile DİSK yöneticileri de muhalefetten yana tavır koydular. Açıkta kulis faaliyetleri yaparak delegeleri etkilemeye çalıştılar. Bu durum yer yer delegeler tarafından yuhlamalara varan protestolara neden oldu. Aslında yapılmak istenen DİSK'i bütünüyle sermayenin hizmetine sokmak için varolan engelleri ortadan

kaldırmaya yönelikti. Son dönemde faşist MHP'nin ziyaret edilmesi, Çalışma Bakanı ile yapılan gizli diyaloglar, saldırılar karşısında tabanın eylem isteğine karşı izlenen teslimiyetçi tutum, küçük sol sendikaların ortadan kaldırılmasına dönük tasfiye hareketi vb., aslında DİSK'in 11. Genel Kurul'unun ardından izlediği ve tüm örgüte hakim kılmak istediği sınıf işbirlikçisi politikanın bir sonucudur.

15. Genel Kurul, Eylül-Ekim aylarında yapılan şube genel kurullarındaki toplam tablonun bir yansımasıydı. Şube genel kurullarındaki coşkuz ortam 15. Genel Kurul'da da değişmedi. Yine şube genel kurullarına işçilerin ilgisizliği, burada da kendini gösterdi. 1 No'lu Şube'de örgütlü grevdeki Komsa işçileri ile direnişteki Ramzey işçileri Genel Kurul salonuna taşınmadılar.

Genel Kurul'da işçilerin karşı karşıya bulunduğu saldırılar genel hatlarıyla ele

alınmasına rağmen, buna karşı çözüm politikaları ortaya konulmadığı gibi, tabanın mücadele isteği gözardı edilmiştir. Genel Kurul daha çok iki aday arasında kongreyi kazanma mücadelesinin verildiği bir platforma dönüştürülmüştür. Dolayısıyla, bürokratların her zaman arzuladığı ve ihtiyaçlarına yanıt veren bir platform olmuştur.

Diğer bir sorun, tabanın temsilcileri olarak metal işçileri tarafından kendi istemlerini Genel Kurul'a taşıma görevi verilen delegelerin bu yönde bir tavır sergilememesidir. Tersine, delegelerin büyük bir kısmı sözde sınıf adına sınıf işbirlikçisi politikanın eklentileri, yer yer destekleyicileri konumuna düştüler. Eleştiriler mevcut sendika yönetiminin kendisine yöneltilmesine rağmen, 3 yıldır yönetimde olan genel başkan ile başkan vekili arasındaki başkanlık yarışında, ikisinden birinden yana tavır koydular. Bu tutum sınıfın çıkarlarıyla bağdaşmayan bir tutumdur. Bağımsız sınıf politikası, Genel Kurul'un, sendika bürokrasisinin etkin teşhirinin yapıldığı, mücadele kararlarının alındığı bir platform haline getirilmesini gerektiriyordu. Bu başarılıysaydı, sınıfın çıkarlarının taşıyıcısı politika kendini seçim dahil her yönde daha farklı ortaya koyardı.

Metal işçilerine çok yönlü saldırılar devam etmektedir. Reel ücretlerde düşüş, örgütsüzleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma başlıca saldırılar arasındadır. Sadece son dört yılda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu 99 işyeri çeşitli nedenlerle sendikasızlaştırılmıştır. Yine son iki yıllık dönem içerisinde işyerlerinde 13. madde nedeniyle 10 bin 846 işçi işten atıldı. Yine aynı dönem içerisinde işyerlerinin %79'unda taşeron uygulamasına geçildi. İşyerlerinin %44'ünde esnek çalışmanın diğer biçimi olan "kalite çemberleri" uygulamasına geçildi. Bunlar Birleşik Metal-İş'in yayınlarının ortaya koyduğu gerçeklerdir.

Saldırı ortaya konulandan daha da kapsamlıdır. Bir yandan sermayenin saldırısı öte yandan sendika bürokrasisinin açık ihaneti ile kuşatılan metal işçilerinin bu cendereyi kırması ancak taban örgütlülüğü üzerinden, sendikal bürokrasinin örgütsel denetiminden uzak bağımsız sınıf çalışmasının ortaya çıkaracağı mücadeleyle mümkün olabilir.

Birleşik Metal Genel Kurulu'dan notlar...

* Genel Kurul'a 260 delege katılarak oy kullandı. Delegelerin dağılımı şöyle: Gebze: 92, Bursa: 32, İzmir: 16, Anadolu: 13, Kocaeli: 17, Sefaköy: 12, 2 No'lu (Topkapı): 24, 1 No'lu (Kartal): 26. Geri kalanlar Genel Merkez ve doğal delegelerdi.

* Genel Kurul'da seçimlerle birlikte DİSK'in 62 delegesi belli oldu.

* Yapılan tüzük değişikliğiyle, 3 yılda bir yapılan Genel Kurul 4 yıla, 7 olan yönetim kurulu sayısı 5'e düşürüldü. Sefaköy ile Topkapı Şubesi'nin bir süre sonra birleştirilmesi kararlaştırıldı.

* Kongre'da aday olan Ziya Yılmaz'ın listesi 143, eski genel başkan Kamil Kınır'ın listesi ise 106 oy aldı.

* İlk gün yabancı delegasyon ile EMEP, SİP ve ÖDP adına genel başkanlar konuşma yaptılar. Ayrıca TUYAB'dan tutsak anası F tipi hücre saldırısına karşı konuşma yaptı.

* Salonda iki pankart asılıydı; "Sosyal devlete sahip çık!" ve "İş güvencesi istiyoruz!"

* 3 gün süren Genel Kurul boyunca atılan sloganlar; "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "İnadına sendika inadına DİSK!", "Direne direne kazanacağız!". Atılan sloganlara sadece bir kısım delege eşlik etti.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın 15. Merkez Genel Kurulu...

Sendikal tıkanıklık soyut çağrılarla değil, somut adımlarla aşılabılır

DiSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın 15. Merkez Genel Kurulu gerçekleşti.

Salonun sağ tarafına asılmış iki pankart vardı. Bunlardan birinde "İş güvencesi istiyoruz!" yazıyor; diğesinde "Sosyal devlete sahip çık!" çağrısı yapılıyordu.

Ama tarih gösteriyor ki, sınıflı toplumlarda hiçbir devlet "sosyal" olamaz. Nasıl ki kölecî devlet köle sahiplerinin egemenlik aracıysa, burjuva devlet de (ister faşist diktatörlük, isterse burjuva parlamenter demokrasi biçiminde olsun) burjuvazinin egemenlik aracıdır. Eğer ifade edilmek istenen sosyal kazanımlara sahip çıkmak ise, bilinmelidir ki, "sosyal" devlete sahip çıkmak sosyal kazanımları korumanın ön koşulu değildir. Sosyal kazanımlar işçi sınıfı mücadelesinin ürünü olarak doğarlar ve hiçbir zaman burjuva devletin bir lütfu olarak gerçekleşmezler. "Sosyal devlet" kavramı sosyalizmin ve işçi sınıfının zorlu mücadelelerinin bir ürünü olarak doğmuştur. Bu kavram onyıllardır işçi sınıfı ve emekçileri aldatmanın aracı olarak kullanılmıştır. Sosyal kazanımlar elde etmeyi ve korumayı "sosyal devlet"i korumakla eş tutan bir anlayış, olsa olsa bu aldatmacanın parçası olabilir ve sermayenin çıkarına hizmet edebilir.

Kürsüye çıkan konuşmacılardan hemen hemen tümü küreselleşme saldırısından, emperyalizmden, kapitalizmden sözetti. Kürsüde dile getirilen gerçeklerden biri de sendikaların sürekli güç kaybetmesiydi. Gebze Şubesi'nden Nihat Baş bunu, "eski DiSK'in ve Maden-İş'in mirası tükeniyor" diye ifade ediyordu. Yine aynı şubeden Çolakoğlu Baştemsilcisi Nihat Akyol, bağımsız sınıf politikaları üretilmesinin gerekliliğini vurguluyordu. "Sınıf sendikacılığı" sözcüğü hemen her konuşmacının sıkça kullandığı bir sözcüktü. Yaşanan tıkanıklığın ortaya çıkardığı sonuçlar bir şekilde dile getirilmiş olsa da, tıkanıklığın asıl kaynaklarına inilmediği gibi, aşılmasına katkı sunacak somut öneriler de getirilmedi. Böylece tüm söylenenler temennilerden ibaret kaldı.

Sendikal mücadele "sendikal" sınırlar içerisinde kaldığı sürece, tıkanıklık daha da derinleşecek ve güç kaybı devam edecektir. Bugün sermaye ve onun iktidarının sınıfa yönelttiği saldırılar, işçi sınıfının ve onun öncülerinin önüne iki seçenek koymaktadır. Ya burjuvazinin dümenine girilecek ve böylece tabela örgütleri olarak sendikaların varlığı "garantiye" alınmış olunacak (ki yıllardır bu tarz izlenmekte), ya da sermayenin saldırılarına ve siyasal iktidara karşı cepheden savaş açılarak bu saldırılar püskürtülecek ve sendikalar gerçek birer sınıf örgütleri olarak kendi misyonlarını yükleneyecektir.

Elbette delegelerin önemli bir kesimi tek çıkar yolun bu ikincisi olduğunu bilmekte ve "bağımsız sınıf politikaları üretmeliyiz" sözleriyle bunu ifade etmektedirler. Ne var ki bu,

"bağımsız sınıf politikaları" üreten bir platform yaratılmadıkça gerçekleşemez. Sendikal sınırların aşılmasından, bağımsız sınıf politikaları üretilmesinden, sınıf sendikacılığından vb. sözedenler "siyasal bir sınıf platformu"nu örgütleme göreviyle yüzyüzedirler. Bu gerçekleşmedikçe, genel kurullara koltuk kavgası damgasını vuracak, işbirlikçi yöneticiler yeniden seçilecek ve onun ya da bunun destekçisi olunmaktan kurtulunamayacaktır.

Daha ilk günden iki ayrı listeye kongreye gidileceği biliniyordu. Bu konu üzerinde delegelerin yaptığı konuşmalarda, kimileri yönetimi, kimileri ise ikinci bir liste çıkaranları eleştiriyordu. Ne var ki hiçbir konuşmacı bu iki listeye karşı net bir tutum sergilemedi. Bu iki liste arasındaki çekişmenin gerisinde sendikal anlayış farkı değil, koltuk hesapları yatıyordu. Yönetimde yeralan bu kişiler '98 ve 2000 yılında imzalanan iki grup toplu sözleşmesinde herhangi bir ayrıklık olmamıştır. 1998'de gerçekleşen grup TİS'lerinde tarihsel bir fırsat heba edilmiş, 2000 TİS'lerinde ise sessiz sedasız %22'ye imza atılmıştır. "İş güvencesi istiyoruz!" pankartını salona asanlar, her iki sözleşmede de sözleşmeli, taşeron vb. adlarla çalıştırılan işçilerin sözleşme kapsamına alınması konusunda ısrarlı davranmamıştır. Her dönem tabanı dizginlemenin aracı olarak kullanılan "gücümüz yok" sözcüğü arkasına gizlenilmiş, fakat bu tür sözlerle güç kaybetmenin önüne geçilemeyeceği görülmüştür.

Bazı konuşmacılar iki ayrı listeye kongreye gitmenin sendikanın bütünlüğünü parçalayıp zayıflatacağını ve ayrılıkları derinleştireceğini söylediler. Elbette bu listeler sendikal çizgi farkından doğmuyor da koltuk hesaplarından ortaya çıkıyorsa bu denilenler gerçekleşecektir. Ama eğer bu ayrılıklar işbirlikçi sendikal çizgi ile sınıf sendikacılığı platformu üzerinden gerçekleşseydi, zarar vermez tersine güçlendirirdi. Bu iki ayrı liste, iki ayrı platformu temsil etmiyordu. Bu durumda sınıf bilinçli delegeler açısından yapılması gereken, ya ikinci bir platform-sınıf çizgisi platformu örgütlemek ve ayrı bir liste olarak çıkmaktı, ya da hiç değilse Kamil Kinkir ve Ziya Yılmaz'ın başını çektiği sendikal çizginin gerçek yüzü açığa çıkarılmalı ve delege pazarlığının konusu haline gelmemekti.

Doğrudur, koltuk savaşları her zaman işçi örgütlerine zarar verir. Ama koltukları yine o aynı kişilere vermek de aynı ölçüde zarar verir. Kongreye tek listeye gidilmesini savunan delegeler çok iyi niyetli olabilirler. Ancak cehennemnin yolu iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir. Eğer bağımsız bir sınıf politikası üretilecekse ve eğer sendikal tıkanıklık aşılacaksa, bunun tek yolu, bu tıkanıklığa yolaçan kaynakları açığa çıkarmak ve kurutmaktır. Bunun için de en acil ihtiyaç, sınıf bilinçli işçi ve temsilcileri kucaklayacak öncü işçi platformlarının oluşturulmasıdır.

Birleşik Metal-İş Genel Kurulu'ndan gözlemler...

Ben metal sektöründe çokça görülen işten çıkarmalardan nasibini almış bir metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikada, örgütsüz oluşumuzdan da kaynaklı olarak, işveren tarafından kolayca işime son verildi. Şu an işsiz olmama rağmen, bilinçli bir metal işçisi olmam nedeniyle Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 15. Olağan Genel Kurulu toplantısına katıldım. Toplantıyla ilgili gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Birçok sendikanın genel kurullarında olduğu gibi, Birleşik Metal Genel Kurulu da işçi sınıfının sorunlarını tartışmak, çözüm üretmeye çalışmaktan çok, sendika bürokratlarının kısır ve koltuk kavgası tartışmalarından öteye geçemedi. Metal işçisinin öfkesi yine başkanlık seçimi tartışmaları içinde eritildi.

İkinci gün birkaç yoldaşla birlikte, özellikle sendika bürokratlarının işçiler üzerindeki etkilerini kırabilmek açısından önem taşıyan esnek üretim ile ilgili broşürlerimizi yaygın bir biçimde dağıttık. Üçüncü gün ise sermaye sınıfının işçilere son saldırısı olan "İşsizlik Sigortası" adı altındaki sinsi saldırıyı teşhir eden broşürü yaygın bir şekilde dağıttık. Broşürlerimiz işçi temsilcileri ve işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Üçüncü gün işsizlik sigortası broşürünü dağıtıran işçiler esnek üretim broşüründen olup olmadığını sordular. Bu da işçilerin esnek üretim saldırısına karşı ne kadar ilgili olduklarını gösteriyor.

Kongre sırasında delgelerle konuşma imkanımız oldu.

Delgeler toplantı boyunca sadece koltuk kavgası olduğunu, kimsenin sınıfı düşünmediğini ifade ettiler. Çözümün taban örgütlülüklerinde olduğuna değindiler. Biz de bu sohbetler içerisinde MESS'le yapılan grup sözleşmelerinin satışla sonuçlandığını, ihanetin sorumlusunun sendika bürokratları olduğunu, delegelerin satış sözleşmesine karşı tepkilerini kürsüden dile getirmeleri, sendikal ihaneti teşhir etmeleri, Genel Kurul'u metal işçilerinin mücadele isteğine uygun bir platforma dönüştürmeleri gerektiğini ortaya koyduk. Ayrıca, zindanlardaki Ölüm Orucu direnişiyle dayanışmanın önemini vurguladık, devrimci tutsaklara yapılan saldırıların Genel Kurul'da teşhir edilmesi gerektiğini belirttik. Kimi delgeler bu sorunun kürsüde dile getirilmesi önerisine katıldılar. Kürsüde bu konuya kısmen değinildi.

Böyle bir kongreye ilk defa katılmıştım. Burada işçi sınıfının ciddi bir örgütlülüğünden ne kadar yoksun olduğunu ve biz devrimci-komünistlerin ne kadar büyük sorumluluklarla karşı karşıya olduğumuzu gördüm.

Bugün sendika bürokrasisi işçilerin biriken öfkelerini başkanlık tartışmaları içerisinde eritse de, bizim ısrarla sürdüreceğimiz çabayla birlikte metal işçisi, çözümün sendikal mücadeleyle sınırlı olmadığını, işçi sınıfının kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunu kavrayacaktır. O zaman sınıfa karşı sınıf bilinci ile üretimden gelen gücünü kullanmayı başarabilecektir.

Devrimci bir metal işçisi

Birleşik Metal-İş Genel Kurulu'nda işçilerle röportaj:

“Metal işçilerinin istemlerinin yansıtılmadığı bir kongre”

- 15. Genel Kurul, MESS'le yapılan TİS görüşmelerinin satışla sonuçlandığı bir dönemin ardından yapılıyor. Sizce Genel Kurul metal işçilerinin beklentilerine yanıt olabilecek mi?

Yılmaz (Alümag işçisi): Bu kongre metal işçilerinin beklentilerine yanıt verecek bir kongre değil, çünkü metal işçilerinin istemlerinin yansıtılmadığı bir kongre. Bu, şube seçimlerinde de ortaya çıktı. Genellikle tabanın inisiyatifine yer olmayan genel kurullardı. Tabanın inisiyatifinin olduğu tek bir şube seçimi gerçekleşmedi. Adaylar işçi sınıfının ihtiyaçlarına cevap verecek insanlar olarak görünmüyor. TİS döneminde de işçi sınıfının beklentilerine yanıt verilmedi. Ama delege tavrını gösterirse durum farklı olur.

Abbas Çağan (Ege Bakır San.): Ben düşüncelerimizi konuşmalarda ifade ettim. Birleşik Metal-İş olarak, DiSK olarak sıkıntılarımızı söyledim. Sözleşmelerin önündeki en büyük engelin asgari ücret olduğunu söyledim. Yine Birleşik Metal-İş geçmiş Maden-İş deneyimini de gözetenek yapılanmaya giderse, sorunların zamanla çözüleceğine inanıyorum.

Özgen Kalkan (Asil Çelik işyeri temsilcisi): Türkiye'de şu an varolan sendikaların bana göre hiçbir işçi sınıfının ihtiyacına yanıt vermiyor. Ama biz Birleşik Metal-İş olarak kötünün en iyisiyiz. Yani burada içten bir kavgamız vardır. Sınıf sahiplenme kavgası veren insanlar var. Bir de düzene ayak uydurmuş, düzen içerisinde yoğrulup gitmiş insanlar var.

Engin Kulu (Kroman Çelik işyeri temsilcisi): Burada işçilerin çıkarları ve menfaatları doğrultusunda politika yapacak bir delegasyon yok. Bu ortam kongreye yönelik bir ortamdır. Kongre açıkçası sınıfa yönelik bir kongre değil.

- F tipi hücre saldırısına karşı devrimci tutsakların Ölüm Orucu direnişi sürüyor. Bu saldırı işçi ve emekçilere yapılan saldırıdan bağımsız değildir. Sınıf cephesinden saldırıya karşı nasıl bir tepki örgütlenmelidir. Sorunu sahiplenme konusunda siz ne yapıyorsunuz?

Yılmaz (Alümag işçisi): İşçi ve emekçilerin cezaevlerindeki insanlara sahip çıkması gerekiyor. Ölüm Oruçları'na destek vermesi gerekiyor. Ama görüldüğü kadarıyla destek söylemlerle yetiniliyor. Bunun dışına çıkılması gerekiyor. Genelde kongrelere baktığımızda, yöneticiler ve konuşmacılar bu konuyu pek ifade etmiyorlar. Devrimci insanların işçi sınıfının içerisinde olması ve onlarla yürümesi gerekiyor. Böyle olmadığında bu hallere düşeriz.

Abbas Çağan: Sıf düşüncesinden dolayı insanların zindanlara konulmasına ve F tipi cezaevlerine karşıyım. Tabii ki toplum buna duyarlı olmalı, buna topyekûn karşı çıkmalı. Bu topluma cezaevlerini anlatmak biraz zor. Çünkü medyasıyla, egemen güçleriyle cezaevleri sorunu farklı yönden işleniyor. Onun için öncü işçilere ve aydınlara büyük görev düşüyor.

“F tipi sınıfa karşı yapılmış bir saldırdır”

Özgen Kalkan: Bu ülkede gelişen herşey, yani F tipi de sınıfa karşı yapılmış bir saldırdır. YÖK de sınıfa karşıdır, ulusal mesele de sınıfa karşıdır. Bu ülkede sınıfın problemi olmayan hiçbir sorun yoktur. Ölüm Oruçları'nda arkadaşlarımızın bilinçlerini kaybettiklerini gördüm. Onun için, ne yapar nasıl ederiz de bu saldırıya karşı mücadele ederiz diye çabalamak lazımdır.

Engin Kulu: Sınıf ortak eylem kararları almak zorundadır. Bugün aydınlar biraraya geliyorlar, ama işçi sendikaları yok. Böyle olmaz. Bu sorun işçi sınıfının sorunudur. En başta bizim ilgi göstermemiz gerekiyor.

HADEP'in "Demokrasi, Birlik ve Değişim" Kongresi ya da şöleni...

Teslimiyet platformunun samimiyet sınavı

HADEP, değişimde ne kadar samimi olduğunu ve bu samimiyete uygun biçimde davrandığını göstermiştir.

Bu politikaların Kürt halkı bünyesinde kazandığı başarının göstergesi ise, Kongre'ye bir şenlik havası içerisinde taşınan onbinler olmuştur.

HADEP 4. Olağan Büyük Kongresi yapıldı. "Demokrasi, Birlik ve Değişim" sloganıyla yapılan Kongre'ye onbinlerce kişi katıldı. Genel Başkanlık'a Murat Bozlak seçilirken, sayıları 50'den 60'a çıkarılan parti meclisi üyeleri, farklı siyasal yelpazeden insanlardan oluşturuldu.

Kongre, sürece ilişkin siyasal tutum ve kararların tartışıldığı bir platformdan çok bir şöleni andırıyordu. Öyle ki, daha önce Kongre'nin gündemlerinden biri olan programa yönelik değişiklik konusu, zaman darlığı nedeniyle gündemden çıkarılmış, halk oyunları gösterileri ile konserler ise dahil edilmişti. Anlaşılan o ki, Kongre HADEP'in yaşadığı değişimin güçlü bir tarzda duyurulmasını amaçlıyordu. HADEP'in siyasal çizgisi uzun süredir zaten teslimiyete dayalı barış ve demokratik cumhuriyet programıydı. Bu nedenle program değişikliği fiili olan bu durumun resmileştirilmesinden başka bir anlam taşımıyordu. Sorun HADEP'in yaşadığı değişimin güçlü bir biçimde duyurulması ve bu yolla sermaye devletine mesaj verilmesiydi. Bu nedenle Kongre programı baştan aşağı bir şölen havasında örgütlendi.

Kongre salonunun dışına ve içine asılan pankartlarla da değişim gösterilmeye çalışılıyordu. "Ne inkar ne ayrılık, demokratik cumhuriyet!", "Türkiye'yi 21. yüzyıla taşıyacağız!"

gibi... Ancak bu değişimin ne kazandırdığı, Kongre süresince yaşanan çeşitli olaylar şahsında kendisini gösteriyordu. Örneğin AP milletvekili Feleknaz Uca'nın Kürtçe yapmak istediği konuşma polislerce engellendi.

Kongre salonu ışık gösterileri, konserler ve halk oyunları ile tam bir şölen alanına çevrilirken, katılan onbinlerce insan yapılan konuşma ve alınan kararlara ilgisizdi. Kongre salonunda coşkun en üst düzeye çıktığı anlar, konserler oldu. Bunun dışında sloganlara katılım ve politik canlılık oldukça zayıftı. Dışarıdaki kitle zaman zaman belli bir politik coşku düzeyi yakalasa da, ağırlıklı halay çekmeyi tercih etti.

Kongre'de yapılan konuşmalarda, değişimin yanında "Türkiyelileşme" vurgusu özel bir tarzda yapıldı. HADEP'in artık bir Kürt partisi değil, Türkiye'deki tüm insanları kapsayan bir parti olacağının altı sık sık çizildi. HADEP, artık bir Türkiye partisi idi ve Türkiye'yi 21. yy'a taşıyacak tek partiydi.

Onbinlerce insanın katılımı, Kürt halkının geçmiş mücadelesinin bugüne bıraktığı bir birikimi ifade etmektedir. Ancak HADEP, onbinlerce insanı Kongre'ye taşıyarak, sermaye devletine kendisinin yok sayılarak bölgeye yönelik açılımlar yapılamayacağını, halkı

denetimi altında tuttuğu mesajını vermiştir. HADEP, değişimde ne kadar samimi olduğunu ve bu samimiyete uygun biçimde davrandığını göstermiştir. Samimiyet, Kürt halkının devrimci dinamiklerinin tahrip edilmesinde sürdürülen politikalarındaki ısrar konusundadır. Bu politikaların Kürt halkı bünyesinde kazandığı başarının göstergesi ise, Kongre'ye bir şenlik havası içerisinde taşınan onbinler olmuştur.

HADEP Kongre'yle, düzen için kabul edilebilir bir parti olduğunu göstermiş, Kongre'nin örgütlenmesi de buna uygun bir tarzda gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla, Kongre'de sergilenen tutumun düzen cephesinden ödüllendirilmesi HADEP'in beklentisiydi. Ancak böyle olmadı. Düzen medyası, Kongre'de Öcalan lehine atılan sloganların yanısıra, salona asılan bayrağın biçiminden Kürtçe yapılan konuşmalara kadar bir yığın malzemeyle HADEP'te herhangi bir değişimin olmadığı propagandasına girişti. HADEP'in böyle giderse barış adımlarını baltalayacağı, AB'ye girişin önünü tıkayacağı, hatta Öcalan'ın asılmasına etkiye bulunacağı ifade edilerek, açık tehditler savruldu.

Elbette bu, düzenin alışlageldik politik tutumunun bir parçasıdır. Sermaye iktidarının HADEP'e olan güveni tamdır. Ancak, güvenilmeyen Kürt halkının devrimci dinamikleridir, bu dinamiklerin teslimiyet platformuna sığdırılmamasından korkulmaktadır. Tam da bu nedenle kayıtsız şartsız teslimiyet dayatılmaktadır. Verilen her ödünü bir diğeri izlemekte, dipsiz bir teslimiyet süreci sistematik bir biçimde örülmektedir. HADEP'in değişmediği propaganda edilirken, aslında bu kayıtsız şartsız teslimiyet sürecinin tamamlanması güvencelenmeye çalışılmaktadır.

Teslimiyet sürecinde Kürt halkının ağzına bir parmak bal sürmek de mümkündür. Ama sermaye devleti bunun bir taviz olarak algılanmasını istememektedir. Eğer göstermelik bir adım atılacaksa, bu sermaye devletinin Kürt halkına bir lütfu olarak anlaşılmalı ve teslimiyeti derinleştirmeye hizmet etmelidir. Bu da ancak Kürt halkının mücadele dinamiklerinin ezilmesiyle, yeniden düzen dışına çıkma imkanlarının en aza indirilmesiyle mümkün olacaktır. Eğer bu koşullar elde edilmeden göstermelik adımlar atılırsa, Kürt halk kitleleri tarafından bu mücadelenin bir kazanımı olarak görülebilecek ve çözümün mücadeleden geçtiği bilinci

canlılığını koruyacaktır.

HADEP Kongresi, Kürt halk kitlelerinin teslimiyet platformunun arkasından halihazırda sürüklenildiği gerçeğini bir kez daha göstermiştir. Tam da bu nedenle sermaye devleti, düzen medyası aracılığıyla sürdürdüğü "HADEP değişmedi" propagandasının hemen ardından, resmi ağızlarından Kürtçe televizyon için adımların atılabileceği mesajını vermiştir. MİT müsteşarının HADEP Kongresi'ni izleyen günlerde burjuva medyanın önemli temsilcilerini toparlayarak yaptığı açıklamalar bu kapsamda değerlendirilmelidir. Bu açıklamalar, düzenin resmi politikasının yalın bir ifadesidir. Düzenin teslimiyet sürecindeki sistematik tutumu da böylece bir kez daha sergilenmiştir.

MİT müsteşarı yaptığı açıklamalarda, Öcalan'ı kullandıkları gibi Kürtçe TV'nin de kullanılması gerektiğini söylemektedir. Devlet eliyle yapılacak Kürtçe yayın ile Medya TV etkisizleştirilecek, böylece Kürt halkı düzen tarafından kazanılacaktır. Müsteşar daha sonra sözü PKK ve HADEP'e getirmekte, PKK'nin bir intifada hazırlığı içerisinde olduğunu, silahlı güçlerini bu nedenle koruduğunu, demokratik cumhuriyet isteniyorsa silahların tamamen bırakılması gerektiğini söylemektedir. Ve HADEP'in de bir Türkiye partisi olması gerektiğini eklemektedir. Bu sözler aynı zamanda HADEP'in nasıl da düzen tarafından çizilen teslimiyet planına uygun hareket etmekte olduğunu göstergesidir.

MİT müsteşarının açıklamaları aynı zamanda, Kongresiyle gerçekte iyi bir sınav veren HADEP'e verilmiş bir karşılık anlamına da geliyor. Ancak düzen temsilcileri bunu yaparken oldukça dikkatli davranıyorlar. Kürtçe TV derken tehditi de elden bırakmıyorlar. Ecevit'in müsteşarın açıklamalarına ilişkin söyledikleri de bunun bir parçasıdır. Ecevit MİT müsteşarının söylediklerine sahip çıktıktan sonra sözü HADEP Kongresi'ne getiriyor ve hala varlığını koruyan tehlikelere vurgu yapıyor.

HADEP Kongresi teslimiyet platformunun teslimiyetteki samimiyetini gösterirken, düzen cephesinin de bu yönde atacağı adımları kolaylaştırmıştır. Önümüzdeki dönemde rejimin, Kürt halkı üzerinde yaratılan tahribata duyduğu güvenle, bir takım göstermelik adımlar atması mümkündür. Ama bu tür adımlar, teslimiyeti derinleştirmek amaçlı birer saldırı silahı olma özelliğine sahip olacaktır.

Partili kimliği özümsemeli, partiyle daha üst düzeyde bütünleşmeliyiz!

**Türkiye’de komünist partisinin kuruluşunun yeni
bir yıldönümünü geride bırakıyoruz.**

**Yeni dönem, sınıfın partiyle buluşma ve kucaklaşmasında
anlamli mesafelerin alındığı bir dönem olabilmelidir.**

**Partiyi anlamak, partili kimliği özümsemek, partiyle daha
üst düzeyde bütünleşmek vazgeçilmez önemdedir.**

**Yıldönümünü, bunu başarma azminin daha da güçlendiği
bir gün olarak görmeliyiz.**

Türkiye’de işçi sınıfının devrimci siyasal partisini yaratma çabaları, TKP dışta tutulursa, aslolarak ‘70’li yıllarda yoğunlaşmıştır.

1950’lerden itibaren hızlı bir gelişim ivmesi kazanan Türkiye kapitalizmi, sınıf ilişkilerinde de benzer bir gelişme ve değişim süreci yarattı. Bunun bir sonucu olarak ‘60’lı yıllar, siyasal hareketliliğin yoğunluk kazandığı bir dönem oldu. ‘71 devrimci hareketi, yaygınlık kazanan kitle hareketinin beslediği radikal atmosferin bir ürünü olarak (ki bunu dıştan dünya ölçüsündeki devrimci dalga tamamlıyordu), ‘60’ların küçük-burjuva reformist sol hareketinden bir kopuş olarak ortaya çıktı. Dönemin eylemliliği içinde özel bir yer tutan radikal küçük-burjuvazinin ideolojik-politik ufkunun bir ifadesi oldu. THKP-C, THKO, TKP-ML’de ifadesini bulan bu devrimci-demokrat akım kitlelerden kopuk maceracı bir siyasal çizgi izledi. 12 Mart faşizminin ağır saldırıları karşısında tutunamayarak örgütsel tasfiyeye uğrayıp dağıldı.

Özellikle ‘74’le birlikte yoğunluk kazanan yeniden örgütlenme çabaları, ‘71 Hareketi’nin eleştirisi üzerinden yükselme iddiası taşıyordu. Bu iddia kısmen hayata geçmiş ve kitlelerden kopuk maceracı eylem çizgisi kısmi oranda terkedilerek, kitleleri hedef alan bir siyasal yönelime girilmişti. Ancak ‘71 Hareketi’nin ideolojik-sınıfsal platformu, güdük programatik hedefleri gerçekte aşılamamıştı. İdeolojik planda halkçı demokratizm, sınıfsal planda ise küçük-burjuva konum temelde korunmuştu. Girilen kitle yönelimi ise esas olarak küçük-burjuvaziyle sınırlı kalmıştı.

Gelişen ve güçlenen kendiliğinden işçi hareketi, işçi sınıfının öncüsü iddiasına sahip hareketlerin ortaya çıkmasını zorluyordu. Bu nesnel zorlamanın etkisi altında dönemin halkçı akımlar tablosu içinde yer alan bazı hareketlerde belli bir sınıf yönelimi ortaya çıkmakla birlikte, bu küçük-burjuva bakış açısının ve platformunun bilimsel bir eleştirisine dayanmıyordu; pratikte kendiliğinden, teoride ise eklektik olmaktan öteye

gidilemedi, eski halkçı-demokrat konum ve kimlik aşılamadı.

İşçi sınıfı ve onun ideolojisini temsil etme iddialarına rağmen, halkçı hareketler, bundan epeyce uzakta durmuşlardı. Bu hareketler kapitalizm koşullarında tutarlı bir devrimci pozisyona sahip olamayan küçük-burjuvazinin temsilcisi durumunda oldukları için, ‘80 darbesinde genel olarak tutarlı bir devrimci kimliğin savunucusu da olamamışlardı. Bunun da bir sonucu olarak ideolojik, örgütsel vb. her açıdan bir yıkım ve tasfiye süreciyle karşı karşıya kaldılar.

Sözkonusu akımlar ideolojik şekillenmelerinde, küçük-burjuva demokratizmi ile proleter sosyalizmine ilişkin düşünsel öğeleri genellikle birarada taşımaktaydılar. Bu ikili eklektik karakter, kolay yenilginin zorunlu hale getirdiği iç hesaplaşma ve ayrışma ortamında, komünist hareketin doğumu için de bir olanak anlamına gelmektedir. Komünist hareket, geleneksel hareketin en ileri kesimlerinin eklektik bir konum ve kimlik içinde taşıdığı sosyalizm potansiyelinin taşıyıcısı durumundaki unsurların, bu iç hesaplaşma ve ayrışma içinde geleneksel konum ve kimlikten kopmasıyla ortaya çıktı.

‘60-‘70’li yılların nesnel sınıfsal koşulları, bir komünist hareketin hayat bulması için olgunlaşmıştı. Ancak revizyonizmin ve popülizmin dünya ölçüsündeki güçlü ideolojik etkisi ile sınıf hareketini gölgede bırakan küçük-burjuva hareketlilik, komünist hareketin oldukça geç ortaya çıkmasına neden olmuştur.

‘87’de siyasal hareket kimliği kazanan komünistleri zorlu bir partileşme süreci bekliyordu. Başlangıçtaki başlıca zorluklar; ideolojik birikim ve örgüt omurgasından yoksunluk, güçlü liberal tasfiyeci dalga ve geleneksel akımların statükolarını koruma konusunda gösterdiği büyük dirençti. Bütün olumsuz koşullara rağmen, komünistlerin, ön süreçte sahip oldukları en önemli avantaj ise, Marksizmin üzerinde yükseldiği bilimsel yöneme ve proleter sınıf

bakış açısına sahip olmalarıydı. Marksist-materyalist yöntemin yardımıyla; geleneksel devrimci hareketin eleştirisi üzerinden, devrimin temel ve taktik sorunları açıklığa kavuşturuldu. Böylece partinin örgütsel omurgasını yaratmayı da olanaklı kılan teorik-programatik birikim yaratıldı. Diyalektik materyalist düşünce tarzı, kaba ve çarpık bir materyalist anlayışa sahip halkçı hareketin felsefi açıdan aşılmasını sağladı.

Partileşme sorununu devrimin en acil çözülmesi gereken sorunu olarak tespit eden komünistler, ideolojik-siyasal yönelimleri ışığında partinin örgütsel çekirdeğini yaratma çabasına girdiler. Bunu yaparken, materyalist teorinin, işçi sınıfının tarihsel rolü konusundaki ideolojik açıklığın ve tarihsel deneyimlerin yol göstericiliğinde “parti, işçi hareketi ile sosyalist hareketin birliğidir” perspektifiyle hareket ettiler. Zira, işçi sınıfının kurtuluşunu ancak sınıfı kazanma mücadelesi içinde yaratılmış bir parti sağlayabilirdi ve böyle bir parti adına layık olabilirdi. Bu leninist parti anlayışının ta kendisidir. Bilinçli sınıf yönelimiyle yalnızca leninist bir parti yaratılmakla kalmadı, güçlü bir proleter örgüt kimliği kazanıldı.

İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesini ancak, özgür bir temelde yürütülen ve sürekliliği sağlanmış bir politik faaliyetin sürdürücüsü bir partinin başarıya ulaştırabileceğinin bilincinde olan komünistler, partiyi illegal temeller üzerinde inşa etme yolunu seçtiler. Çünkü, burjuva düzenin hangi biçimi olursa olsun, komünist bir parti, o düzenin yasallık ve meşruiyet sınırlarına hiçbir şekilde sığmaz, doğası gereği sığamaz. Amaç burjuva düzen sınırların aşılması olduğuna göre, aracın da buna uygun olması, burjuva yasallığına hapsolmaması gerekir. Ancak bu durum, hiçbir biçimde legal olanakların kullanılamayacağı anlamına gelmez. Tersine, komünistler, legal olanakları, illegal yapıya hizmet edecek bir biçimde sürekli olarak ve etkin biçimde kullanırlar. İlegal duruş her koşulda nasıl ilkeselse, legalitenin istismarı da bir o kadar zorunluluktur bilinciyle davranırlar.

Lenin, işçi sınıfının devrimci partisini; kendilerini işçi sınıfının kurtuluşu davasına adanmış, işçi sınıfının ideolojisiyle donanmış, kendisini asıl olarak onun içinde üretme ısrarı gösteren, fabrika hücreleri temelinde, demokratik merkezîyetçi tarzda örgütlenmiş, profesyonel devrimciler örgütü olarak tanımlar. Bolşevik partinin oluşum ve

gelişim süreci de bunu doğrulamıştır.

Komünist hareket, bu perspektife uygun olarak, on yıllık bir partileşme süreci yaşadı. Bu süreçte, parti programının temellerini oluşturacak bir ideolojik birikim yaratıldı. İşçi sınıfının burjuvaziyle mücadelesinde ona önderlik etme yetenek ve kapasitesine sahip, sürekliliği sağlanmış, demokratik merkezîyetçi bir tarzda örgütlenmiş, kendisini proletarya devrimine adanmış, asıl gövdesiyle sınıf içinde konumlanmış bir devrimciler örgütü yaratıldı.

Komünistler açısından parti bir nitelik sorunudur; toplam niteliğin asgari olarak yaratılması ve kalıcılaştırılması sorunudur. Bu anlamda partileşme süreci, bir bakıma hiç bitmeyen bir süreçtir. Bu nedenle, Parti Kuruluş Kongresi, parti inşa sürecini yeni bir düzeyde devam ettirmede yalnızca bir başlangıç niteliği taşımaktadır. Bu nitelik asgari olarak kazanılmış bulunmaktadır. Nicelik, yani başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçileri kucaklama, politik etkiyi en geniş kesimlere yayma, parti örgütlerini yaygınlaştırma artık bir zaman ve süreç sorunudur. Çünkü artık, bu tarihsel sorumlulukların altından kalkabilecek, onları omuzlayabilecek bir nitelik ve önderlik kapasitesi yaratılmıştır. Komünistler partileşme sürecini, devrimci hareketin yoğun bir tasfiye süreci yaşadığı, bu nedenle meşruluğunu yitirmeye ve marjinalleşmeye başladığı bir tarihsel süreçte yaşamışlardır. Bu, komünistlerin platformunun geleneksel devrimci hareketlerden farklılığına ve üstünlüğüne en açık kanıttır.

Türkiye’de komünist partisinin kuruluşunun yeni bir yıldönümünü geride bırakıyoruz. Yıldönümünün, cezaevlerinde ölümüne direnişin başladığı bir döneme denk gelmesi, anlamını ve önemini ayrıca artırmaktadır. Yeni dönem, sınıfın partiyle buluşma ve kucaklaşmasında anlamli mesafelerin alındığı bir dönem olabilmelidir. Parti saflarında bulunan tüm komünistler için bugün, tarihsel sorumlulukların tüm ağırlığıyla omuzlarda hissedildiği, bunu yerine getirebilmek için niteliği artırma, işçi sınıfına ve partiye daha çok layık olma bilincinin güçlendirildiği bir gün olmalıdır. Partiyi anlamak, partili kimliği özümsemek, partiyle daha üst düzeyde bütünleşmek vazgeçilmez önemdedir. Yıldönümünü, bunu başarma azminin daha da güçlendiği bir gün olarak görmeliyiz.

***Komünist bir tutsak
Cevhan Cezayev***

Emperyalist hegemonya savaşı. “kriz bölgeleri” ve Türkiye...

Bölge halklarına karşı saldırı üssü olmayı reddedelim!

Bir yıldır devam eden Türk-Yunan sermayelerinin “dostluk” gösterilerine, NATO Askeri Toplantıları’nın 39.’sunun geçtiğimiz aylarda Yunanistan ve Türkiye’de yapılmasıyla bir yenisi eklendi. Bu toplantıların geçtiğimiz yıl Yunanistan ve Türkiye’de yapılması planlanmış, ancak depremler nedeniyle bir yıl ertelenmişti. Demek oluyor ki, Türk-Yunan “dostluğu” depremlerle değil, tümüyle emperyalistlerin ve iki ülke burjuvazisinin çıkarlarıyla ilintilidir. Depremler olmasaydı, bu toplantılar vesile olacaktı “dostluk” seremonilerine.

Türk ve Yunan burjuvazisinin “dostluğu” kirli bir dostluktur. Çünkü tümüyle sömürü ve soygunu koşullayan, emperyalist talanın yolunu düzleyen bir çıkar ortaklığıdır. Dostluk adının ilk olarak NATO gibi askeri bir güç çerçevesinde atılmasının planlanması çarpıcıdır. Bu, NATO’nun (başta ABD olmak üzere emperyalistlerin) yeni konseptinden bağımsız ele alınamaz. NATO gerçekte emperyalist saldırganlığın askeri gücü olarak kurulmuş olsa da, kağıt üzerinde “savunma” konsepti savunuluyordu. Neye karşı? Avrupa’yı sarmaya başlayan komünizm “hayaleti”ne karşı. Revizyonist kampın çöküşü üzerine, NATO’nun “savunma” çerçevesinde varlığı gereksiz hale geldi. Ama bu kez NATO saldırı gücü olarak emperyalistlerin elinde önem kazanmaya başladı ve geçtiğimiz yıl 50. kuruluş yıldönümü toplantılarında yeni konsept buna göre belirlendi. Kriz bölgelerine (Bosna’da, Somali’de, Kosova’da olduğu gibi) “acil müdahale” (saldırı) gücü olarak yeni konseptini tanımladı NATO. Böylece kriz bölgelerine acil müdahalede bulunabilecek hareketli birlikler ön plana geçti.

Bu amaçla NATO, halen sayısı bir olan Almanya’da konuşlandırılmış yüksek hazırlık seviyesindeki kolordu (HRF) sayısını 3’e çıkarmayı, 6 tane düşük seviyede hazırlıklı kolordu (FLR) karargahları kurmayı gündemine aldı. Askeri komite toplantılarında gündeme alınan birinci madde buydu.

Kriz bölgeleri Türkiye ve Yunanistan’a oldukça yakın bölgeler. Bunların başında Ortadoğu ve Kafkaslar geliyor, gerekli olduğunda Çin’e dek uzanıyor... “Kriz bölgeleri”nin özelliği dünya petrol rezervinin yarısından çoğunun buralarda olmasıdır. Petrol, hegemonya ve hakimiyet demektir. Hakimiyet ise yine daha fazla sömürü, daha fazla işçi-emekçi alınteri ve kanının akması anlamına geliyor. İşte Türk ve Yunan sermayelerinin “dostluğu” ve bu dostluk için ABD ve AB’nin azami çaba harcamalarının böylesi bir kirli nedeni

var. Evet, emperyalistler ve sermaye dostluk ve “barış” rüzgarlarını estiriyorlar. Ama estirdikleri rüzgarda kan kokusu var, kirli bir “barış” için bütün koşullar var...

NATO’nun askeri yapısı

NATO’nun askeri yapısı üç bölüme ayrılıyor.

1-) Hazır ve Acil Tepki Güçleri: Hareket kabiliyeti yüksek, her an hazır durumdaki hava ve deniz güçlerinden

oluşuyor. Atlantik, Akdeniz ve Manş Denizinde hazır bekletilen ve komuta merkezleri Almanya olan güçler bu kategoridedir.

2-) Ana Savunma Kuvvetleri: Kara, deniz ve hava güçleri bulunan aktif ve hareketli hale getirilebilir güçlerden oluşuyor.

3-) Artırım güçleri: NATO’nun (yani ABD’nin) ihtiyaç duyması halinde bir bölgedeki güçlerini artırma amacını güden unsurlarıdır.

NATO’nun halihazırda bir tane yüksek seviyeli hızlı müdahale güçleri karargahı var. Karargah Almanya’nın Reindahlen kentinde. Şimdi bu karargahların sayısının üçe çıkarılması planlanıyor. Karargahlardan birinin Türkiye’ye konuşlandırılması ihtimali ise yüksek.

Karargah yerlerinin belirlenmesinde yaşanan ABD-AB çekişmesi

Türkiye jeopolitik konumuyla Ortadoğu ve Kafkaslar’a uzanan bir köprü niteliği taşıyor. Üstelik askeri yönden NATO üyesi 19 ülke içinde en donanımlı ve gelişmiş ordulardan birine sahip. Daha önemlisi ise, herhangi bir çatışma anında ilk anda öne sürülecek, “vatan, millet, Sakarya” edebiyatıyla feda edilecek kapasitede görülüyor. Türkiye’nin en önemli “avantajı” da bu, yani işçi ve emekçilerin kanı. Bu “avantaj”la sermayenin orgenerali Hüseyin Kıvrıkoğlu, yeni kurulacak karargahlar için Türkiye adına talip oldu. Kıvrıkoğlu toplantılarda, İstanbul

Ayazağa’daki 3. Kolordu’nun yüksek seviyede hazırlıklı acil müdahale kolordusu (HRF), Ankara Mamak’taki 4. Kolordu’nun düşük seviyede hazırlıklı kolordu (FLR) olarak NATO’ya tahsis edilmesi önerisinde bulundu.

Bu önerinin kabul edilmesi durumunda, Ayazağa’da kurulacak karargahın çekirdek kadrosunu 1200-1500 NATO subayı oluşturacak. 3 tümen, 9 tugaydan oluşacak karargah, müdahale edilecek krizin (saldırılacak bölgenin) büyüklüğüne göre 50-60 bin NATO gücünü sevk ve idare edecek. Buradan Ortadoğu ve Kafkaslar’a müdahale edilebilecek, yani Ortadoğu ve Kafkas halkları üzerinde bir tehdit olarak konuşlanmış olacak.

İşte kurulacak karargahların yerleri konusundaki pazarlıklar ABD-AB hegemonya savaşına sahne oluyor. Fransa ve Almanya kurulacak HRF karargahlarından birinin yeni kurulacak “Avrupa Kolordusu”na bağlanmasını ve bu kolordunun hareket kontrolünün NATO ile ortak olmasını öneriyor. İki AB ülkesi, böylece Türkiye, Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği (AGSK) içinde yer almış olur diyerek Türkiye’yi etkilemeye çalıştı, fakat başarılı olamadı. Türkiye karargahların kesinlikle NATO’ya bağlı olması yönünde kararını açıkladı. Bunun üzerine Almanya ve Fransa Ayazağa önerisine karşı olduklarını açıkladılar.

Kolorduların nerelere konuşlandırılacağı Aralık ayında yapılacak savunma bakanları toplantısında belirlenecek. Ancak açık olan şu ki, yer pazarlığı AB ile ABD arasında bir çatışmaya neden olacak ve karargahların yerleri çatışmayı kazananın isteği doğrultusunda belirlenecek.

Yaşanan çekişmenin anlaşılabilmesi için Avrupa Ordusu hakkında birkaç hatırlatma yapalım. Geçtiğimiz yıl yapılan NATO 50. yıl zirvesinde ilk kez yüksek sesle dillendirilen Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği (AGSK), AB’nin ekonomik gücüne paralel bir orduya sahip olma isteğinin bir sonucu. ‘90’lı yılların başından itibaren dış vuran ve giderek şiddetlenen emperyalistler arası hegemonya savaşında ABD ve AB iki önemli kutup durumunda. Halihazırda emperyalist kampın liderliğini sürdüren ABD, askeri gücü sayesinde NATO aracılığıyla diğer AB ülkelerinin dış politikasını kendi politikalarına eklemlenmeyi başarabiliyor. Bu nedenle Avrupa kendi bağımsız ordusuna sahip olmak istiyor.

ABD, AB’nin projesine engel olamıyor. Ama kurulacak bir Avrupa ordusunu kendi denetimi altında tutmanın yollarını zorluyor. Bunun için Avrupa Ordusu içine Türkiye gibi bir Truva atı yerleştirmeye çalışıyor.

Türkiye’nin Avrupa Ordusu’nun karar mekanizmasında yer alması için

Türkiye’den daha fazla çaba harcıyor.

AB kendi ordusunu kurmakta kararlı. 2000 Haziran’ında yapılan Feire zirvesinde bunun ilk ciddi adımları atıldı. Aralık’da Nice’de toplanacak zirveye, üye ülkeler AB emrine verecekleri askeri güçlerini belirlemiş olarak gelecekler. Zirveye birlikte bu yıl Mart ayında kurulan askeri yönetimler çalışır hale getirilecek. Yine zirvede, NATO güçlerinin AB’ye olası transferleri ve kurumsal ilişkileri belirlenecek. 2003’e kadar 60 günde müdahale edebilecek 50-60 bin kişilik AB acil hareket gücü kurulmuş olacak.

Bu durumda, ABD’nin tam denetimindeki Türkiye’de kurulacak bir karargah, Türkiye’nin Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar ortasındaki kilit konumuyla ABD’yi oldukça avantajlı duruma getirecektir. Bu, Türkiye’nin AB’ye girmesinde bir basınç unsuru olarak, tekeli sermaye lehine bir gelişme olacaktır.

Elimize tutuşturulan silahları emperyalistlere ve işbirlikçi sermayeye çevirelim

Toplantılarda ayrıca Priştina’da bulunan Çokuluslu Kosova Gücü’nün (KFOR) nöbet değişiminde bulunacağı; bugün Avrupa ordusu olarak bilinen Eurocorps’dan yönetimin alınarak, NATO Güney Avrupa Müttefik Komutanlığı’na devredileceği açıklandı. Ekim ayından sonra KFOR’u Türk ve İtalyan komutanlar yönetecekler ve bu bölgede yaşayanların kanına girmeye devam edecekler.

Sermaye medyası bütün bu gelişmeleri övünç nedeni olarak yansıtıyor. Ancak işçi ve emekçiler için ortada övünülecek hiçbir şey yok. Kosova’da, Bosna’da, Ortadoğu’da ya da herhangi bir başka ülkede zorla ya da “vatan, millet” edebiyatıyla üniforma giydirilmiş işçi ve emekçileri öldürmenin, ya da onlar tarafından öldürülmenin övünülecek bir yanı olamaz. Hem de bizlerin ilğini-kemiğini sömüren emperyalistlerin ve sermayenin çıkarları için... Hiç kimsenin kuşku olmasının ki, karargah Türkiye’ye kurulacak olursa, yarın herhangi bir acil müdahale (saldırı) durumunda öne sürülecek paryalar Türk askerleri, yani işçi ve emekçiler olacaklardır. İşçi ve emekçiler kendi sınıf kardeşlerini öldürdükçe, gerçek düşman olan emperyalistler ve sermaye, işçi ve emekçilerin canlarından-kanlarından kurulmuş kurtlar sofrasının başına üşüşeceklerdir.

Yapılması gereken, ellerimize zorla tutuşturulmaya çalışılan silahları sınıf kardeşlerimize değil, emperyalistlere ve sermayeye çevirmektir. İşçi sınıfının devrimci programında belirtildiği gibi, “NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilmeli”dir.

Kıbrıs üzerine emperyalist hesaplar ve yoğunlaşan rekabet...

Kıbrıs sorununu Kıbrıs halkları çözebilir

Son birkaç haftadır Kıbrıs sorununda yoğun ve önemli gelişmeler yaşanıyor. AB'nin Türkiye'nin ev ödevini içeren KOB'da (Katılım Ortaklığı Belgesi) Kıbrıs sorunun çözümünü kısa vadeli yapılacaklar arasına alması, KOB'un açıklandığı gün BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın iki toplumlu federal bir çözümü içeren planı açıklaması, tansiyonu yükseltti. Türk devleti, AB'nin tam üyelik sürecini zora soktuğunu, Kıbrıs'tan ödün vermeyeceklerini ifade eden tehdit yüklü mesajlar verdi. Elbette tehditlerini AB'nin karşı çıkışları üzerine geri almak zorunda kaldı. Ancak Türk devleti sadece tehditlerle yetinmeyerek, Denktaş'ı New York'ta süren dolaylı görüşmelerden çekti. Bu karar ise ABD ve AB'nin sert tepkileriyle karşılaştı. Geline yerde henüz taraflar yeni adımlar atmış değiller. AB ve BM tutumundan geri adım atmazken, Türk devleti üstüste yapılan MGK toplantılarıyla bir eylem planı hazırlamaya çalışıyor. Ama Türk devletinin hiçbir eylem programı AB ve ABD'yi geri adım atmaya zorlayamaz. Türk devletinin isteklerine ulaşması ancak daha farklı sorunlar üzerinden verilecek ödünlerle mümkün olabilir. Daha önce de benzer krizler, karşılıklı restleşmeler ve koparılan ödünlerle sona erdirilmişti. ABD ve AB zaten Kıbrıs sorunu üzerinden çıkışları hep, Türk devletini daha farklı cephelerden ödünlerle zorlayabilmek için yaptılar. Sonuçta başarılı da oldular.

Kıbrıs sorunu alışlageldik türden restleşmelerin dışında giderek daha farklı bir mecrağa girmiş görünüyor. Bu, Türkiye'nin AB ile girdiği yeni ilişki düzeyi, ABD ve AB'nin Ortadoğu, Kafkaslar ve İç Asya'ya dönük stratejik hesapları ve bu düzlemde yoğunlaşan mücadeleler tarafından karakterize olmaktadır.

Bilindiği gibi, Kıbrıs sorunu Türk devletinin dış politikada kendine özgü inisiyatif kullandığı tek alandır ve bugün bu inisiyatif Türk devleti üzerinde ağır bir yük haline gelmiştir. Türk devleti zaman zaman entegrasyon, konfederasyon vb. kendince çözüm planları hazırlasa bile, bunların AB ve ABD'den daha fazla ödün kopartmak ve pazarlık gücünü korumak dışında bir anlamı yoktur. Türk devletinin ABD politikalarıyla uyumlu dış politikasında, Kıbrıs çok daha tali plandadır. Temel çıkarlar çerçevesinde pazarlık gücünü artıracak bir unsurdur sadece Kıbrıs.

Türkiye dış politikasında Kıbrıs sorunu, temelde AB'ye üyelik ve Ege sorununda bir basamak işlevi taşımaktadır. Eğer AB tam üyelik yolunda somut adımlar ve Ege sorununda Türk tezlerine uygun belli adımlar atılırsa, Kıbrıs sorununun ABD ve AB'nin belirleyeceği çerçevede çözülmemesi için bir

neden kalmayacaktır. Bu nedenle Kıbrıs Türk devleti için olmazsa olmaz sorunlardan biri değildir. Türk devleti temel çıkarları üzerinden belli kazanımlar sağladığı koşullarda, Kıbrıs çok rahat bir biçimde "feda" edilebilecektir.

Türkiye ve Güney Kıbrıs'ın AB'ye üyelik süreçlerinin başlatılması, görünürde sorunu daha karmaşık bir hale getirmiştir. Bugüne kadar soruna ilişkin görüşmeler ABD'nin inisiyatifinde yürüyordu. Ancak yine de ipler tümüyle ABD'nin elinde değildi. Kuşkusuz Türk devletinin ipleri ABD'nin ellerindeydi, ancak Yunanistan'ın '74 sonrasında AB'ye girmesiyle ABD'nin Yunanistan üzerindeki inisiyatifi zayıflamıştı. Bu nedenle ABD her iki tarafın çözüm planlarına belli bir mesafeye yaklaşp, tarafları uzlaştırmak için çaba gösteriyor gibi görünse de, gerçekte sorunun taraflar arasında çözümü yönünde ısrarcı da değildi. Türkiye'nin ABD çıkarlarının basit bir taşeronu olarak AB kapılarını zorlaması ve bu yönde belli adımların atılması ile beraber, ABD'nin sorunun çözümü yönünde çabaları da belli bir ısrar ve yoğunluk kazanmıştır.

ABD'nin BM eliyle, AB'nin ise KOB belgesi yoluyla attığı adımlar, esasında bu iki emperyalist odak arasındaki kızışan rekabetin ifadesidir. ABD dayatmalarla bir yandan Türkiye üzerindeki iplerini sağlamlaştırmakta, diğer yandan Kıbrıs sorunu üzerindeki inisiyatifi AB'ye bırakmamaya çalışmaktadır. AB ise, üyelik süreciyle beraber Türkiye üzerindeki ABD denetimini, yanısıra ABD'nin Kıbrıs üzerinden ortaya koyduğu inisiyatifi zayıflatmaya çalışmaktadır. Sürecin nasıl ilerleyeceği şimdiden kestirilemez. Ancak, emperyalistler arasındaki iç çelişkilerin giderek yoğunlaştığı ve karşılıklı kozların sistematik hamleler biçiminde kullanıldığı açık bir gerçektir.

Kıbrıs üzerinden yükselen tartışma ve gerilimler, emperyalist gerici çıkarların perdelenmesinden başka bir işlev taşımamaktadır. Bunun için Kıbrıs halklarının iradesi yok sayılmakta, gerici hesapların dolgu malzemesi olarak kullanılmaktadır.

Emperyalistler ve sorunda taraf olarak görünen devletlerin gerici çıkarları için üzerinde tepindikleri bir adadır Kıbrıs. Bunun faturası Kıbrıs halklarına, aralarına düşman tohumları ekilerek, sefalet ve yıkım derinleştirilerek ödetilmektedir.

Dolayısıyla emekçi halklar için Kıbrıs sorunu, emperyalistleri ve gerici kukla rejimleri adadan kovma sorunudur. Bu sorun, emekçi halkların özgür iradelerini birleşik ve örgütlü bir tarzda ortaya koymalarıyla çözülebilecektir.

15 Temmuz '99'da TRT tarafından AÜ SBF Uluslararası İlişkiler Bölümü öğretim üyesi Dr. Melek Fırat ile yapılan röportaj bugünkü gelişmelere açıklık getirdiği için, belli bölümlerini yayınlıyoruz...

“Kıbrıs konusunda Türkiye'nin net bir iradesi yok”

Soru: Kıbrıs konusunda tarafların tutumu nedir? Kim neyi savunuyor?

Dr.M.Fırat: Tarafların tutumu sürekli değişme halinde. Taraf derken Kıbrıs Rum Kesimi, KKTC, Türkiye, Yunanistan, Avrupa Birliği ve ABD, benim açımdan taraflar. Kıbrıs Türkleri konfederasyon istiyor. Önce entegrasyon dedi, ancak bunun çok yanlış anlaşılacağını gördü, bu tezini şimdi konfederasyona çevirdi. Kıbrıs Rum tarafı federasyon isteğinde devam ediyor, bir değişiklik yok. Ama o federasyonda federal devletin yetkilerinin ağırlıkta olduğu bir federasyon istiyor. Yani Türk tarafının istediği federasyondan nitelik olarak da farklı bir federasyon. Türkiye ve Yunanistan açısından zaten sorun farklı, onların çözümü Kıbrıs konusunda değil. Türkiye ve Yunanistan'ın tezleri kendi ulusal çıkarlarının doğrultusunda savunduğu tezler. O yüzden de Türkiye'ye baktığımız zaman Kıbrıs konusunda ne istiyor diye, Türkiye'nin net iradesi yok. (...) Konfederasyonun arkasındayım diyor, ama ne olur dersin, spekülatif biçimde konuşacağım, ama Eylül ayındaki gelişmelere bağlı olarak değişecek. Yani AB'nin verdiği ödün, ABD'nin verdiği ödün, Türkiye'nin Kıbrıs Türk tarafına yaptığı baskının yönünü değiştirecek.

Soru: Yani Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne aday olması, Kıbrıs konusunda ödün vermesiyle mi mümkün diyorsunuz?

Dr. Fırat: Kıbrıs konusunda Türkiye'nin alacağı tutum Ege'deki gelişmelere ve hatta AB ile ilişkilerindeki gelişmelere bağlı. Yani Türkiye hiçbir zaman Ege ve AB ile ilişkilerinin önüne Kıbrıs'ı geçirmez. Kıbrıs için tam tersi bir görüntü var, ama o doğru bir görüntü değil bence. Ege ve AB ile ilişkilerde olumlu yönde bir gelişme olması halinde, Türkiye Kıbrıs konusunda daha fazla fedakarlık yapar. (...)

Soru: Türkiye ile KKTC'nin entegrasyona gitmesinin ne gibi etkileri olabilir?

Dr. Fırat: Entegrasyonun artık çok sözünü etmiyoruz. Bu kelimeyi bir kere kullandık, o da AB-Rum ilişkilerine endekslenmiş olarak. Hala da kullanıyorlar, onun dışında entegrasyon kabul edilmez. Çünkü entegrasyon kuzey enosisin kabul edilmesi manasına gelir ki, bunu kabul ettirebilmek çok zordur. Türkiye bunu AB'e karşı bir koz olarak kullanıyor. Zaten Kıbrıs sorununun çözümü olmadan da Rum Kesimi'nin AB'ye entegrasyonu zor görünüyör.

Soru: ABD Kıbrıs konusunda son zamanlarda neden bu kadar atağa geçti?

Dr. Fırat: Bu ABD'nin dünya konjonktüründe üstlendiği rolün bir yansıması olarak değerlendirilebilir. Yani kendisine bir rol biçmiş durumda. O rolü de şöyle biçiyor: yeni dünya düzeninin neredeyse BM kadar güçlü devleti olarak ortaya çıkıyor. Kuralları kendisi koyuyor ve kendisini o kuralları uygulayıcısı haline getiriyor. Bunun sonuçlarını da askeri gücünü kullanarak çeşitli yerlerde gösterdi. Bosna'da, Kosova'da, Irak'ta gösterdi. Kıbrıs'ta böyle bir askeri güç uygulayamaz. Ne Türkiye'ye uygulayabilir, ne Yunanistan'a uygulayabilir. 1974'den sonra, özellikle Yunanistan Avrupa Birliği'ne üye olduktan sonra, Yunanistan üzerinde böyle bir gücü kalmadı eskisi gibi. Şu anda Türkiye üzerinde gücü var. Dolayısıyla Ortadoğu'ya çok yakın olan bir bölgede, Türkiye gibi bir müttefikinin karışmış olduğu sorun yaşanan bir bölgede, bu sorunu çözerek kendi egemenliğini bir kez daha kanıtlamak istiyor. Bu çok net. Ama başarır mı, onu zaman gösterecek.

Soru: Sızce Kıbrıs konusunda ABD'nin kafasında belirginleşmiş herhangi bir formül var mı?

Dr. Fırat: ABD'nin kafasında eskisi gibi bir çözüm olamaz, çünkü Yunanistan üzerindeki eski denetimini kaybetmiş durumda. Yunanistan AB'ye üye olduktan sonra bütün yönelimlerini AB'ye çevirdi ve ABD'nin Yunanistan üzerindeki etkisi ve baskısı azaldı. Dolayısıyla iki tarafa bir çözüm empoze edilebilecek durumda değil. (...)

Soru: Peki S-300 krizi sizce neden patlak verdi?

Dr. Fırat: O dönemde biliyorsunuz sınır olayları da oldu. Bu karşılıklı olarak iki tarafın güç gösterisidir. Yoksa Yunanistan ile Kıbrıs Rum Kesimi arasındaki askeri işbirliği, Türkiye ile KKTC arasındaki askeri işbirliği her iki tarafca da bilinir ve bunlar eğer Türkiye ve Yunanistan'ın çıkarına ciddi bir tehdit olursa, onun sonuçları zaten çok ciddi olur. Onun sonuçları askeri müdahalelere gidiyor, savaşa gidiyor. Onun dışında geri adım atılıyor. Sonuç itibarıyla 1950'lerden beri bu krizler devam eder. Türkiye ile Yunanistan bu krizlere çok alışkındırlar, birbirlerine karşı hangi noktaya kadar gidileceğini, hangi noktada geri adım atılacağını Yunanistan da bilir, Türkiye de bilir. Onun için de normal kriz süreci içinde çok istisnai birşey olmazsa küçük sorunlarda taraflardan biri her zaman geri adım atar. Bunun istisnası nedir? Bunun istisnası 1974 hareketi. 74'te de çok olağanüstü bir durum vardı. (...) Onun sonucu da bir çatışma yaşandı. Bunun dışında iki ülkenin de bürokrasisinde siyasiler birbirlerini çok iyi tanırlar ve ciddi bir savaşa, krize yol açacak süreci yaşatmazlar birbirlerine.

Faşizme geçit yok!

26 Kasım 2000 tarihinde Berlin'de NPD'nin (Alman Milliyetçi Partisi) kapatılmasına karşı yürüyen 1200 Alman faşisti, anti-faşistlerin protestolarıyla karşılaştılar. Saat 11:00'de başlayan yürüyüşe paralel olarak aynı saatte anti-faşistler NPD'nin yürüyüşünü engellemek için yürüyüşe başladılar. Alman polisi NPD'lilerin yürüyüşünün başarıyla sonuçlanması için büyük bir önlem aldı. 4 bin polisin görev aldığı yürüyüşte, yüzlerce polis ve tazyikli su sıkma arabaları, dozerler, vb. tedbirlerle faşistlerin yürüyüşü güvenceye alınmaya çalışıldı.

Polisin anti-faşist kitleye dönük azgınca saldırmaları, devletin faşistleri korumak için aldığı onca tedbir ve 9 Kasım'da ırkçılığa karşı yapılan 200 bin kişilik yürüyüş ve NPD'nin kapatılması tartışmalarına rağmen yapılan bu yürüyüşün yasaklanmaması, Alman devletinin NPD'nin yasaklanması projesini zamana yatacağını gösteriyor.

Yürüyüşü protesto amacıyla farklı yerlerden anti-faşist gruplar eylem çağrısı yaptılar. Ayrıca Alman Parlamento başkanı Wolfgang Thierse ve birçok milletvekilinin çağrısıyla bir miting yapıldı. Bu mitinge binlerce insan katıldı.

Mitingten sonra kitle NPD'nin yürüyüşünü engellemek için yürüyüş güzergahına gitti. 2 binin üzerindeki anti-faşist kitle faşistlerle çatışarak, sloganlarla protesto ederek ve her geçen saat daha da çoğalarak, NPD'lilerin yürüyüşlerini yarıda kesmelerine neden oldular. Polisin aldığı onca tedbire rağmen güvenlik sıkıntısı yüzünden yürüyüşü yarıda sonuçlandırma açıklaması yapılması, anti-faşistlere büyük bir moral verdi. NPD'nin Berlin çıkartması anti-faşistlerin müdahalesi sonucu hüsrana uğradı ve faşistler özel trenlerle geldikleri şehirlere gönderildiler.

Bizler de giyindiğimiz "Açlık Grevindeyiz" önlüklerimizle bu eylemde yerlerimizi aldık. Alman anti-faşistleriyle birlikte NPD'lilere karşı çatıştık.

Bir kez daha söylüyoruz, faşizme geçit vermeyeceğiz!

Yaşasın enternasyonal mücadele!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR/Almanya

Arjantin'de İMF paketine karşı 36 saatlik genel grev...

İMF reçetelerinin deney sahasına dönüştürülen Arjantin'de, hükümetin yeni bir 5 yıllık istikrar paketini yürürlüğe sokmasına emekçiler genel grevle yanıt verdiler. 36 saat süren genel grev nedeniyle ülkede yaşam durdu.

Genel greve, ülkenin en büyük işçi sendikalarının yanı sıra ulaşım emekçileri, taksi şöförleri, sağlık, enerji ve bankacılık sektörü çalışanları katıldılar. Onbinlerce emekçi, üretimi durdurduktan sonra, Devlet Başkanlığı Sarayı önüne yürüyerek İMF uşağı hükümeti protesto ettiler. Burada "Ya vatan ya İMF" şiarını taşıyan bir pankart açıldı. Günboyu süren eylemlerde, başkent Buenos Aires merkezine açılan tüm yollar kapandı.

Arjantin'de yıllardır uygulanan İMF reçeteleriyle kamu harcamaları asgari düzeylere çekilmiş, kitlesel işçi kıyımları yaşanmıştı. Şu an Arjantin'deki işsizlik oranı yüzde 15.4'tür. Böyle bir toplumsal ortamda, hükümetin İMF ile 20 milyar dolarlık ve 5 yıl sürecek yeni bir "istikrar paketi"ne imza atması, bardağı taşıran son damla oldu.

Devlet Başkanı De La Rua, eylemden yaklaşık on gün önce; "Kamu harcamalarının beş yıl süreyle dondurulacağı, emeklilik sisteminin yeniden düzenleneceği ve emeklilik yaşının yükseltileceği"ni duyuruyordu. Yıllardır, fedakarlık masallarıyla uyutulan Arjantin işçi ve emekçileri İMF paketiyle kendilerini nelerin beklediğini bildikleri için, bu kez sessiz kalmadılar. De La Rua'ya yanıtlarını mücadelenin

diliyle verdiler.

Dünya ısınmaya devam ediyor. Dünyanın neredeyse her bölgesi günden güne, emekçilerin emperyalist-kapitalist sömürü ve yağma politikalarına hayır diyen öfkesine sahne oluyor. Arjantin işçi ve emekçilerinin 36 saat süren genel grevi bunun yeni bir halkasıdır. Bugün mücadele sahnesine çıkan işçi ve emekçiler, mücadelenin kızışan sıcaklığıyla beraber geleceğin sarsıcı proleter depremlerine öncülük yapacak olan partilerini de yaratacaklardır.

Özelleştirme girişimlerine karşı.

Güney Kore'de işçi öfkesi!

26 Kasım Pazar günü Güney Kore'nin başkenti Seul'de, 15 bini aşkın işçi, çeşitli kuruluşların sermayeye peşkes çekilmesi sonucu karşı karşıya

kalabilecekleri işsizlik gerçeğine karşı bir yürüyüş gerçekleştirdiler. İşçiler yürüyüşlerini Seul tren istasyonundan katedrale kadar trafiği kapatarak sürdürdüler. Eylem devletin parça parça satmayı düşündüğü Kore Elektrik ve Güç Şirketinin işçilerince de desteklendi.

Bu yürüyüş geçen 3 yıl içerisinde Kore İşçi Sendikaları Federasyonu ve Militan Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun düzenlediği ilk yürüyüş. Bu iki konfederasyonun toplam 1.8 milyon üyesi var.

G. Kore de işçilerin yoğun tepkisine yolaçan özelleştirme politikaları, devletin 1997 tarihinde İMF ile yaptığı kredi anlaşması gereği uygulamaya konuldu. İMF, 58 milyar dolarlık kredi karşılığında, G. Kore devletinden "istikrarsız" ekonomisini dönüştürme "vaadini" almıştı.

Kavgayı her alanda büyütelim!

Türkiye zindanlarının karanlığında devrimci tutsakların yaktıkları isyan ateşini yaymak için, Almanya'nın Nürnberg şehrinde yaşayan TKİP taraftarları işçiler olarak, tam bir seferberlik ruhuyla çalışmalarını sürdürüyoruz.

1- SAG ve ÖO'larıyla ilgili çıkan parti materyallerinin (afiş, pul, ilan, bildiri) hepsini kullandık; tüm kahve, lokal, dernek, kurum ve kuruluşlara bildirilerimizi bıraktık. İlan ve afişlerimizi astık.

2- Enternasyonal dayanışmayı örgütlemek için yoğun çaba sarfettik. Bölgemizde her yıl düzenlenen Alman sol kitap fuarına gittik. İki gün boyunca ilanlarımızı ve bildirilerimizi yaygın bir biçimde dağıttık. Birçok stand bildirilerimizi bıraktık. Alman anti-faşistleri partimizin Almanca afişini kendi standlarına astılar, bildirilerimizi standlarına koydular.

Alman ilerici kurum ve kuruluşlarını ziyaret ettik, bildirilerimizi bıraktık. Toplatılmasına katıldık. Üniversite gençliğine bildirilerimizi ulaştırdık. "Lauffeuer" adlı Alman üniversite gençliğinin çıkardığı bir gazete üç sayfa F tipi cezaevleri sorununu işledi, protesto için İçişleri ve Adalet Bakanlığı'nın faks numalarını verdi.

3- 25 Kasım tarihinde Nürnberg'de yapacağımız yürüyüş ve miting için yoğun bir çalışma yürüttük. Bu çalışma için Alman anti-faşistleriyle iki toplantı yaptık ve onlardan katılım ve teknik konularda destek istedik. Her iki konuda da bize tam desteklerini sundular.

4- Türkiyeli örgütler ve DETUDAK cephesi:

3 Aralık tarihli DETUDAK toplantısında üç yapı (Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi, Kurtuluş) 25 Kasım tarihinde miting ve yürüyüş yapma konusunda karar aldık. Biz yürüyüş ve mitingin duyurusunu bin civarında Almanca ve Türkçe bildiriyle yaptık.

25 Kasım günü saat 12:00'de Nürnberg şehir merkezinde Türk Konsolosluğu'na kadar yürüdük ve Konsolosluğa siyah çelenk bıraktık. Çelenkte Almanca olarak "36 gündür Türkiye cezaevlerinde Ölüm Orucu'ndayız!" yazılıydı.

Yürüyüşe saygı duruşu ve Almanca konuşmamızdan sonra başladık. Bir minübüsün üstünde dört adet ses cihazı yerleştirmiştik. Kasette marşlarımız gür bir şekilde çalıyordu. Türkiyelilerin yoğun olduğu yerde ajitatif konuşmalar yaptık. En önde Almanca "Hücreler ölümdür, işkencedir!", ardında Türkçe "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" yazılı İKM, BİR-KAR imzalı pankartlar yer alıyordu. TKİP imzalı Almanca dövizlerimizi taşıdık. 100 kişilik bir katılım oldu. Çoğunluğu Alman anti-faşistleri, ilericileri ve Rote Hilfe'den arkadaşlardan oluşuyordu. MLPD'den de birkaç arkadaş destek verdi. Eylemimiz 2-3 saat sürdü. Coşku ve moralimiz çok iyiydi. Türkiyeli ve Kürdistanlı örgüt ve partilerden fazla katılım sağlayan olmadı. Bu ilkti, ikincisine daha iyi hazırlanacağız.

**Yaşasın SAG ve ÖO Direnişimiz!
Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz!
Devrimci tutsaklar onurumuzdur!**

Nürnberg'den TKİP taraftarları

Zaferi Türkiye'nin işçileri, emekçileri ve gerçek devrimcileri kazanacaktır!

Ölüm Orucu ile dayanışma komiteleri ve Açlık Grevi'ndeki dayanışmacılara...

Yoldaşlar, siper yoldaşlarımız;

Yoldaşlarımızın 20 Ekim'den itibaren başlattıkları ve 30. gününde Ölüm Orucu'na çevirdikleri direniş büyük bir kararlılık, cesaret ve tam bir birliktelikle sürüyor.

Direniş tartışmasız bir biçimde zamanında başlatılmıştır. Talepleri, amaç ve hedefleri ile tamamıyla haklı ve meşru bir direniştir. Ve dahası, direnişimiz bugünkü konjonktürde yüklendiği misyonla ve daha şimdiden yarattığı sarsıntıyla, en başta sermayenin faşist diktatörlüğünün ve onun ölüm kusan politikalarının, öte yandan PKK'yi esaret altına alıp kötürümleştiren teslimiyetçiliğinin ve devrimci hareketin saflarında belli bir süreden beridir içten içe gelişen açık-gizli zaaf ve zayıflıkların, bunların ifadesi oportünizmin yüzüne vurulmuş bir tokat niteliğindedir.

Öyle ve o kadar ki, daha şimdiden yarattığı etkiyle kana ve katliama doymayan korkak, sinsi ve kalles sermaye devletinin tüm manevralarının iç yüzünü açığa çıkarmış ve orta yere sermiştir. Diğer şeyler bir yana yıldırım hızıyla meclis gündemine getirmeye çalıştıkları af silahı dahi tek başına, Ölüm Orucu Direnişi'nin etkisinden duyulan korku ve telaşın ifadesidir. Dolaysız olarak direnişimizin etkisini ve gücünü sınırlama ve kırma amacını taşımaktadır.

Ama boşuna!

Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın sürdürdükleri bu tarihsel önemdeki direniş, haklılığından ve meşruiyetinden aldığı gücünü daha da büyütecektir. Başta Türkiye'nin işçi ve emekçilerinin, fedakar ve militan gençliğinin, namuslu aydınlarının her dönem ve her koşulda içerdeki yoldaşlarımızla etle tırmak gibi bütünleşen tutsak yakınlarının ve nihayet yurtdışındaki bizlerin halka halka genişlettiği destek ve dayanışma umut vericidir, cesaretlendiricidir, zafere olan inancımızı daha da güçlendirmektedir.

Şuna kesin inanıyoruz; Mazlum Doğanların, Haydar, Hasan, Abdullah ve Fatih Öktülmüşlerin, Buca, Ümraniye, '96 SAG ve ÖO şehitlerinin, destansı Ulucanlar direnişinin ve son olarak Burdur ve Bergama direnişinin ruhunu kuşanan Ölüm Orucu Direnişimiz zafere doğru ilerlemektedir. Şu ya da bu biçimde sermayenin faşist diktatörlüğünün tüm manevralarını boşa çıkaracaktır.

Bir kez daha zaferi hep birlikte biz kazanacağız. Türkiye'nin işçileri, emekçileri ve gerçek devrimcileri kazanacaktır. Devrim kazanacaktır.

Hepinizi en içten devrimci duygularımızla kucaklıyoruz.

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

Kahrolsun oportünizm ve teslimiyet!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

TKİP Yurtdışı Örgütü

ÖO Direnişi ile dayanışma faaliyetimizi yoğunlaştırarak sürdürüyoruz

Ölüm Orucu ile dayanışma amaçlı açlık grevimiz devam ediyor.

Alman polisi sudan bahaneler ileri sürerek açlık grevi çadırımızı bulduğumuz alandan sökmeye çalıştı. Polisin provokasyonlarını boşa çıkardık ve alanı terketmedik. Ölüm Orucu ile dayanışma komitesi olarak yoğun bir faaliyete başladık.

İlk önce 100 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamamız önden çeşitli yerel gazete bürolarına, kurum ve kuruluşlara fakslanmıştı. Buna rağmen *Özgür Politika* dışında gelecekle ilgili söyledikleri halde toplantımıza katılan olmadı. Yerel basın ve medya, cezaevlerindeki Ölüm Orucu Direnişi konusunda Alman devletinden kaynaklı politik tutumunu sürdürüyor. Deyim uyuşsa halihazırda sağır ve dilsizleri oynuyor.

Bu suskunluk fesadını parçalamak ve sesimizi duyurmak için geçtiğimiz Pazar günü yaklaşık 300 kişinin katıldığı bir etkinlik gerçekleştirdik. Davul-zurna eşliğinde açlık grevcileriyle birlikte halay çektik. "Almanca izolasyon ölümdür!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarımızla Dom Kilisesi meydanını inlettik. Davullu-zurnalı ve halaylı bu etkinliğimize çevredeki kitle hayli ilgi gösterdi. Bunu fırsat bilerek birçok insana niçin bu alanda bulunduğumuzu, açlık grevimizin neden ve amaçlarını anlattık, destek talep ettik. Grup Kardelen dayanışma amaçlı müzik dinletisiyle etkinliğimizi daha da güçlendirdi. Etkinliğimizde çeşitli yerlerden gelen destek ve dayanışma mesajları da okundu.

Bilgilendirme standımız her geçen gün artan bir ilgi görüyor. İmza vermek, başışta bulunmak ve bilgilenecek için standımıza uğrayanların sayısı katlanarak artıyor. Öte yandan hergün düzenli bir biçimde bulunduğumuz alanda ve bu alana gelişi ve gidişi güzergahlarına binleri bulan bildiri, açıklamalar ve pankartlar dağıtılıyor. Almanya'nın dışında Dom Kilisesi'ni ziyaret amacıyla alana gelen

Fransız, İngiliz, Japon vb. çeşitli uluslardan turistler de standımıza uğrayıp materyallerimizi alıyorlar. Böylece direnişimizin sesini her tarafa duyurma fırsatını buluyoruz.

Açlık grevi çadırımız gündüz, ama özellikle de akşam saatlerinde yoğun bir ziyaretçi akınına uğruyor. Ziyaretçilere direnişin haklılığını ve meşruiyetini anlatıyoruz. O günkü gelişmeler hakkında bilgiler veriyor ve desteklerini artırmalarını, sözcüğümü elimizdeki materyalleri dağıtmalarını talep ediyoruz.

Hemen her gün cezaevlerindeki yoldaşlarımızdan ve siper yoldaşlarımızdan mesajlar geliyor. Bu mesajlar çadırımızın özellikle kalabalık olduğu saatlerde okunuyor. Mesajlar okunurken her defasında yoldaşlarımızla yakınlaşmanın coşkusunu yaşıyoruz.

İçinde bulunduğumuz hafta sermaye devletine ait yeni bir suç dosyası hazırlandı. Devletin kinci, kalles ve katil kimliğinin çarpıcı fotoğrafı niteliğindeki bu dosyamıza çeşitli basın ve medya kuruluşlarına götürdük. Uğradığımız kurumların bazıları, çadırımıza gelip röportaj yapacaklarını ve eylemimizin amaçlarını duyuracaklarını söylediler. Hazırladığımız çok sayıda dosya var ve kurum ve kuruluşlara döne döne gitmeye devam edeceğiz.

Bu arada Türkiyeli devrimci gruplar çadırımızı ziyaret edip mesajlarını ilettiler. Bu gruplar sürecin gerisinde, daha doğru bir deyişle sürecin dışında kalmanın ezikliğini yaşıyorlar. Ancak açık ve elle tutulur bir destek sunmaktan da özenle kaçınıyorlar. Biz bu ruh halini ve bunun ifadesi davranışı çok iyi anlıyoruz. Bugünkü konumlarını izah edemeyecekler, sıkıntıları budur. Tasfiyecelik kokan oportünizmi bir yana bırakmazlarsa eğer, sonları iflastır, bu konumdaki herkese açıkça hatırlatıyoruz.

1 Aralık'ta Brüksel'de Avrupa Parlamentosu önünde bir miting yapacağız. Şimdi bu mitinge hazırlanıyoruz.

Köln'den TKİP taraftarları

TKİP’li tutsaklarınCenevre Halkevi’ne mesajı:

“Eyleminizi selamlıyoruz”

Yoldaşlar, siper yoldaşları, dostları
DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak başlattığımız Ölüm Orucu Direnişi’nin coşkusuyla eyleminizi selamlıyoruz.

Gebze Cezaevi’ndeki TKİP ve TKP(ML) dava tutsakları olarak Süresiz Açlık Grevi’ni büyük bir coşku ile sürdürüyoruz. Gelinen noktada eylemimizi Ölüm Orucu’na çevireceğiz. Sizlerin Avrupa’da sesimiz ve kıvancımız olduğunuzu biliyoruz. Büyük Ölüm Orucu Direnişi’miz ve sizlerin yürüttüğü kararlı mücadele ile faşizmin hücre saldırısını bir kez daha püskürteceğiz.

Sermaye devleti 20 yıldır sürekli hücreleri karışımıza çıkardı. Bugün gündeme getirilen F tipi cezaevlerinden önce yapılan saldırıları en ağır bedellerle püskürttük. Bu kez de püskürteceğiz. Bütün bu saldırıların önüne barikat olan, onu püskürten şey devrimci irade idi. Kimisinde bir avuç tutsaktık, kimisinde ise yüzlerce, binlerce. Kararlılığımızı geçişimizden miras aldık.

Ölüm Orucu eylemimizle, aynı zamanda, partimizin bugüne kadar zindanlarda yürüttüğü mücadeleye yeni ve onurlu bir halka daha ekliyoruz. Bu, bizi bir kez daha coşkulandırıyor. Devrimci mücadelenin tüm pratiğinden süzerek aldığımız mirası gelecek kuşaklara armağan edeceğiz.

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!
Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!
Gebze Cezaevi’nden TKİP dava tutsakları

Hücrelere geçit vermeyeceğiz!

Kısa bir süre önce tarihin sonu ve kapitalist sistemin ebedi zaferini ilan eden burjuvazinin hevesleri kursaklarında kaldı. Burjuvazi çareyi halkları boğazlamada, savaşta, işkencede, talanda, katliamlarda aradı. Bu saldırıları karşısında direnemeyenler teslimiyeti seçerek, düzenin çukurunda boylu boyunca uzandılar.

Ama kapitalist barbarlığa karşı dünyanın her yerinde direnenlerin ve savaşanların sayısı az değildir. Bizler bunu yoğun yaşayan bir coğrafyanın devrimcileriyiz. Bugün Türkiye ve Kürdistan’da Türk burjuvazisi işçi ve

emekçilere, Kürt halkına ölümü ve teslimiyeti dayatıyor.

Bu barbarlığa karşı DHKP-C, TKP(ML), TKİP tutsakları direnişe geçtiler. 20 Ekim’de başlattıkları Süresiz Açlık Grevi’ni 19 Kasım’dan itibaren Ölüm Orucu’na çevirdiler. Başta “F” tipi ölüm hücreleri olmak üzere karşı-devrimin saldırılarını püskürtme kararlılığı ile bedenlerini ölüme yatırmış bulunuyorlar.

Bu direnişe sahip çıkmak, her onurlu insanın sorumluluğudur. Bizler çeşitli nedenlerden dolayı Avrupa ülkelerinde yaşamak zorunda kalan işçi ve emekçiler, bu haklı direnişin başarıya ulaşması, haklı

ve demokratik taleplerinin kabul edilmesi için her türlü eylem ve girişimimizi sürdüreceğiz. Ölümleri beklemeden, başta aydınlar, demokratik kurum ve kuruluşlar olmak üzere girişimlerde bulunulmasını ve devrimci tutsaklara sahip çıkılmasını bugünün en acil görev ve sorumluluğu olarak görüyoruz.

Hücrelere geçit vermeyeceğiz, direnişteki tutsaklara sahip çıkacağız.

Onurun temsilcilerini en içten duygularımızla kucaklıyor, selamlıyor ve sahipleniyoruz.

BİR-KAR Temsilciliği/Hollanda

Berlin’de Ölüm Oruçlarıyla Dayanışma Çadırı

25 Kasım’da Berlin Alexanderplatz’da, Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi bileşenleri olarak bir açlık grevi çadırı kurduk. Türkiye’de cezaevleri gerçekliği ve Ulucanlar katliamını anlatan fotoğraflar ile birçok kurumun açıklamalarının bulunduğu 2 büyük panoyu çadırımızın dışına hazırladık. Türkçe ve Almanca hazırlanan bu panoların yanısıra, Almanca olarak hazırlanan “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” pankartını çadırın dışına astık. Böylece hergün yüzlerce, binlerce insana devrimci tutsakların sesini ve eylemini etkili bir biçimde duyurma olanağına kavuştuk. Berlin’de başlattığımız açlık grevine bir kişi süresiz, diğer katılımcılar dönüşümlü

olarak katılıyorlar.

Aynı gün (25 Kasım) anti-faşist Silviya Meier’nin Alman faşistlerince katledilmesinin yıldönümü dolayısıyla düzenlenen anti-faşist yürüyüşe katıldık. Eylemde bildiriler dağıttık ve bu arada yürüyüş arabasından bildiri okuttuk. 2 bin civarında anti-faşistin katıldığı bu eylem sayesinde, devrimci tutsakların dört duvar arasında başlattığı Ölüm Orucu eylemini Berlin sokaklarına taşıdık.

Çadırımız halihazırda Alman anti-faşistlerinin temsilcileri, Alman Komünist Partisi (DKP) temsilcisi, Şili Komünist Partisi temsilcisi, Kongo Kadın Hareketi temsilcisi, Kürt kadınları Jesk ve gazeteciler tarafından ziyaret edildi. 27

Kasım Pazartesi günü basın açıklaması yaptık. *Türkiye ve Milliyet* gazetesi fotoğraf çekip röportaj yaptılar. 28 Kasım günü, Arjantin’de politik tutsakların sürmekte olan ve 88. gününe girmiş bulunan açlık grevlerini desteklemek amacıyla, Arjantinli ilerilerle birlikte Arjantin Konsolosluğu önünde yapılan protesto mitingine katıldık.

1 Aralık’ta Alman parlamentosu önünde miting yapacağız. Halen 12 kişinin açlık grevinde olduğu çadırımızda, 2 Aralık günü ise son gelişmeleri içeren ikinci bir basın açıklaması yapacağız.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

BİR-KAR/Berlin

Ölüm Orucu direnişçisi politik tutsaklara...

Yaşama ölümüne bağlı olanları kimse yenemez!

Sevgili yoldaşlar,

O kalın duvarlar arasında nelere maruz kaldığınızı tahmin edebiliyorum. Kapitalizm öyle vahşi ki, en sıradan varolma hakkına bile tahammül edemiyor. Politik açıdan bu gerçek, her geçen gün yeni deneyimlerle kendini ortaya koyuyor. TKİP’li yoldaşlarla düzenli ilişkide olduğum için, sizin direnişinizin sürekli takipçisi oluyoruz ve buralarda sizin sesiniz ve kulağınız olmaya çalışıyoruz. ‘96 SAG ve Ölüm Orucu Direnişi, Ulucanlar, Burdur vb. benim bilgim dahilindedir. Ve hatırladıkça öfke ve kinimizin bilencesine neden olan bu insanlık dışı katliamlara karşı gösterilen direnişler hafızalardan kolay kolay silinmeyecektir. Sizin görkemli çabalarınız sonucu dünya proletaryası Habipler’in, Ümitler’in ve diğer yoldaşların uğruna ölümü tereddütsüzce kucakladıkları davanın bayrağını er ya da geç göndere çekecektir. Buna olan inanç karartılamaz.

Sevgili yoldaşlar,

Bütün çabalarımıza rağmen size daha fazla yardım edememenin ezikliğini yaşıyorum. Bu eziklik İsviçre kamuoyunu harekete geçiremeyen biz İsviçreli solcuların ezikliğidir. Yine de bir kamuoyu yaratılabiliyorsa, o da Türkiye’li devrimci örgütlerin üstün çabaları sonucu olabiliyor. Oysa ki tersi olmalıdır. Ezikliğin nedeni buradan geliyor. Ama mutlaka bunun da yaşanacağı günler gelecektir.

Değerli Ölüm Orucu Direnişçileri,

Kapitalist emperyalizmin yenilmez olduğunu iddia ediyorlar. Bu bir yalandır. Bunun yalan olduğu, sizin görkemli direnişinizin karşısında küçülmelerinden de belli oluyor.

Sizin kavganız bizim kavgamız, bizim kavgamız da sizin kavganızdır. Bu bir gerçektir. İşte bunun bilincine varılmasından korkuyorlar. Ama engelleyemeyecekler!

Sevgili dava yoldaşları, son olarak şunu belirtmek istiyorum. Sizleri tek tek tanımıyoruz. Ama sizleri, çocukluğumuzun tadını çıkarırcasına ve kedsersiz özlemini çektiğimiz bir toplumda top koşturmuş birer arkadaş gibi kucaklıyorum.

Eritre’den Filistin’e, Küba’dan Kore’ye, Güney’den Kuzey’e, Batı’dan Doğu’ya efsanevi direnişiniz anlatılacak.

Yaşama ölümüne bağlı olanları kimse yenemez!

Ölümü yenenleri kimse yenemez!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Markus Helzman/İsviçre

Belçika Emek Partisi’nin (PTB) basın açıklaması:

Türkiye’deki siyasi tutsakların başlattığı SAG ve Ölüm Orucu’yla dayanışmaya!..

Belçika Emek Partisi (PTB), Türkiye’deki devrimci örgütlerden DHKP-C, TKP(ML), ve TKİP’li 800 siyasi tutuklunun 20 Ekim 2000 tarihinde başlatmış olduğu SAG ve 19 Kasım tarihinden itibaren 101 SAG direnişçisinin başlatmış olduğu Ölüm Oruçları’nı desteklemektedir. Türkiye’de 1980 cuntasından itibaren askeri yönetim ve demokrasi görünümü faşizm yönetimi hakimdir. Aşırı sağ parti MHP şu anda hükümette yer almaktadır. Gerçek güç şu anda ordu ve bazı zengin iş çevrelerinin elindedir; şu andaki hükümet NATO, Amerika ve Almanya’nın desteğini almaktadır. İşkenceler, kayıp olayları, politik cinayetler ve insan hakları maddelerini ihlaller günlük olan şeylerdir. Binlerce devrimci şu anda insancıl olmayan durumlarda cezaevlerinde yatmaktadır. Genel olarak şu anda politik suçlu, sendikacı ve gazeteci toplam 11.000 kişi Türkiye cezaevlerinde yatmaktadır.

Bu bir dünya rekorudur.

F-tipi cezaevi sistemine geçme çalışmaları, cezaevinde bulunan politik suçluları izole ederek faaliyetlerini ve iş dayanışmalarını engelleme amacını gütmektedir. Türkiye hükümeti, Amerika’nın istemi üzerine bu şekilde cezaevinde bulunan kişilerin politik

kimliklerini yoketmek istemektedir. İzolasyon diğer yandan daha fazla işkence ve kayıp olma riskini de artırmaktadır.

Bu açıdan yapılan bu açlık grevleri tamamen meşrudur.

Belçika Emek Partisi (PTB), SAG ve ÖO direnişine katılan devrimci tutsakların aşağıda sıralanan genel taleplerine katılmaktadır:

İzolasyon hücrelerinin kapatılması, tıbbi ve hukuksal yardım hakkının verilmesi, Anti- terör Yasası’nın ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri’nin kaldırılması, cezaevleri kontrollerinin tarafsız bir komite tarafından yapılması, cezaevlerindeki yapılmış olan işkencelerin ve katliamların sorumlularının ortaya çıkarılıp halk önünde yargılanması.

Belçika Emek Partisi (PTB) Belçika’da ilerci ve demokratik düşünceye sahip olan kurum ve kişileri, açlık grevinde bulunan kişileri, özellikle Avrupa medyasının dikkatini çekme amaçlı destek dayanışmasına çağırılmaktadır.

Bu özellikle Avrupa Birliği üyesi olmak isteyen Türkiye’ye yönelik yapılmak zorundadır.

Nadine Rosa-Rosso

Belçika Emek Partisi Genel Sekreteri

Not: Mektupta (...) biçiminde boşluk olarak bırakılan yerler idare tarafından üzeri çizilen ve hiçbir biçimde okunamayan ifadelerdir.

Ulucanlar'da SAG'dan Ölüm Orucu'na geçiş etkinliği

“Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!”

Hücre duvarlarını parçalamak için Süresiz Açlık Grevi ile yakılan direniş ateşi bugün daha da harlandı... Bugün, ölümün üzerine tereddütsüzce yürüyenlerin, kararlılıklarını düşmanın yüzüne haykırarak başlattığı ölüm koşusunda zafere olan ilk adım atıldı. Direniş bayrağı daha da yükseltilecek Ölüm Orucu'na başlandı.

Burada, aynı zamanda Ulucanlar direnişçileri de olan, Ölüm Orucu direnişçisi siper yoldaşımız Hülya Tumgan ve yoldaşım Hatice Yürekli için uzun zamandır hazırlıklarımız sürüyordu, onlara bu uzun maratonda elimizden gelen desteği sunmak için. Hazırlıklarımızı en son bugün onlar için yaptığımız bir programla taçlandırdık. Bu büyük onuru taşımak için attıkları ilk adımı onlarla paylaşacak olmanın onurunu yaşıyorduk.

Önce havalandırmaya çıkıp direniş ateşimizi yaktık. Ateşin başında dostça paylaşılan direniş türkülerimizi söyledik, omuz omuza halaya durduk... Böylesi direniş zamanlarında siper yoldaşlığının sıcak ateşi daha da bir ısıtıyor yürekleri... Birlikte ölüme yürümek, sakınımsızca... Direnişlerin en güzel yanlarından biri de bu olsa gerek.

Direniş ateşinin başında söylenen özgürlük ve direniş türkileri taş duvarlara, demir kapılara çarpa çarpa yayıldı Ulucanlar'a, siper yoldaşlığı sıcaklığında. Daha sonra halaya durdu türküler, daha önce şehit düşen alını kızıl bantlıları başa alarak yürüdü zaferi kucaklamak için...

Akşam saat sekiz olduğunda hazırladığımız programımıza başlıyoruz. Önce tüm dünya devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna geçiyoruz, onların kavgamızda, mücadelemizde yaşatarak. Ardından hep birlikte Enternasyonal'i okuyor, şiarlarımızı haykırıyoruz: “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!”, “Yaşasın siper yoldaşlığımız!” Ve zindanlarda SAG-ÖÖ Direnişi'ni başlatan partilerin hazırladığı ortak metin okunuyor. Daha sonra direnişin içinde yer almayan ve burada bulunan TKP/ML dava tutsakları ve Bartın Cezaevi'nden DHKP-C'li dava tutsaklarının direnişimizi, Ölüm Orucu direnişçilerini selamlayan mesajları okunuyor. Bartın'da yoldaşlarımızın gönderdiği faks metni okunamaz durumda olduğu için, onu okuyamıyoruz.

Artık programımızın en önemli bölümüne geliyoruz. Ölüm Orucu direnişçilerinin zaferin tacı olan kızıl bantları takma törenine... İlk önce siper yoldaşımız DHKP-C dava tutsağı Hülya Tumgan zafere doğru büyük adımı atmak için geliyor. Kendi geleneklerine göre and içerek takılıyor bandı. Bir konuşma yapıyor siper yoldaşı, zindanlardaki direniş geleneğine değinen ve bugün kızıl bandı takmanın onurunun taşıyıcısı olacağını anlatan.

Ve sıra yoldaşımda... Hücre hücre eriyen ama yine dimdik duran bedenleriyle çıkarak, uğruna tereddütsüzce ölünecek bayrağımızla daha da güzelleşen ve bir zafer yemini olan kızıl bandı takacak alınına... Habip ve Ümit yoldaşlarımızın yarattığı zindanlarda direnme geleneğinin bir taşıyıcısı olarak kızıl bandı takarak geliyor. Onu öyle görmek duygulandırıyor beni. Kendimi tutuyorum, ama gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum. İşte tereddütsüzce ölümün üstüne üstüne yürümek, zafere kilitlenmek... Ona inanmak ve küçültmek ölümü gözlerde... Hangi yoldaş olsa aynı duygu yoğunluğunu yaşardı herhalde, böyle coşkuyla parıldayan gözler karşısında... Yoldaş

konuşmasıyla, kararlılığımızı ve tarihsel haklılığımızı vurguluyor. Evet kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak!

Programımız Ölüm Orucu direnişçilerinin konuşmalarının ardından zafer türküleri, direniş şiirleriyle devam ediyor. Parti Cephe'li arkadaşların hazırladıkları tiyatroyu izliyoruz ve zafere doğru çekilen halaylarımız başlıyor. Halayların çekilmesinin ardından hepimiz koğuşun camlarına geçerek, başlattığımız SAG Direnişi'ni bugün Ölüm Orucu'na çevirdiğimizin anonsunu yapıyoruz. Ve bir kez daha sloganlarımızı haykırarak etkinliğimizi bitiriyoruz.

Evet tarihsel önemdeki bir sürecin

içinden geçiyoruz. Bizler Habip ve Ümit yoldaşların bıraktığı zindanlarda direniş geleneğinin mirasçısı olacak, gerektiğinde tıpkı yoldaşlarımız gibi tereddütsüzce öleceğiz. Ölüm Orucu Direnişi'yle birlikte daha da pekişen kararlılığımız karşısında zaferin kaçınılmazlığı daha da kesinleşmiştir. Yola çıkarken, “Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!” şiarıyla yaktık zindanlarda direniş ateşini. Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz, öleceğiz ama asla teslim olmayacağız!

**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!
Hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız!
Yaşasın siper yoldaşlığımız!**

**Ulucanlar zindanı
Bir TKİP dava tutsağı**

Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli'nin etkinlikte yaptığı konuşma:

“Kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak!”

Tarihsel önemde bir sürecin içerisindeyiz. Hücre saldırısına karşı başlatmış olduğumuz SAG Direnişimizi Ölüm Orucu aşamasına taşımış bulunuyoruz. Bu vesileyle kısaca birkaç şey söylemek istiyorum.

Düzen ve devrim cephesi, en durgun dönemlerde dahi sürekliliği kesilmeyen bir çatışma içerisinde. Bugün, sermaye devleti, bu coğrafyada gerçekleşecek devrimin temel gücü olan işçi sınıfı başta olmak üzere tüm ezilenlere karşı kapsamlı bir saldırı içerisinde; tüm alanlarda, iktisadi, siyasi, ideolojik, kültürel vb... Bu kapsamlı saldırının tüm sonuçlarına varabilmesi için, okun sivri ucunu öncelikle, ezilenlerin temel çıkarlarının temsilcisi devrimcilere yöneltir. Bu hep böyle olmuştur. Toplumun en direngen, en dirençli kesimini oluşturan devrimciler, dışarıda süreklileşmiş bir azgın devlet terörüyle, içerde hak gaspları, vahşi saldırılar ve katliamlarla karşı karşıya bırakılmışlardır. Amaç; en dirençli kesimleri ezerek, imha ederek, toplumu daha rahat köleleştirebilmenin koşullarını oluşturmaktır.

Bugün bu saldırıların en kapsamlısıyla karşı karşıyayız. F tipi denilen hücre cezaevleri tam da bu kapsamda bir amaç doğrultusunda gündemleştirilmiştir. Hepimizin bildiği gibi, hücrelerde teslim alınmak istenen, devrimci düşünce ve değerlerimiz, yaşam biçimi ve ideallerimizdir. Özünde ise bir ideolojik saldırıdır bu. Belki de düzen ve devrim cephesini karşı karşıya getiren en sert çatışmalardan biri

olacaktır.

Bu nedenlerle, tam da sorunun ciddiyetine ve önemine denk düşen bir direniş sürecini başlatmış ve direnişimizi Ölüm Orucu aşamasına çıkarmış bulunuyoruz. Bunun özünde ideolojik çatışma olduğunu söylediğimizde, aslında biz, zaferi tüm sonuçlarından bağımsız olarak daha en başta, yanıtımızı tok ve net bir biçimde direniş olarak ortaya koyduğumuz yerde kazandık. Zafere inancımızı esasta ideolojik güçlülüğümüzden alıyoruz. Devrime ve komünizme olan sarsılmaz inancımızdan alıyoruz. Bununla birlikte; “Esnemektense kırılmayı tercih ederiz, biz hazırız, bayrağımıza leke sürdürmeyeceğiz!”, “Artık tereddütsüz öleceğiz!” diyen şehitlerimizden ve “Teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?” dayatmalarına “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz, asıl siz teslim olun!” şiarıyla sembolleşen ve devrim tarihimizde onurlu yerini alan görkemli Ulucanlar direnişimizden!

Kendi adıma ise şunu söyleyebilirim. Bir devrimcinin en temel sorumluluğu parti ve devrimin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmaktır. Bugüne kadarki siyasal yaşamımda bu temel sorumluluğun hakkını vermeye, her koşulda partinin ve devrimin kızıl bayrağını hep yükseklerde tutmaya çalıştım, bugün de olduğu gibi. Partim, bana Ölüm Orucu direnişçisi olma onurunu vermiş bulunuyor. Bu onura layık olmak, tarihsel önemdeki bu sorumluluğu yerine getirmeyi sadece partime karşı değil, devrime karşı da bir görev olarak algılıyorum. Çünkü,

biz devrimci ve komünist tutsakları hücrelere atmayı planlayanlar, oralarda devrim ve komünizm ütopyamızı boğacaklarını sanıyorlar. Buna asla izin vermeyeceğiz. Yaşamımızın biyolojik olarak sona ermesine rağmen devrim ve sosyalizm savaşımımızın haklılığına gölge düşürmeyeceğiz. Düşmanın teslim alma çabalarını direnişimizin gücüyle boşa düşüreceğiz!

Bugün direnişin kızıl bayrağı bizlerin ellerinde! Bu onura layık olmak, bayrağı hep yükseklerde dalgalandırarak, gerektiğinde onun rengini kanımızla daha da kızılaştırmak boynumuzun borcu. Bizi teslim alabileceğini sananlar ne büyük bir yanılgı içerisinde olduklarını göreceklerdir. Devrim davasının yenilmezliği görkemli direnişimizle bir kez daha gösterilecektir sınıf düşmanına. Temsil ettiğimiz sınıfa, işçi sınıfına layık komünistler olduğumuz bir kez daha görülecektir. Sonuçları ne olursa olsun, kazanan biz olacağız, kazanan devrim davası olacak.

Yoldaşlar ve siper yoldaşları olarak, tarihsel önemde bir sorumluluğu omuzlamış bulunuyoruz. Bu sorumluluğun hakkını vereceğimize inancım tam.

**Şimdiden zaferimizi kutluyorum!
Yaşasın Ölüm Orucu**

**Direnişimiz!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!**

**Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

**TKİP Ölüm Orucu direnişçisi
Hatice Yürekli
Ulucanlar zindanı**

Haberimiz var!..

H.Eker

En az tutsakları hücrelere sokmaya çalışan efendilerin kadar suçlusun, insanları aldatıyor, kandırıyorsun. Dökülen her damla kanda senin elin olacak, işlenen insanlık suçuna ortak oluyorsun, O aşağıladığın 800 kişinin görkemli direnişi önünde günü gelecek eğilecek, diz çökeceksin.

27 Kasım Pazartesi günü *Milliyet* gazetesinde Yılmaz Çetiner'in "Haberiniz Var mı?" adlı köşesinde bir yazı yayımlandı. Yazı "Partilerin çıkar hesapları bitmeli" başlığı ile başlıyor, kısa bir Osmanlı tarihi hatırlatıyor. Batılıların dost görünüp sırt çevirmelerinden bahsediliyor. Oradan 1950'li yıllardan sonra TC'nin NATO'ya nasıl alındığına geçiliyor. Papa'nın Türklerin, yani müslümanların AB'ye girmemesi için yaptıkları sıralanıyor. Çalkantı dönemlerinde dostun düşmanın ortaya çıktığı vurgulanıyor vb.

Yazının ikinci bölümü ise "Sorunlar ortasındaki Türkiye" başlığı ile başlıyor. Burada da TC'nin NATO'nun en büyük vurucu gücü olduğu söyleniyor. Ama ne o? Bir de bakıyorsunuz, aralarında bir başka tür askeri antlaşmaya hazırlanıyorlar! Türkiye ise bunun dışında. Niye, diye soruyor yazar ve ardından kendisi yanıtıyor. Ege sorunu, Orta Asya sorunu, Balkanlar sorunu vb.

Yazar nihayet, "Türkiye'nin kanayan yarası", "devletin bir türlü hakim olmayı başaramadığı" hapishaneler sorununa geliyor. Söze önce yukarıda bahsettiklerimizi yazmak içimden geldi diyor ve devletin hapishanelerde asayiş sağlamaya gücü yetmiyormuş diyor. Anlaşılan MGK'nın son yaptığı uyarı ya da tehdit, Yılmaz Çetiner adlı satılık kalemeşöre de ulaşmış. Yazı şöyle devam ediyor:

"800 kişi çıkmış; terör yasaları kaldırılсын, F tipi hapishaneler yapılmasın, şu olsun bu olsun diye kıyameti koparıyor! Yahu, F tipi demek uygar bir yöntem, tek kişi, iki kişi, dört kişi yatacak cezasını çekecek. Zaten bunları Fikret Bila tüm dünyaya gösterdi. Otel gibi odalar. Hayıır istemezük! 40-50 kişi bir arada eğitim isterük!"

İşte uşaklığın, alçaklığın böylesi! Evet 800 kişi çıktı, kıyametleri koparıyor; TMY'nı da kaldıracaklar, F tipi hücreleri de kapattıracaklar... Sen uşaklık yapmaya devam et. Yılmaz Çetiner aman uşaklığında kusur etme, yoksa efendilerine nasıl hesap verirsin.

Anlaşılan Fikret Bila'ya özeniyorsun. Senden daha uşakça davrandığı için mi? Devletin gücünün yetmediğini söylediğin cezaevlerinde devletin yaptığı işkencelerden, katliamlardan haberin yok mu? 800 kişinin kıyameti kopardığını bildiğine göre katliamları da biliyorsundur herhalde. Uygarlık diye topluma sunduğun F tipleri Avrupa'da ve tüm dünyada sessiz imha, kansız ölüm, beyaz ölüm diye adlandırılıyor. 10 yıl hücrede bırakılan

Alman bir tutsağın konuşmayı unuttuğundan haberin var mı? Kartal F Tipi Cezaevi'nde gardiyanların 18 yaşındaki bir gence tecavüz ettiğinden HABERİN VAR MI? Hizmetçisi olduğun faşist sermaye devleti Ümraniye'de, Buca'da, Diyarbakır'da onlarca devrimciyi katletti. Ulucanlar'da Nazileri kışkandırıcısına neşterlerle insanları doğradı, asitle yaktı, makineli tüfeklerle taradı, itfaiye köpüğü ile, gaz bombası ile devrimci tutsakları katliamdan geçirdi. Katletmeyi başaramadıklarını mahkemelerinde yargılıyor. Daha sayalım mı, yoksa bunların tümünden zaten HABERİN VAR MI? Bunların hepsi niye? Tutsakların inançlarından soyunmasını istiyorsunuz, ihanetçi olup teslim olmasını istiyorsunuz değil mi? Ama senin efendilerin yaptıkları her saldırılarında yanıtlarını aldılar. Bugün kıyametleri koparıyorlar dediklerin teslimiyettense ölümü seçtiler. "Otel gibi odalar. Hayıır istemezük!" gibi kendin kadar aşşşaklık ve iğrenç cümleler kullanarak o kuşunkinden bile geri beyninle alay ediyorsun.

Sen ve senin gibi sefil yaratıklar ömründe insanlık nedir diye hiç düşünmediniz. Düşünmüş olsanız bile anlaşılan insanlığın ne olduğunu anlamamışsınız. Sizler anlayamazsınız da. Hücrelere karşı çıkan sadece cezaevlerindeki 800 kişi mi sanıyorsun? Sokaktaki anaları babaları, senin gibilerine benzemeyen köşe yazarlarını da mı göremiyorsun? Adli tutsakların yakınları bile hücrelere karşı açlık grevine girdi, sen hala bir şey bilmez anlamaz görünüyorsun. Kara çalışıyorsun, devrimci tutsakları aşşaklık bir tavırla küçümsüyorsun da, 40. gününe gelen Ölüm Orucu'ndan bahsetmiyorsun. Bu suskunluk fesadı niye? Tereddütsüz ölüme gidenlerin direnişi senin gibi satılmışları çok mu korkutuyor?

En az tutsakları hücrelere sokmaya çalışan efendilerin kadar suçlusun, insanları aldatıyor, kandırıyorsun. Dökülen her damla kanda senin elin olacak, işlenen insanlık suçuna ortak oluyorsun, HABERİN VAR MI? Tabii ki var! O aşağıladığın 800 kişinin görkemli direnişi önünde günü gelecek eğilecek, diz çökeceksin. Anlaşılan devrimcilerin iradeleri hakkında bir fikriniz yoksa, 4 yıl öncesini unuttuysanız, yeniden öğreneceksiniz, hepiniz öğreneceksiniz. Ne suskunluk fesadınız, ne kara çalmalarınız, ne iftiralarınız kazanılacak zaferi engelleyemeyecek. Sonuçta ipi göğüsleyecek olan biz olacağız, biz kazanacağız!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bugün kahvaltıda bir an durun...

Aydın Ergin

Dipnotsuz bir Tırmık okuyacaksınız. Dipnotsuz, çünkü dipnotur kendisini bir kez daha Tırmık yaptım.

Bununla da kalmadım, belki de yoğun ve yorucu bir haftanın tek ödülünü berbat etmek; pazar sabahı karınızla, kocanızla, çoluk çocuğunuzla, belki bir iki yakın arkadaşınızla yapacağınız keyifli bir kahvaltıda, lokmaları boğazınıza dizmek gibi niyetlerim de var.

Şimdi başlığı bir kez daha okuyun: "Kahvaltıda Bir An Durun!"

Biliyor musunuz, şu anda zeytini, beyaz peyniri, nar gibi kızarmış ekmeği, balı, reçeli eksik; çayı biraz imamın aptes suyunu andırsa da bir kahvaltı yapabilecekken "yapmayan birileri" var.

Kim mi ?

Adı mı?

Yapmayın n'olur. Önündeki şu koca mektup yığınının, her birinin üstünde "görölmüştür" damgası bulunan, çoğunun içindeki okunamayacak kadar karalanmış mektup yığınının rasgele seçip söylesem ne değişecek?

Adı: Günay Öğrener. Uşak Cezaevi'nde yatar. Başka bilgim yok. Gencecik bir kız mı, yıpranmış, orta yaşa yol almakta bir kadın mı? Neleri sever, ne okur, hangi müziği yeğler ve... Ve kahvaltıda en çok neyi sever?

Bilmiyorum.

Bildiğim, Uşak Cezaevi siyasal kadın mahpuslar koğuşunda yatar.

Bir bildiğim daha var: Bu sabah kahvaltı yapmıyor.

Adı: Mesut Koca. Aydın mapushanesinde yatar. Başka bildiğim yok. Ama bu sabah kahvaltı yapmadığını iyi biliyorum.

Adı: Mustafa Tosun. Mektupları satır satır karalananlardandır. Hangi mapushanede yattığını bile zor buldum. Çok eski bir mektubunu "iyi karalamamışlar". Bir başka yere aktarmadıysa Bayrampaşa mapushanesinde volta atar ve biliyorum, o da bugün kahvaltı yapmaz.

Funda Davran'ı mı sordunuz? Bildiğim Uşak Cezaevi kadınlar koğuşunda sabahları serçe civıltıları ile avunanlardan biri. Bir de duyarlı, sapsade ve tertemiz bir Türkçe ile mektup yazdığı. Bir de... Bir de bu sabah kahvaltı yapmadığı...

Barış' ı mı soruyorsunuz, Barış Yıldırım'ı mı? Şu "tükenmeyen anne"nin, Ayşe Yıldırım'ın oğlu, şu Ümit Kanlı'nın arkadaşı Barış mı? Hani şu şiirler yazan, hani "Aydın Abi..." diye başlayan mektuplarında haklı bir öfke ile taşkın bir insan sevgisini yarıştıran Barış'ı yani!

Ah, evet! Tahmin ettiğiniz gibi, o da bugün kahvaltı yapmıyor...

Tıpkı Gülcan Öztürk gibi, tıpkı (Durun, satırları karalarken adını da karalamışlar. Neyse, söktüm:) Aysu Baykal gibi, tıpkı Hacı Anıl gibi...

Bu çocuklar terörist mi?

Bilmiyorum?

Ellerini kana bulamışlar mı; terörü siyasal mücadele yöntemi olarak benimsemiş -bence kesinlikle- sapkın bir siyasal ideoloji doğrultusunda hangi eylemlere katılmışlar?

Bilmiyorum.

Yoksa bazılarının bedenleri işkence tezgâhlarında ölümüne sakatlanıp "törörist" mi imal edilmiş? "Manisalı çocuklar" salt Manisa'da mıydı?

Bilmiyorum ve beni ilgilendirmiyor.

Suç işledilerse diyetini ödüyorlar. Diyeti yasada yazılı. Yasada açık seçik yazılı: Şu kadar yıl hapis!..

Ama dikkat!

Yasa bunu yazdıktan sonra "Ayrıca bir sabah alacasında Ulucanlar'da öldürölmelerine; bir akşam vakti Burdur'da kollarının iş makinesi ile koparılmasına; Bergama'da üstlerine zehirli gaz püskürtölmesine; Buca'da, Bursa'da, Çankırı'da, Çanakkale'de, Bayrampaşa'da, Ceyhan'da, Gebze'de tahrip edilmiş bedenlerinin hekimlerce sağaltılmasına olanak tanınmamasına..." diye eklemiyor.

Öyleyse "ekleyen" kim ve niye ve ne hakla?

Bir an durdunuz ya kahvaltıda, işte o kısacık anda, o göz açıp kapamacasına geçen zaman dilimciliğinde sorun:

Bir insan niye ölüme yatar?

Yanıtınız var mı ?

(Cumhuriyet, 26 Kasım 2000)

Rote Fahne'ye
bir okurundan mektup...

Orman sessizliğinden

Şehrin göbeğinde Dom Kilisesi'nin önünde, hergün birçok insanın geçtiği bir alanda, bir grup çadır açmış.

Hapishanelerdeki politik tutuklulara karşı Türk hükümetinin vahşice uyguladığı işkenceyi, katilamı, darmadağan edilen koşulları kanıtlayan belgeler gözler önüne serilmekte.

Çadırın içinde ve dışındaki o insanlar soğuk rüzgarda 23 günden beri politik tutsakların (sayısı 1000'in üzerinde), 20 Ekim'de başlattıkları Açlık Grevi'ne ve 19 Kasım'dan itibaren devam ettirilen Ölüm Orucu'yla dayanışma amacıyla açlık grevine girmiş bulunmaktalar. Onlar dikkatleri politik tutsaklara karşı sistemli olarak uygulanan baskı, işkence, tecrit ve izolasyon politikasına çekmek istiyorlar. Dikkatleri aynı zamanda NATO üyesi olan, AB'ye üye adayı, Alman silah ve panzerlerine çok para harcayan, kendine demokratik vb. diyen ülkeye çekmek istiyorlar. Burada akla bir soru geliyor; neden bilhassa bu grup her önemli-önemsiz konuyu haber eden medya tarafından gözardı ediliyor?

Ben bir Rote Fahne (MLPD'nin haftalık yayın organı-KB) okuyucusu olarak size söylüyorum, bu açlık grevi kamuoyunu ilgilendiren bir konudur ve soruyorum neden sol bir gazete olarak ölüm suskunluğundasınız?

Yabancı "vatandaşlara" yönelik afişler ve boş sözler neye yarar? Pratik olarak oraya gitmek, dinlemek, dayanışmaya destek vermek gibi meselenin üstüne gitmedikten sonra uluslararası dayanışma nasıl olur? Tüm gazetelerin, haber ajanslarının, televizyon kanallarının, en önde WDR'in insani duygularını yitirmiş redaktörleri, Türk ve Alman hükümetinin işine geldiği için kapısının önünde olan bitenleri haber konusu etmektense sansürü yeğliyorlar. Peki Rote Fahne'ye ne oluyor? Siz kimin çıkarlarını savunuyorsunuz?

Rote Fahne okuyucusu olarak, insanlık ve doğruluk namına size sesleniyorum; görevinizi yapınız! Yabancı vatandaşların Açlık Grevi'ni, sebebiyle birlikte haber konusu ediniz! Çünkü bu hepimizi ilgilendiriyor. Açlık Grevi'ndekilerle dayanışmaya girelim.

Köln'den bir okuyucunuz

25 Kasım eylemi: "İçerdeki inanç ve kararlılık alanlara taşındı"

Faşist sermaye düzeni işçi-emekçileri ve öğrencileri kimliksizleştirmeye, düzenin birer uşağı haline getirmeye çalışıyor. Bunun için öncelikle devrim davasının öncü güçlerine saldırıyor, devrimci tutsakları hücrelere atarak teslim almak istiyor.

Hücrelere girmek için 20 Ekim'de Süresiz Açlık Grevi'ne başlayan devrimci tutsaklar, 19 Kasım'da Ölüm Orucu'na başladılar. Bu saldırının ancak içerden kararlı ve direngen bir karşı saldırıyla püskürtülebileceği bilinciyle hareket ettiler.

Bu ölümüne direniş biz dışarıdaki devrimcilere büyük görev ve sorumluluklar yüklüyor.

Dışarıda yürütülen bir dizi faaliyet hücre saldırısının kimi hedeflediğini zihinlere kazıyor.

En son, birkaç kez ertelendikten sonra, DKÖ'lerin düzenlediği kitlesel bir eylemlilik gerçekleştirildi. Ankara'da 25 Kasım'da gerçekleştirilen mitingle hücre saldırısı işçi-emekçi ve öğrencilerin gündemine oturtulmaya çalışıldı. Devletin başlattığı genel af

tartışmalarına yeni bir açılım sunan İHD öncülüğünde gerçekleştirilen eylem, devrimcilerin ve devrimci tutsakların affa hangi gözle baktıklarını gösterdi. Bu bakışla miting hücre karşıtı ve Ölüm Oruçları'nı destekleyen bir eyleme dönüştürüldü. İçerdeki inanç ve kararlılık alanlara taşındı.

Devrimci tutsakların ölümü gülererek karşılaması bizim de ölümleri gülererek karşılamamız anlamına gelmiyor. Kararlılığın ve inancın, coşkun ve heyecanın, düzene karşı olan kinin ve direngenliğin artmasında ifadesini buluyor. Eylemde coşkunun açığa çıkması, kararlı duruşun sonuna kadar sergilenmesi, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganının hep bir ağızdan atılması, Ölüm Orucu Direnişimizin zaferle taçlanacağının bir göstergesi.

Mitingde ayrımsız genel af sloganının atılmamasının İHD üzerinde bir baskı oluşturduğu açık. Yapılan konuşmalarda af konusuna değinilmedi, hücre saldırısı ve Ölüm Orucu Direnişi öne çıktı.

Bir Kızıl Bayrak okuru/Kırşehir

Ajanlaştırma saldırısına yanıtımız mücadele olacak!

Sermaye devletinin saldırıları gün geçtikçe azgınlaşmaktadır. Bunun son örneği, Amasya'da geçtiğimiz hafta içinde yaşandı. Bir öğrenci arkadaşımız sivil polisler tarafından kaçırılarak, ajanlık yapması için tehdit ve şantajlara maruz kaldı.

Olay Cumartesi günü saat 14:00 dolaylarında gerçekleşmiştir. Yaka paça arabaya bindirilip şehir dışında bir ormanlık bölgeye götürülen arkadaşımızı tartaklayarak ve başına silah dayayarak tehdit eden polisler, daha sonraki günlerde kendisini uzaktan taciz etmeye devam etmişlerdir.

Bundan sonra arkadaşımızın başına geleceklerden başta Amasya Emniyet Müdürlüğü olmak üzere tüm faşist kurumlar sorumludur. Amasya'daki muhalif

öğrenci kesimine dönük bu pervasız saldırı ile öğrenciler üzerinde korku ve baskı mekanizması yaratılmak isteniyor. Böylelikle öğrencileri yıldırma, sindirme ve mücadele dinamikleri zayıflatılmak isteniyor.

Ancak her zamanki gibi bu saldırıya da yanıtımız mücadele olacaktır. Şu ana kadar hiçbir saldırı karşısında yılmadık, yılmayacağız. Üniversiteleri özgürleştirme mücadelemiz sürecektir.

Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Amasya'dan bir Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği okuru

Onlarla birlikte direnecek, içerde ve dışarda hücreleri yıkacağız!

Ankara'da ölüm orucuna destek için tutsak yakınları dönüşümlü açlık grevi başlattı. Bizler, tutsak yakınları cezaevlerinde evlatlarımızın başlattığı ÖO'na ses olmak, onların sesini dışarda da duyurabilmek için, sürecin başlangıcından bu yana bütün kurumları, sendikaları, DKÖ'leri gezdik. Zindanlardaki ölümüne direnişi, nedenlerini, taleplerini ve saldırının işçilere emekçilere yönelik olduğunu anlattık. Bugün zindanlarda süren

ÖO'na destek olmak, sesimizi daha güçlü kılmak için üçer günlük dönüşümlü açlık grevine başladık. Çocuklarımızın, kardeşlerimizin, gözbebeklerimizin hücre hücre erimesine izin vermeyeceğiz. Onlarla birlikte direnecek, içerde ve dışarda hücreleri yıkacağız!

Biz kazanacağız!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Bir tutsak yakını/Ankara

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 5 **ANTALYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

Ne'ne hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ULUCANLAR DAVASI

5 Aralık'ta Ankara'da

Katillerden hesap sormak ve yeni katliamlara izin vermemek için

ANKARA'YA!

